

Альманах

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ-24

Косів

«Писаний Камінь»

2021

ББК 84. 4 УКР6-5

Б 76

Б 76 **Джерельні дзвони – 24 / Альманах – Косів:**

Писаний камінь, 2021. – 312 с. 8 кол.

«Джерельні дзвони-24» — літературно-мистецький альманах творчих людей Прикарпаття, який виходить у світ за власні кошти його співавторів. Книжка розрахована на широке коло читачів.

ББК 84. 4 УКР6-5

© Марія Боєчко, упорядкування, 2021

© Видавництво "Писаний Камінь", 2021

ПЕРЕДМОВА

Ми живемо сьогодні в час серйозних викликів, які чи не найбільше загрожують сфері культури, а значить — українській літературі, зокрема. Місія кожного українця полягає нині в тому, щоб не піддаватися їм, а на своєму рівні діяльності робити вагомі кроки для збереження й розширення простору української культури, українського Слова в державі.

Чималий внесок для втілення в життя цього важливого питання роблять учасники літературно-мистецького альманаху «Джерельні дзвони». Впродовж двох десятиріч вони сприяють розвитку та утвердженню мистецтва рідного слова на теренах мальовничого Прикарпаття та інших регіонів України. Кожний це робить по-своєму, бо всі автори видання різні: за віком, характером, професією, освітою; відомі і невідомі, досвідчені і початківці, професіонали і аматори. Своєю творчістю всі вони намагаються привернути увагу читачів на величезне значення для всіх нас рідної мови як генетичного коду українства і потреби її функціонування в усіх сферах життя держави і суспільства, а також виховувати любов до живої книжки, яку сьогодні починає витісняти інтернет.

Червоною ниткою проходить у творах дзвонарів любов до України, рідного краю, мови... до всього українського. Тому 24-й випуск альманаху присвячується 30-й річниці незалежності України, нашої рідної Батьківщини, яку ми повинні любити всією душею і серцем, берегти, зміцнювати і захищати, як свою зіницю ока.

24-й випуск — 24-е серпня... Який незапланований збіг! Та в житті, мабуть, нічого випадкового не буває... Прикладом цього є альманах «Джерельні дзвони», який з маленького джерельця у 2001 році, присвяченого 10-річчю незалежності України, став потужною рікою літературного Прикарпаття 2021 року, приуроченого 30-й річниці народження нашої рідної Української Держави. Цього ж року альманаху виповнюється 20 РОКІВ! До свого творчого ювілею дзвонарі прийшли з чималим літературним добром — 25 видань! З них — 24 випуски альманаху «Джерельні дзвони» і колективна збірка поезій інтимної лірики «Ця неповторна мить».

Безмежно вдячна всім учасникам нашого видання, починаючи від його першого і до цього випуску включно, за їх багатогранну творчість, за моральну і, що немало важливо, за матеріальну підтримку нашого альманаху. Велика подяка також усім колегам видавничо-редакційної групи за роботу над тим, щоби книжки вчасно і на належному рівні виходили в світ. Зі святом Вас, дорогі друзі! Хай Вас Бог береже!

Зі святом і Вас, дорогі читачі! Гарного Вам настрою та відпочинку в колі рідних і друзів, а також із завжди щиро Вашими «Джерельними дзвонами»!

З повагою **МАРІЯ БОЄЧКО** з Ковалівки.

НА ПОЕТИЧНІЙ НИВІ

АНДРІЙЧУК НАЗАРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ

Народився 31.08.1993 року в селі Угорники на Коломийщині. Філолог, соціальний педагог, вчитель української мови та літератури в Отинійському ПЛЕТ, фрілансер.

ДО ДНЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПИСЕМНОСТІ І МОВИ

На світі мов є незліченно:
Одні навіки у віках,
А інші знали глум, забутість,
Та відродились на очах.
Та тільки, мабуть, українська
Зазнала скільки заборон,
Що аж не віриться... Насправді?
А може це жахливий сон?

На жаль, не сон! Жахлива правда!...
Її віками берегли,
Її творили з діалектів
У час важкої боротьби!
Ще незалежності не було,
Та мова була в нас своя,
Її долав нам хто завгодно,
Але, на щастя, не здолав!

Ділили нашу рідну землю,
Ділили наше! Їм чуже!
Ніхто не знав, чи прийде воля
І чи «діління» те мине...
Та мову все ж таки не вкрали,
Бо справжній скарб — він є такий,
Що ні узяти, ні відняти,
Ні замести чужі сліди...

Усі є мови неймовірні!
Несуть історію в собі,
І це найперше, що важливе,
Що не загине на війні!
Без мови — нації немає!
Без мови ми — ніщо!
Невже це важко зрозуміти?!...
Та розуміє мало хто...

Чому потрібні нам закони,
Щоб мову знали у чинах?
Самому важко зрозуміти:
Що українська — це не цвях!
Це море слів, які в єдине
З'єднались задля боротьби,
Яка віками душить душу
І залишає там сліди.

Важливо знати українську,
Вона тернистий шлях пройшла,
Вона, мов ключ пізнати волю,
То може хоч тепер пора
Збагнути істину єдину:
Ми українці чи раби?!
А українська вам підкаже.
Прислухайтесь тільки ви!

09.11.2020.

АКТУАЛЬНА РИТОРИКА

І справді... За кого віддати свій голос?
За кого, щоб потім в душі не пекло?...
Щоб потім не було розпродане поле,
Щоб потім не було уже все одно.
Хто може село хоч би трохи підняти?
«Сільське господарство в селі» — це вже міф!?
Чому є не модно тепер газдувати?
Бо газдою можуть лиш бути круті?
Хто може ліси свої захистити?
Не нищити те, що від Бога в нас є?
Невже важко газ свій для себе зробити?
За своє платити, а не за чуже?
Хто може в громаді завод збудувати,
Який би безпечно сміття сортував?
Щоб кожен сміття міг по урнах складати,
А не розкидати?... Вже сили нема
Ходити по тих нелюдських «тротуарах»,

Вже снігу нема, але тане асфальт.
Дорогу із пластику світ прокладає,
А в нас лиш смолою прокладений шлях...
Усі проти всіх? То ж за кого ви, люди?
Хто може із вас відродити міста?
Міста виростають, та топляться люди,
Бо де підземелля? Чому їх нема?
Що з того, що люки стоять і ржавіють?
У разі пожежі спрацює гідрант?
Як повинь настане, спричинить стихію,
Чи зникне вода в стічні люки? Не факт...
Чому обіцяють? В останні хвилини
Будують, руйнують, а потім... «Це я?!»
Хто справді не крастиме? Всім вже огидно
Вам вірити, панство, бо віра німа...
Будь ласка, подумайте, тридцять вже років
Ми наче по колу в ніде біжимо,
Ніхто не обдумає правильно кроки,
А потім лиш плачемо: «Йой, та за що?!»
А ви, кандидати, благаю, погляньте
На виборців, церкву, дороги, ліси...
І Бога найперше у серці всі майте!
Бо з Ним вам у далеч громаду вести!!!

18.10.2020.

БОДНАР АННА МИХАЙЛІВНА

Народилася 01.03.1963 року в селі Липове Тисменицького району Івано-Франківської області. Живе і працює в смт. Отинії Коломийського району Івано-Франківської області. Вихователька Отинійського ДНЗ «Веселка».

*

*

*

Якби мені дозволено літати,
Я б розігнала темряву пільми,
Щоб промені добра могли
сердець дістати
Крізь хмари недовіри і пільми.
Якби мені дозволено читати
Бажання чи мрійливі сни людей,
Я б Ангела Любові одягнула шати
І обгорнула ними всіх дітей...
І ви, напевно, мріяли так само,
В обіймах зігріваючи дитя...
Всесильна і тендітна жінка —
просто Мама —
А їй підвладні Небо і Земля.

30.11.2020.

* * *

Заглядає у вікно
Промінь бабиного літа,
Вересневе полотно
Розшиває осінь в квіти.
У сповитку сивих мрій
Сплять тумани при долині...
Не сполохай ранок мій —
Мить у вічності в долоні.

02.12.2020.

БОЄЧКО МАРІЯ ІВАНІВНА

Народилася 15.05.1953 року в селі Мишині Коломийського району Івано-Франківської області. Вчителька. Засновниця та головна редакторка літературного альманаху «Джерельні дзвони».

КРІЗЬ ПРИЗМУ ДУШІ

Кожне слово, думки і вірші...
Кожну ноту в своїй новій пісні
Пропускаю крізь призму душі...
Адже Слово і Музика — вічні!
Всі творіння мої — дух натхнення,
Ода серця життю і любові,
Творцем світу благословенні
У мелодіях, в кожному Слові...
Для Вас, люди, пишу, лиш для Вас,
Щоб красу Вам щодня дарувати.
Вітерцем пролітає наш час...
Тож хай буде про що нам згадати.
Бо поезія, пісня чи проза —
То є дзеркало дум наших з Вами.
Було все на життєвій дорозі —
Слово й Музика скрізь поруч з нами!

01.08.2020.

МОЄ СЕРЦЕ

Моє серце без твого кохання,
Як пустеля суха і далека,
Бо ночами його й на світанні
Знемагає душевна спека...
Ти мене оживи поцілунком,
Як оаза в пісках рятівна,
І наповни до дна ніжним трунком
Мою душу й мої почуття...
Лиш з тобою завжди я щаслива
І життя повне радості й змісту,
Не страшна ані спека, ні злива —
У любові нема компромісу!

31.07.2020.

ПОСИВІЛЕ ПРИЗНАННЯ

Нічого, що я уже сива
І літа давно вже не ті,
Для тебе я та ж сама мила,
Як в наші роки молоді...
І хоч окуляри вдягаю,
І з крісла не можу вставати,
Тебе лиш одного кохаю,
Готова тобі все віддати.
З тобою ми дві половини,
Які в одне ціле з'єднались...
Були в нас усякі години,
Але ми подружжям остались.
Усе перейшли, подолали,
Бо ми найрідніші — сім'я!

Продовження роду діждали...
Хай славиться Боже ім'я!

08.08.2020.

КОХАННЯ НЕ КУПИШ

Кохання старості не має —
Воно є вічно молоде,
І тільки той секрет цей знає,
Любов хто в серці береже.
Бо це його найкращі шати —
Любов безмежна, незрадлива...
Кохання в силі всім пізнати,
Щоби життя було щасливе.
Його не купиш, не продаш,
В папір красивий не загорнеш...
Коханій лиш любов віддаш,
До серця лиш її пригорнеш.

10.08.2020.

РАНДЕВУ ЛАЙМИ

Вересневої ночі тайна
До зірок у небо пливе...
А з екрану Рандеву Лайми
Мене в світ музичний несе...
Сан-Ремо, Сопот, Юрмала...
«Пісня року», «Червона рута»...
Глядачі збиралися юрбами...
Лилась пісня... нова... й забута...
І нині є шоу-програми,
На давні вони не подібні...

«Світське життя», «Танці з зірками»,
«Маскарад» і «Голос країни»...
Нові шоу... пісні... рапсодії...
Нова мода... нове сприймання...
А я згадую старі мелодії
Й неповторне перше кохання...

20.09.2020.

ДОГОРАЄ ЛІТО

Догорає літо... догорає...
Шле свою останню нам жару...
На прощання сонцем припікає,
Залюбки всіх кличе на ріку...
Вся природа мліє у знеможі,
Навкруги спекотність дошкуляє...
І хоча вже осінь на порозі,
Літечко здаватись не бажає...
На душі так легко і спокійно —
Божий Рай, здається, на землі...
Хай би так завжди було надійно,
Хай би жили в мирі люди всі!
Щоб раділи сонцю всі солдати...
Щоб раділи літу матері...
Поможи нам, Господи, діждати
Перемоги в проклятій війні!
Догорає літо... догорає...
А в душі надія не вмирає...

31.08.2020.

РІДНІ КАРПАТИ

Краю мій любий, рідні Карпати!
Чи є щось краще за вас на землі?
Прут — князь Говерли, Гука розкати,
Води Черемоша, срібні й стрімкі...
Цвіт едельвейса, квітку кохання,
Легінь відважний на скалах знайде...
Голос трембіти, який будить зрання
Всіх, хто до праці з радістю йде...
Спів полонин, відлуння отари
Чути по зворах дрімучих лісів,
Ватри нічної іскри до хмари,
Клич на зорі вартових пастухів...
Килим барвистий, ліжник, гердан...
Барви узорів, краса писанок...
Танець прадавній — шалений аркан...
Врода легінів і гуцулок...
Гражда родинна, гонтами вкрита,
Сіно в стогах на схилах крутих,
Запах смерек від літа й до літа,
Сяйво хрестів на храмах святих...
Всім цим багаті рідні Карпати,
Славлять повсюди мою Україну.
Треба красу цю нам зберігати,
Як найдорожчу в світі перлину.

13.08.2020.

ЗМІНІМ ЦЕЙ СВІТ

Коли людина засміється
І настрій пречудовий має,
Тоді й веселе в неї серце,
Душа від радості співає...
Якщо в очах сльоза застигла,
А в погляді журба й печаль —
Душа у відчаї, безсила,
Ховає смуток під вуаль...
Бо неможливо веселитись,
Коли від горя серце плаче,
Хіба що нелюдом вродитись —
На горі нелюд тільки скаче!
То ж будьмо добрими людьми,
Несімо ближнім радість, ласку...
Вже так багато скрізь біди —
Змінім цей світ на добру казку!
Щоб казка ця жила повсюди —
В родинях, сім'ях, у державі...
Бо щастя прагнуть усі люди,
На щастя мають усі право!

10.10.2020.

БРИТВАК ГАЛИНА ДМИТРІВНА

Народилася 27.01.1953 року в місті Коломиї. Педагог, дитяча письменниця, поетеса, культурно-громадська діячка Коломийщини.

* * *

Дари Господні — благодатні, вічні.
Проте, коли керує страх панічний,
Любов зникає і зникає віра,
Й життя здається безнадійно сірим.
Від відчаю, самотності, гордині й злості
Безмежна втома ломить душу й кості.
Проте дорога кожному дається лиш одна,
Вона, повірте, може, і важка, та чарівна.
Терниста, може, й не така проста,
Та приведе завжди до власного моста,
Якщо у серці залишаються дари,
Бо для любові, віри і надії не бува пори.
Ці якості, немов бальзам, даються всім
І зігрівають кожне серце, кожную душу, кожен дім.
Не може благодать, на жаль, з'являтися без болю,
Тому окремі лиш стають улюбленцями долі.

* * *

Для мене щастя — жити в цьому світі,
Любов приймати і вміти так любити,
Щоб світ навколо мене кращим став,
Щоб не з'являлось важливіших справ,
Аніж збагачення душевного тепла.
Аби раптово не виросла скала
В стосунках з найріднішими людьми,
Бо дуже важко вирватись з пільми,
Котра так прагне поселитись в серці.
Душевна порожнеча, немов крамниця версій,
Де можна лиш продати. Натомість порожнеча,
Отримана від внутрішньої втечі,
Вбиває все святе без кулі, без ножа.
Болючою в стосунках є завжди межа,
Така собі зупинка без пояснень.
Це — вибір кожного. Це — вибір власний!

* * *

Життя — постійна зміна декорацій!
Я нальоту ловлю потік вібрацій.
Буває, відчуваю хвилі штормові
І також відчуваю, що живі,
Й міцне коріння, навіть, сформували
Мої переконання. Вони вже не бояться шквалу,
Нав'язувань, залякувань, образ,
Адже у цьому вихорі якраз
Я зрозуміла ситуацій різних суть.
Вони завжди віддяку принесуть.

Що сталося, як склалось — не важливо,
Бо думка й кроки кожного є цінні особливо.
Це перевірка, мабуть, людяності просто,
Лиш поважаючи усіх, досягнеш росту.

* * *

Промайнуло літо, його не наздогнати.
Сьогодні ще спекотно, та зовсім інші шати
Від осені природа прийме, як подарунок,
А літо нам залишить у пам'яті малюнок:
Такий яскравий, світлий, але уже сумний,
Бо завжди тільки місяць буває молодий,
А людям миле літо все додає літа...
Кожна пора прекрасна! Чом смуток огорта?

* * *

Думки подорожують в лабіринті,
Неначе спалах ненародженої миті,
З'являються раптово і зникають,
І плину цьому я не бачу краю.
А де ж прекрасна мить, що зупинитись має,
В котрій відчується блаженство раю?
Не в титрах лабіринту вона, звісно,
Там не комфортно справжньому, там тісно.
І ось той спалах! Я відчула волю!
І, наче пташка, випурхнула з лабіринту болю.
Єство наповнилось блаженством і теплом,
Неначе лабіринту ніби й не було.

* * *

Любов — ковток повітря свіжого для мене
І не боролась я, мов гладіатор на арені,
Щоб світ відкрив мені всі прояви любові.
Любов відчутна в кожному погляді і слові.
Її я не трактую, як минуле,
Бо все у житті душа відчула,
Приносить зрілий досвід, залишаючи відбиток.
Ці відчуття у серці — мій безцінний злиток!
Чиста душа, хоч і болить, та в цьому досконалість бачить,
Бо не буває у житті тепла нестача.
Що віддаємо і випромінюємо в світ,
Те повертається сторицею подяки, або бід.
З любов'ю нам даються всі дарунки долі,
Без Бога в серці людські душі голі...

* * *

Найважче розібратися в політиці душі,
Коли найближчі люди стають просто чужі,
Коли чийсь думки списались на дрібниці,
Бо те, що є в житті, цінують одиниці.
З'являється пиха і холодніють очі,
А «Я», «Моє!» і «Слухати не хочу!» —
Диктаторські слова — ознака порожнечі,
Шлях тільки в прірву, бо не буває втечі
Від себе і від власних вчинків зверхніх.
Усе завжди виходить на поверхню:
Руйнує п'єдестал, ілюзія зникає,
Розвіює стежки омріяного раю,
Лишається життя, а з ним його дрібниці...
Але так жаль, що це лиш бачать одиниці.

* * *

Король чи Королева, або Ваша Величність,
Живуть постійно в кожному обличчі,
У них завжди тільки важливі справи,
Котрі ведуть до успіху і слави.
А тут з'явився вірус, одягнув Корону,
Навіяв страху і набрав розгону,
Загнав в домівки Королев і Королів.
Це просто жах! Не вистачає слів!
Людей, котрі були такі діяльні,
Заставив жити в кухні чи у спальні,
Оголосив від себе надзвичайну ласку:
Усім носити рукавички й маску
Для того, щоб купити їжу в магазині
Та жити й виживати в карантині.
Можливо, час настав на головне знайомство!
Чи це новий сюрприз, чи просто чиясь помста?
Але пора, нарешті, познайомитись з собою,
З тією сутністю, що не дає спокою
Оточуючим, рідним, або навіть собі.
Чи вдасться вижити у власній боротьбі?
Чи визначитись вдасться, що найголовніше?
Бо тим, що у житті було би наймилішим,
Частіше нехтувалось, як чимось дріб'язковим.
Отож, з'явився шанс! Чи лиш урок чудовий?
Від нас, людей, потрібні людські вчинки,
Не варто дармувати жодної хвилинки.
Ми — наймиліші діти Бога, нашого Творця!
Не втратимо, гадаю, людського лица.

ВАСИЛЬЧУК МАРІЯ ЯРОСЛАВІВНА

Народилася 23.12.1978 року в селі Великий Ключів Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає. Домогосподиня.

* * *

Дні відходять від нас назавжди,
Лиш букет залишаючи в спомин,
Були, іноді, в них холоди
Й водограю чарівного гомін.
Було літо і була весна,
Волошки квітували в полі,
Сильний вітер, десь там, завива,
Розлітались думки на роздоллі.
Кожен день — подарунок життя,
Його цінність — хвилини і миті.
І немає назад вороття —
Живи так, щоб потім не жаліти!

16.11.2020.

* * *

Тремтить посеред ночі тиша,
Колода карт розбита знов.
Мій сум незрячий і не дише
Серед сузірь, серед дібров.

Лиш світла місячна дорога
Мені всміхнулася таки
Там, де була пересторога
І недописані рядки.
Мені б у жовтні загубитись,
Де позолоти досхочу,
В гарячих барвах залишитись,
Відчути, що лечу, лечу..
Листопад йде мені на стрічу,
Обвітрив холодом лице.
Якщо його я не помічу,
Пробачить він мені за це?

20.11.2020.

* * *

Ти не дзвониш мені і не пишеш,
Поміж нами згорають мости.
Де кохання ходило, мислиш,
Вдаль видніють його сліди.
Догора золотавим листом
Щедра осінь в моїм саду,
На розмову із серцем чистим
Білим птахом до тебе лечу.
Ти не дзвониш чомусь, на щастя,
Зашарілась калина в саду,
Назбираю багряного листя
І в дарунок тобі принесу.
Замело, замело білим снігом
І так холодно стало в душі.
Розтопити його можеш сміло,

Подзвонивши, так просто, мені.
Ти зігрієш, бо твоя провина,
Серця жар принесеш на руках,
І розтопиться дум хуртовина
Поцілунком на моїх щоках.

18.11.2020.

* * *

Вже осінь в барвах за вікном,
Її не кликала й не ждала,
Лягає просінь полотном,
Хмарини міряють лекала.
Барвисте літо перейшло
І у віддаленні луною,
Схиляє сонечко чоло,
І плине диво далиною.
Печаль, мов гріх, несе мене
Настрічу осені нежданній,
Я знаю: смуток не мине
У круговерті не останній.
Удалеч крики журавлів
Взяли на крила мої смутки.
Серпанок трохи посивів,
Де небо краєм незабудки.
Піду у поле за селом,
Зберу букет поміж печалей,
До мене трави будуть тлом,
А думи — штрих незнаних далей.
Вже осінь в барвах за вікном,
Вона по-своєму царівна

І позолоченим рядном
Скоряє сум, бо вже чарівна!
Дозріли яблука в саду
Багряним кольором любові,
Я в серці чари віднайду
І залишу його у слові!!!

* * *

Люблю я вас, мої Карпати,
Ви в моїх снах і на яву,
Вершини в хмарах мчать крилато,
Свою напнувши тятиву.
Полонить запах рути-м'яти
І тільки спокій не такий,
Коли ведуть стежки в Карпати
І гонить вітер луговий.
Смерек плеса довкола мене,
Черемош гаттю гомонить,
І я лечу, де все зелене,
І це моя щаслива мить.
Дитинство моє босоноге
Пробігло травами колись.
Минають дні перестороги,
Коли я тут, де близько вись.
Хай буде що, як би не важко,
Я в свої гори повернусь.
Неси мене, любове-пташко,
За це я Богу помолюсь.

ВІЙТЕНКО ІВАН ДМИТРОВИЧ

Народився 20.08.1946 року в селі Коршів Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає. В минулому — електромеханік зв'язку на Львівській залізниці. Нині — відомий поет, громадський діяч літературної Коломийщини. Лавреат літературних премій імені Василя Стефаника, Тараса Мельничука, Марійки Підгірянки та Леся Гринюка. Член Національних спілок України — письменників і журналістів.

*

*

*

Вже скільки літ, — а й досі ниють рани,
Душа, мов птах з пораненим крилом.
Спішу, немов до храму, до Майдану,
Схиляю перед пам'яттю чоло.
Дими від шин розвіялись в туманах,
Холодний вітер серце остудив.
Та лине з неба голос Нігояна:
— Борімося — поборемо, брати!
І ми боролися під прапорами волі,
Скропили кров'ю доленосний брук.
Та згасла зірка десь на видноколі,
А над Майданом знову чорний крук.
Схилилось небо у сумнім поклоні,
Небесна Сотня б'є набатом в дзвін...
Колись напишуть на скрижалях хронік,
Як Україна піднімалася з колін.

Хтось поза очі скаже: «Майданутий,
Що тобі дав в житті отой Майдан?»
Я промовчу — та знову прагну чути
Слова, які промовив Нігоян.
Вже скільки літ, — а й досі ниють рани,
Чуття натужені, немов стрілецький лук.
Горять свічки на зраненім Майдані,
Пекельні сльози падають на брук.

* * *

Мені здається, що вар'ює світ,
Що котиться у капище Аїда.
Нелюдським зойком ріже вуха хіт
Кривавого злодійського сусіда.
Де відшукати вірності плече,
Кому опертись на рамена дужі?
Коли вогнем ненависті пече
Й любов стала колюча, наче ружа.
А десь веселка воду п'є з Дністра
І Прут у Коломию води котить.
І дух підносить клич Каменяра,
Що не пора служити москальноті.
Бо ми «народ, якого Правди сила
Ніким звойована ще не була».
У небо в'ється птаха вільнокрила,
До волі кличуть істини слова...
Мені здається, що вар'ює світ,
А, може, се мені лише здається?
Ніколи сонце не побачить кріт,
А тим, хто йде — воно ще усміхнеться!

* * *

Де по небу босими ногами
Бродить осінь — золота вдова,
Загубив я у густім тумані
Найсолодші рими і слова.
Загубив поеми і ронделі,
Не в'язав сонети у вінки.
Закружляли долі каруселі,
Захмелілі юності роки.
Вже мене не кличуть сінокоси
Срібним дзвоном в росяних полях.
Розіп'яла доля, мов на кроснах,
Осінь повдовілу на вітрах.
Душу ломить неблаганність кризи
І слова холодні, як вужі.
Що надбав — пакую у валізи,
Йду крізь осінь по своїй межі.

* * *

Чомусь той потяг запізно в часі
На станцію прибув у глупу ніч.
Плаксива осінь жовте листя квасить,
Туман завісив сто небесних свіч.
Відлинув поїзд поза обрій лунко,
Затихла рейок стомлена струна.
Десь тут перон і дівчина-чаклунка,
Десь тут моя утрачена весна...
Чомусь той потяг запізнівся в часі,
Під стук коліс і запізнілий свист.
Та глупа ніч давно уже не наша,
Лише у спогадах дощі і падолист.

*

*

*

Все треба вчасно встигнути в житті:
Траву скосити на духмяне сіно,
Плоди кохання рвати золоті
Тоді, коли ще море по коліна.
Все треба вчасно встигнути в житті.
Хмеліти без вина в бузкові ночі.
І клятви не потрібно на хресті,
Коли про все давно сказали очі.
Все треба вчасно встигнути в житті:
З дитинства в юність перейти без болю,
І все, що мав здійснити на меті,
Здійсни любов'ю й мудрістю поволі.
Все треба вчасно здійснити в житті.
І, як покриє скроні білий іній,
Подякуй Господу і небу за оті,
Даровані тобі усі хвилини.

ВІНКОВА ОЛЕКСАНДРА СТЕПАНІВНА

Народилася 24.07.1953 року в селі Глибока Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає. В минулому — працівниця трикотажного ательє в м. Івано-Франківську. Духовна діячка.

ПОДЯКА БОГОВІ ЗА ВСЕ

Дякую, Боже, що живу на цім світі,
Що записана в книгу життя,
За те, що милуюсь веселкою квітів,
А в росах сріблиться святість Твоя.
В травах очі Твої зеленіють,
Золотом сяють в житах,
Без Тебе калина не червоніє...
Це щедрість безмежна Твоя.
З Тобою світанок щодень зустрічаю,
Хори пташок «Алилуя» співа,
Без лебідки своєї лебідь вмирає,
Бо любов Твоя в ньому жива.
Ще дякую, Боже, за доньок і внуків,
За те, що над ними Небо Святе,
За те, що між Вами немає розлуки,
Бо це Милосердя відвічне Твоє.
Ти правдою креслиш життєві дороги,
Де ступиш — сяє Світло Твоє.
Не заблукаю на них я ніколи,
Я дякую, Боже, що Ти в мене є.

24.07.2020.

МОЯ ДУША

Моя душа — то неспокійне джерело,
Не мерзне навіть лютою зимою.
Я кожному даю душевне тепло,
Щоби горіло вічною весною.
Моя душа — співуче джерело,
Вода б'є з нього чистими піснями.
Я сію щедро пісенне зерно,
Щобиросло і битими стежками.
Як любо серцю, що пісня живе,
Живе українським словом і думками,
В омитім небі веселкою цвіте,
Дзвенить різноголоссям над полями.
Співай, струно могого серця,
Співай!
Повні відерця пісень
Людам роздай!

Я НАРОДИЛАСЯ ЗГОРИ

Я народилася згори.
Велика дяка й слава Богу.
І Дух Святий вказав дорогу
Вузьку, тернисту,
Де краплі крові
Розп'ятої за нас Любові
Збираю серцем.
Я народилася згори.
Тебе оспівую, мій Боже.
Я знаю, Ти мені допоможеш
З дороги не зійти,
Яка веде у вічність.

Я народилася згори.
Тобі вклоняюсь, милий Боже,
Бо вивів Ти мене з п'їтьми,
Любов'ю розп'яв гріхи,
І запалали свічі.
Щоб в цьому світі суєти,
Де ловимо щодня вітри,
Змогла я жити життям новим,
Бо народилася згори,
Щоб йти за покликом Христовим.

УКРАЇНА — ЦЕ СЛОВО...

Україна — це слово, Шевченкове слово,
Яке не змогли закути в кайдани,
Слово свободи через злами віків
Гоїть України рідної рани.
Україна — це слово, Василя Стуса слово,
Не замерзло у серці його солов'їнім,
Багаттям палає на зло ворогам,
Горить у серцях патріотів і нині.
Крізь темінь неволі, тиранії, зла
Засвітила на небі зірка ясна,
Україночка Леся, щоб не плакати, співала,
Без надії таки сподівалась,
Бо в юному серці грала волі струна.
Серед якутських тундр і снігів
Все життя молодече Грабовський провів,
Де сльози втирала тюремная тиша,
Серце летіло до житніх ланів
На вівтар України спочити...
Любим рідну Україну,
Як кожен із них любив.

ВІНТОНЯК ДМИТРО МИКОЛАЙОВИЧ

Народився 23.10.1967 року в смт. Печеніжині Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає. Нині — Печеніжинська ОТГ. Поет. Майстер будівельно-ремонтних робіт.

* * *

Хто сказав, що час лікує
І загоює всі рани?
Він лише іде. Все швидше.
Та у безвісті десь кане.

Хто сказав, що всі проблеми
Розставляє час на місце?
Хіба будеш їсти хліб,
Якщо не замісиш тісто?

Хто сказав, що час розставить
По місцях усі дилеми?
В долі, знай, завжди нові,
Дню новому, гобелени.

Ну а час собі, як час.
Він іде, біжить, летить.
І щасливий завжди той,
Хто не жде, а ловить мить!

05.05.2019.

* * *

Приснилась мама
У вишитій сорочці,
Усміхнена, немов
Небесная зоря.
А біля неї ми —
Усі сини і дочки:
Сестри чотири,
Три брати і я.

І разом батько,
Ще такий щасливий,
Стрясав у відро
З груші бджолиний рій.
Грівся на сонці кіт,
Курчат водила квочка,
А сад, як на парад,
Одяг квітковий стрій.

На небі сонечко
Яскраво так сяло,
Було усе кругом,
Мов з потаємних мрій.
Щоб бути щасливим,
Дуже мало треба
Всім, хто пройшов
Життєвий буревій.

Приснилося просте
Родинне свято,

Нема понад яким, —
Це знає вся Земля.
Жива матуся
Та щасливий тато,
Сестри чотири,
Три брати і я...

12.09.2019.

* * *

Час лікує неспішно,
Тихо так і повільно,
Рецидивом знов пам'ять,
Ти у неї невірник.
Ланцюгом кожен спогад,
На галері страждання,
Це, мій друже, полон,
Нещасливе кохання.

Ти здаватись не звук,
Не в твоїй це манері,
Хочеш вирватись. Крок —
І ти вже на партері.
Бо по правилах звук
І марні намагання,
Не включає їх в себе
Нещасливе кохання.

Серця розпачу крик
Хочеш ти заховати,
На обличчі усмішка,

В душі рвуться гранати.
Як по хвилях весло,
Ручка так по папері.
І регоче вже осінь
На кохання галері...

05.10.2019.

* * *

Хотілося рук твоїх,
Як на світанні
Сонячний промінь
Теплим торканням
Стрічати нас кличе
Дня нового казку.
Хотілося просто
Відчуть твою ласку.

Хотілося з уст твоїх,
Як із криниці,
Нектару любові,
Неначе водиці,
Напитись досхочу,
До знемагання.
Хотілось у Всесвіт
Твого кохання.

27.09.2019.

* * *

Було усе не випадково...
У миготливім сяйві світ
Ти посміхалась загадково,
Вся зіткана із протиріч.
Ми пригубили келих ночі
Сухого терпкого вина,
Та хай не мучить нас неспокій,
Бо в тім не наша є вина.
Немов уперше смакувала
Кохання магію очей.
Вуаль цнотливості спадала
З твоїх оголених плечей.
І, наче місячна доріжка,
Білили лінія бедра,
Звабливо витягнута ніжка —
Живі спонуки до гріха.
Між нами стерли всі кордони
Солодкі миті пізнання
І ніжних подихів субтони,
І слів болючих зізнання.
Ми стали справжніми з тобою,
Бо душі голі, без прикрас.
Поміж реальністю і грою
Ще почуттів не знищив час.
І гріє нас тепло сердечне,
Та пристрасть тілом пробіга,
Й таки нестримно небезпечна
Один до одного жага.

29.09.2019.

* * *

Тобі здається — виходу немає,
Всі негаразди вийшли через край,
Та не здавайся, бо життя триває,
Якщо упав — скоріше лиш вставай.

Бо день новий прийде на зміну ночі
І переможе світло найтемнішу тінь.
Іскрою щастя загоряться очі
Та стане ближчою вже мрії далечінь.

Тобі здається — цілий світ звалився
На плечі і це вже дев'ятий вал.
Спокійно, знай, що ти лише втомився,
Життя свого міцніш тримай штурвал.

Бо після бурі наступає тиша
І промінь сонця у віконце б'є.
А світла радість душу заколише
У світі тім, що різнобарв'ям виграє.

Це не кінець. Тобі лише здається.
Маленька слабкість. Так на світі є.
Як пазли, все в житті складеться,
То просто доленька характер твій кує.

14.09.2019.

* * *

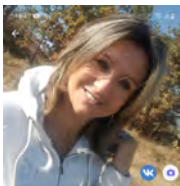
Серед сотні мелодій,
Поміж тисяч пісень,
Світ без тебе німий
Кожну ніч й кожен день.

Поміж сотнями сонць,
Серед тисяч зірок,
Світ без тебе — пітьма,
Я не бачу й на крок.

Серед сотні доріг,
Поміж тисяч стежин,
Заблудився в цім світі,
Я без тебе один.
Поміж сотні Олімпів,
Серед тисяч вершин,
Ти у мене єдина,
Я у тебе один...
24.11.2020.

ГАНИШЕВСЬКА МИРОСЛАВА ВАСИЛІВНА

Народилася 16.08.1982 року в селі Верхній Вербіж Коломийського району Івано-Франківської області, проживає в сусідньому селі Сопів. Підприємець.

Я ПРОШУ ПРОБАЧЕННЯ

Я в тебе за все прошу пробачення,
Так, без сліз. Просто прошу: «Прости!»
Ти питаєш за що?
Та хіба це все має значення,
Як між нами горять і горять мости?
За недоспані ночі, не раз уночі тривожила,
І за ревність, що серце з'їдала, хоч плач,
За кохання своє, яке у сто раз помножила,
А ділити тебе ні з ким не зуміла, пробач.
Ти пробач, що я в казку твою повірила,
Кожен день, як в дитинстві, чекала дива,
І що мрію свою нездійсненну тобі довірила,
І за те, що з тобою я просто була щаслива.

ЩЕ ПРИЙДЕ ЧАС

Ще прийде час, коли тобі набридну,
Ти скажеш: «Ну, замовкни вже, стара,
Іди кудись, щоби тебе не видно,
Від тебе розболілась голова!»
А буде час, коли ти скажеш: «Мила,

Кидай уже роботу цю нудну,
За день стільки всього переробила,
Іди сюди, лягай, хай обніму».
А буде день, ти скажеш: «Я не знаю.
Ходи сюди, дивись, а може так?»
Потім обнімеш, скажеш: «Я кохаю
І у житті без тебе вже ніяк».
Буде по-різному: і гарно, і ніяко —
Тепер життя немає без проблем.
Хай буде все, але для двох однако,
Разом з тобою все переживем!

А Я ТОБІ ЛИСТИ ПИСАЛА

А я тобі колись листи писала,
Віршем рядки лягали на папір,
Любила я тебе й не помічала,
Що ти усе робив наперекір.
Ти обіймав, коли я пригорталась,
Та варто тільки руку відвести —
Всі сказані слова вмить забувались,
Дзвонив на другий день, казав: «Прости!»
Казав: «Моя і не віддам нікому», —
Слова лягли туманом на очах,
І знов, забувши про печаль і втому,
Від щастя я літала в небесах.
Ти просто був, а я тебе любила,
Ти мою душу спопелив дотла
І знов пішов. Забрав з собою крила,
Щоб з іншим полетіти не змогла.

ЗАРАДИ ТЕБЕ Я НА ВСЕ ПІДУ

Заради тебе я на все піду,
Навіть з'єднаю гори між собою,
Дістану з неба зірку не одну,
Лише щоб залишився ти зі мною.
На тебе в спеку холодом війне —
Його створю я подихом своїм,
Тільки для тебе місяць вдень зійде,
Лише щоб залишився ти моїм.
До тебе річка вгору побіжить,
Я їй русло руками поверну,
Тільки для тебе лебідь прилетить,
Щоб принести тобі любов мою.
Та тобі не потрібні зірки із небес,
Для тебе і лебідь ніщо, я це знаю.
Я ж не створю ні одне із чудес,
Я просто тебе до безтями кохаю.

ГОЛІНЕЙ НАДІЯ МИКОЛАЇВНА

Народилася 12.02.1948 року на Тернопільщині. В минулому — наукова працівниця дослідної станції в селі П'ядики Коломийського району Івано-Франківської області, де й нині проживає. Членкиня спілки літераторів Коломийщини «Суцвіття». Лавреатка літературних премій імені Михайла Кучірки та Леся Гринюка.

Я НЕ ПОЕТ

Я не поет. Я розмовляю словом,
Яке приходить в голову мені.
Воно буває світле, кольорове,
Буває, наче нічка у вікні.
Я серджуся словами, я радію,
Емоції за серце аж беруть,
Але від сказаного наче молодію.
І знов пишу. Знову рушаю в путь.
Іду у поле, в тихе надвечір'я,
Іду у трави, де цвіте дурман,
Ловлю синичку за пухнасте пір'я,
В рукав збираю голубий туман.
А так хотілось журавля зловити,
Щоб полетіти з ним далеко в світ.
Я бачу, в полі половіє жито —
В ньому також моєї долі слід.

ВІРШІ ПИСАЛИСЬ...

Вірші писались під покровом ночі,
Слова вичитувала по зірках,
Хтось підійшов й думки мої наврочив,
На відстані душі злетів мій щастя птах.
На лист паперу ластівкою в гості
Він прилітає, я за ним лечу,
А ранок під зорею в високості
Гасить струною пам'яті свічу.
День приносив нові загадки й мрію,
Вони жевріли, лиш лишався дим,
Я їх, як квітку, у душі лелію...
Як добре бути серцем молодим!

ПОЛЮБИЛА ТЕБЕ ВОСЕНИ

Ти до мене приходив у сни
Під замріяний шепіт смереки.
Я зустріла тебе восени,
Коли в вирій летіли лелеки.
Відлітали в усіх на виду,
Розіправивши ангельські крила,
Покохала тебе на біду,
Покохала тебе, полюбила.
Тоді в серці дзвеніла весна
І весільної грали музики,
Пила щастя своє я до дна,
Полюбила тебе я навіки.
І нехай надворі листопад,
І холодних дощів сіра просинь,
Я надіну найкращий наряд,
Бо спішу на побачення в осінь

КОЛИ ПОРУЧ ЛЮБОВ

Ти навчив її любити осінь

І. Війтенко

Хіба можна навчити любити,
Як приходить любові пора,
Коли очі, як два оксамити,
Лебединого прагнуть крила?
Коли серце, як пташка, тріпоче,
А душа затиснулась в кулак,
Коли очі вдивляються в очі,
Поруч пісня чи, може, юнак.
Коли вишня п'янить ароматом
І хмеліє з любові бузок...
Як же можна тоді не кохати,
Коли щастя від тебе за крок?
І не треба любові боятись,
Це святе, найсвятіше, що є,
Коли поруч любов — в домі свято,
Веселково душа виграє.

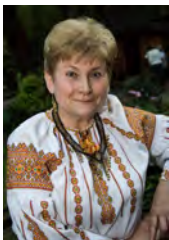
РОЗ'ЇХАЛИСЯ ДІТИ ПО СВІТАХ

Роз'їхалися діти хто куди —
У Чехії, у Польщі, теплих Римі...
Туди везуть їх скорі поїзди,
А звідти лиш думки летять незримі.
Ти тишишся, що там, на чужині,
Знайшов роботу, кажеш — пощастило,
Не знаєш, коли свято, вихідні.
На кого тратиш, голубе мій, сили?
Такий цей світ, а ти в ньому один,

Хоч поруч люди. В них свої проблеми.
І мрії розвиваються, як дим,
Під знаком ікс в життєвій теоремі.
Роз'їхалися діти по світах,
А Україні, бачиш, це байдуже.
Із вирію вертає дикий птах
І ти повернешся додому, любий друже.
Роз'їхалися діти по світах,
Та як мені без них не сумувати,
Коли думки кружляють, наче птах,
А що нам залишилось? Лиш чекати.

МОЛИТВА

Мільйони, мільярди — мало,
Думають жити вічно.
Боже, дай сили й терпіння,
Щоби не впасти у відчай.
Знаю — не все буде просто,
Світ не вповитий раєм.
Мудрості дай і любові,
Те цінувати, що маєм.
Вірю, що буде нелегко,
Ми кинуті напризволяще.
Всели у нас, Боже, довіру,
Віру й надію на краще.

ГУМЕНЮК МАРІЯ ГРИГОРІВНА

Народилася 10.10.1956 року в селі П'ядики Коломийського району Івано-Франківської області у родині вчителів. Мешканка Коломиї. Лікар-невропатолог Коломийської центральної лікарні.

УКРАЇНЕЦЬ ЕСИ

Українець еси, бо земля твоя рідна — Україна,
А не Штати, Італія і Соловки,
Перед нею з молитвою в серці впади на коліна
І у Господа долі проси на прийдешні віки.
Українець еси, рідна мова твоя українська,
Не китайська і суржик, а також не мертва латинь,
Заспівай колискову, ту матері лагідну пісню,
І її подаруй для майбутніх своїх поколінь.
Українець еси, і валютою править нам гривня,
А не долар і ліра, а також тенети рубля,
То ж чому знов у найми людей розганя безгрошів'я,
Саме ними могла б і гордитись держава моя.
Українець еси, маєш гени козацькі, стрілецькі,
То ж чому ти і далі забитий і гнаний плебей?
Розірви рабські пута, зневіру убий в своїм серці
І веди Україну до щастя у завтрашній день.
Українець еси, тридцять літ ти уже незалежний,
То ж єднайся, народе, за долю, за краще життя,
Розправляй свої крила, щоб воля держави воскресла,
І нащадкам своїм в боротьбі здобувай майбуття.

ЙДЕ НАРОД НА ПОКЛІН

На Чернечу гору — українську Голгофу
Ніс ти хрест із кріпацького свого життя
І творінням безсмертним прославив епоху,
Для нащадків дорогу проклав в майбуття.
Ніс свій хрест через Орські степи й Каракуми
І у хвилях Аралу натхнення шукав,
Люту муштру терпів і співав рідні думи,
Своє слово палке для борні гартував.
А сьогодні стоїш на улюбленій кручі,
І навкруг, скільки глянеш, лани і поля.
Твою пісню одвічну співає ревучий,
Йде народ на поклін до свого Кобзаря.
А з народом крокують ділки й фарисеї,
Ще й приносять з собою промови й вінки,
Неправдиві слова і нещирі ідеї,
Твоїм іменем вже спекулюють віки.
Грізно глянь на ту погань, що рветься високо,
Ту брехню осягне український народ
І здійснить заповіт і бажання пророка,
Бо до кращої долі нас кличе Господь.

ЧУМАКИ

Чумаки — на захід, чумаки — на схід,
Сумно Україна дивиться їм вслід,
Ще летять на південь, наче журавлі,
Але не вертають у свої краї.
Чумаки на північ їдуть триста літ,
Загубили ніжний молодості цвіт,
У безмежну вічність тихо відійшли —

Долі для України так і не знайшли.
А над ними вічність і Чумацький Шлях,
Кличуть їх до себе в думках і піснях,
Бачать вічні злидні, горе, сум і біль,
Мати Україно, не вмивайсь слізьми,
А синів і дочок своїх пригорни,
Дай роботу вдома, не пускай в світи,
Не давай онукам в чужині рости.
Бо забудуть мову, рідну коляду,
Сумно завітують у чужім саду,
Розум свій і руки іншим продадуть,
Материнські сльози вже не обітруть.
Україно-нене! Вже прийшла весна,
Може з нею буде доля осяйна?
Дай нам, Боже, жити в радості й добрі,
Мати свою правду й силу на землі!

ГУМЕНЮК (САВАРИН) НАДІЯ МИКОЛАЇВНА

Народилася 05.12.1986 року в місті Коломиї, де й проживає. Лікарка-психологиня Обласного бюро медико-соціальної експертизи. Поетеса. Волонтерка. Лавреатка літературної премії імені Леся Гринюка.

* * *

Одна у шумі натовпу... Два кроки...
Від гулу звуків серденько стихає...
Свідомість намалює ближчі роки,
А потім хтось розтопче, не питає...
Чому в тонкому ще гнучкому тілі
Душа помало кам'яніє тихо,
І блиск очей, котрі шукають цілі,
Стає скляним, щоб відбивати лихо?
Це трансформація життя у виживання,
Протриматись, а чи пристосуватись?
Залежність важливіша за кохання,
Де мрія й прагнення йде підпорядкуватись.
Прогулянка повз звалище безкрає...
О, ні, там не сміття понавозили,
Там пам'ятник тому, що пропадає, —
Омріяні святі дитячі крила.
Так погляд, думка, слово чи оцінка,
Брехня, зневага і, мабуть, байдужість,
Як гострі леза, по одній пір'їнці

Вкрадуть любов, натхнення, щастя, мужність.
Не обрізай, молю, дитині крила,
Залиш їй зовсім трішечки для себе,
Нехай натягне маривні вітрила,
Її польоту ще позаздрить Небо!

05.12.2020.

ГОЛОДОМОР

Гуде навколо сіра пустота,
І люто виє розпачем сьогодні
Цей вітер, й душі з хати виліта
Вслід за тілами мертвими в безодню.
Так дико, сумно, лячно і без сил...
Заплющуються висушені очі...
Дасть Бог — вони повстануть із могил,
У помсті оживуть слова пророчі!
Як так, що в час рясного врожаю
Прокрався голод у двори гостинні?
Нічого навкруги не впізнаю...
Змарнілі образи, неначе в павутинні.
Чому, для чого, за які гріхи
Жахливе вбивство, геноцид, руїна?
Дітей своїх в терпінні захисти,
Вони ж тебе збудують, Україно!
А поминальна свічка у вікні
Хай спалахне хоч краплею скорботи,
І стане зброєю для пам'яті в борні,
Побачать вбивці неземний супротив.
Може й розставить все на місце час,
У вірі не прокинеться зневіра.

Відбити б бумеранги вже від нас
До ворога, який не знає міри.

28.11.2020.

* * *

Так, ніби антична ілюзія,
Маленький період життя...
Тандем нерозлучний — конфуз і я,
Й нова Ахіллеса п'ята.
Уламками, сколами в шлюзи,
Кусочками, навіть піском,
Реальності трощать образи,
Зірвавшись зі стелі клубком.
Не вітиться вже, що навколо,
Усе не таке й не тому...
Ніч змінює день дуже кволо,
Стирає чергову добу.
Хто ти для своєї історії?
Казкар, оглядач чи творець?
Ким потім: рабом чи героєм
Зустрінеш нежданний кінець?

* * *

Твоє пальто обніму міцно знов.
Глибокий вдих... Тулюсь до комірця...
Згадаю різну й затишну розмову,
З дитинства казку прочитаю до кінця.
Так хочеться, присівши на канапі,
Прогнати страхи, знайдені вночі,
Але пальто висить скорботно в шафі,
Бо вже давно не на твоїм плечі...

о. ДЗЮБА МИХАЙЛО ТАДЕЙОВИЧ

Народився 20.11.1972 року в селі Бичківці Чортківського району на Тернопільщині. Священник Коломийської єпархії УГКЦ (с. Нижній Вербіж). Капелан «Дзвін». Член правління Коломийської міськрайонної «Просвіти» та Національної спілки журналістів України.

* * *

Вдивляюсь у хрест Твій, Христе,
Благаю Тебе, поможи
Не стати на дорогу облуди,
Не зрадити, не відійти...
Коли ж у важкій дорозі
Упаду немічний я,
Дай сили в ту мить піднятись
І хрест свій далі нести.
Ти завжди зі мною поруч,
То я Тебе залишав,
А коли смерть заглядала у вічі,
То погляд я Твій згадав.
Ти пильно дивився на мене,
В очах горіла любов:
«Без Мене загинеш, сину,
Зі Мною воскреснеш знов...»

27.09.2020.

* * *

До Тебе, Маріє,
Сьогодні приходим
І серцем благаєм:
Спаси нас, Свята,
Покрий Україну
Небесним Покровом,
Провадь і веди нас
В дорозі життя...

14.10.2020.

ОСІННЬО-ПОЕТИЧНИЙ НАСТРІЙ

Біжать поїзди
І кличуть в дорогу
Нас доля веде
І треба іти
Коли щось забув
Не вертайся додому
Лиш Матері слово
З собою візьми...
Воно нас зігріє
Не раз допоможе
І порятує від всякого зла
Бо Матері слово
То слово любові
І нам охорона на ціле життя.
Буває в дорозі
Не раз можна впасти
Якщо ж і спіткнувсь
То є вороття

Вертаймось до слова
До слова любові
Воно поведе нас
У майбуття...

10.11.2020.

* * *

Заспіваю сьогодні
І душею полину
На Вкраїну мою
До Тараса гори
Припаду, поцілую
І братів обійму я
Сльози радості й муки проллю
Помолюся я щиро
За рідних і друзів
І за тих
Що каміння кидали услід
Бо уміння простити —
То найбільше мистецтво
Осягнути його —
Це найвищий поріг

20.11.2020.

ДОВГАНЮК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

Народився 15.03. 1947 року в селі Воскресінці Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає. В минулому — робітник Коломийського лісокомбінату. Член Спілки літераторів Коломиї «Суцвіття».

* * *

Хіба можливо, щоб забути
Той запах ранньої весни?
Хіба так можна, щоб не чути
Шум Пруту через всі роки?
Хіба можливо запах щемний
Весною збуджених лугов
Забути в клопотах щоденних,
Що в сьогодення час привів?
Хіба можливо запах літа
В своїй душі не вберегти,
Коли духмянить цвітом липа
І скошений покіс трави?
Що краще є за осінь гожу,
Калину в стиглих кетягах,
Часом на долю трошки схожу,
Із присмаком гірким на смак?
Що краще є за совість чисту,
Незаплямлену у житті,
За спокій, що зима хоч близько,
Не зледенить тепло душі?

* * *

Прийшла осінь, в барвах спілих,
Через замріяні луги,
Прикрилася туманом білим
Біля свавільної ріки.
Ворушать тишу Прут на броді
І клич гусяного ключа,
І сиплять смуток при дорозі
Старі тополі — бо пора.
Ген очерети поруділі
Забулись в сні аж до весни,
Там лебеді гнуть шиї білі,
Чепурять в дзеркалі води.
Чи може десь миліше бути,
Як тут, у рідному краю?
Ну хто сказав, що світ зіпсутий,
Якщо зберіг таку красу?

* * *

Світ завжди міняється
Від діянь людей,
В благодать вдягається
Від благих ідей.
Мусить світ змиритися
Із добром і злом,
Мусять люди зжитися
Із таким хрестом.
Є, що комусь хочеться
Скарб знайти душі.
Є, за щастям гониться

Хтось в цьому житті.
Справа ця залежна є
Від людей цілком:
Хтось за щастям з ложкою,
Хтось із черпаком.

ДОЛІНСЬКА ЮЛІЯ ВАСИЛІВНА

Мешканка Коломиї. Членкиня спілки літераторів Коломийщини «Суцвіт-тя» та спілки художників «Коло-ми-я». Лавреатка літературних премій імені Марійки Підгірянки, Леся Гринюка, Михайла Кучірки.

РІЗДВЯНИЙ ВЕРНІСАЖ

В Франківськ художників зібрали
На славу виставку картин.
На відкриття ми поспішали,
Митці щасливі, як один.
Тут Коломия диск дарує,
Вітає це святковий зал.
Кожніське серце радість чує,
Для творчості дає запал.
Намисто сяє на ведучій,
Немов калинонька жива.
На ноті милій і співучій
Чарують мудрості слова.
Тут область всіх митців зібрала,
Попробуй, всіх запам'ятай!
Усі таланти представляла,
Належне кожному віддай.
Цей методичний центр — це діло,
Тут вміють творчість оцінить.
То ж звідусіль приходьте сміло,
Щоб здібність тут свою відкрити.

Втішай картинами, словами,
Кобзарю ти барвистий мій,
Приваблюй очі кольорами,
Шевченка слово віще сій!
Ще дідухів ждять з сухоцвітом,
До коляди вам привезу.
Традиції ж нам служать світлом,
Всім древнім щиро дорожу.
Левицький зустрічі провадив,
Згадались бувшії часи.
Та час пробіг, цьому завадив,
Хоч ожили в словах скарби.
Тепер Мирон Левицький мило
Перед народом виступав,
Мов світлий голуб, легкокрило,
Часи ті в слові повертав.
Він пригадав порядки давні,
Як дозволів на все чекав,
Та були скрізь ті люди славні,
Хто рідний звичай прославляв.
Для всіх шукав угідне слово,
Як зустрічі Левицький вів,
Так славно було всім, святково,
Ми не забули мудрих слів.
Життя приносить переміни,
За давнім туга є в серцях.
Втішайтесь, діти України,
Всього не вмістимо в словах.
Так ніжно, славно, урочисто
На личку усмішка цвіла.

Колядку древню сміло, чисто
Ведуча втішно донесла.
Душевно так колядувала,
Аж напросилася сльоза,
Мені дитинство пригадала,
Різдво! Колядка — це краса!
Тут Тлумач мудро пропонує:
Поїхати б у Київ нам!
Хай Україна вся почує —
Нема границь колядникам!
Тут бубон б'є і скрипка грає,
Радій! Справжнісінькі дива!
Весь зал колядка наповняє,
Все українське ожива!
Коли гуцули колядують,
То радість кличе в тайни гір,
Всі люди серцем радість чують,
Це відображує всіх зір.
Приїхали в Франківськ звичайні,
Всі голосистії були,
Співучії, натхненні, славні,
Звання «Народні» віднайшли.
Митцям всім Грамоти вручали,
Дісталась Грамота й мені,
Взаємну радість дарували,
Це для душі було в ціні.
О Українська славна Мово,
Несеш в традиціях любов,
Із ними мирно в нас, святково.
Вітчизні Бог зішле покров!

12.12.2019.

УКРАЇНСЬКА ПІСНЯ БЕЗ ГРАНИЦЬ

Жабінка — це білоруське місто.
Чи жаби там співають, я не чула,
Та було там весело, урочисто,
Я на весіллі в цій країні була.
Не було бубна, скрипки і цимбалів,
Лиш гармоністи, акордеоністи,
Це прирівняти б до найкращих балів:
Було що пити, веселитись, їсти.
Звучали наші всі пісні народні,
Акценти в них чужі не відчувались.
О диво з див! Пісні тут наші модні!
По Білорусі щастям розливались.
Сябри співали, славно веселились,
Дзвенів кришталь, виделки золото-срібні.
— Кума, — чи ми не заблудились?
Мені здається, ми на Україні!
Співали й ми. Там п'ятеро нас було —
Із Коломиї молода з батьками.
Пісенне дійство певно хмар торкнулось,
Здавалось, Ангел крила зняв над нами.
З поваги я несміло запитала:
— Чи можем ми у цю весільну днину
Співати їхню пісню, що я знала,
Ту — «Ясь касіл, касіл Ясь канюшину»?
На мить весілля все мов заніміло,
Як українцям нашу пісню знати?
А я їм з честю заявила сміло:
Ми вміємо все ваше цінувати!
Ви проспівали так пісень багато,
Котрі співає рідна Україна,
Співаймо «Яся», хай буде всім свято,

Перлина ваша є для нас теж цінна.
Тут староста й на мить не забарився,
Гостинно нам шампанське наливає,
Нас звав своїми, тішився, гордився,
Застілля пісню їхню вже співає.
Народом братнім щиро я гордилась,
За всі пісні, що в чужині почула,
Не зчувшись, з щастя рясно просльозилась,
Ця мить життява надзвичайна була.
Та танцювали там на лад російський,
Лякали під музику, скакали...
— Співаєте ви тут по-українськи,
Ви б польку, вальс та ще фокстрот заграли.
— Та ми це вмієм! Зразу вальс заграли,
Весільне дійство в парах закружляло,
А ми серцями радість відчували,
Перевели на лад все свій помало.
Відчули ми, що в нас велика сила,
У нашій мові, пісні українській.
Дерзайте, вірте, знайте — в нас є крила,
Котрих не бачать зайти всі чужинські!
З весілля нас всі гості проводжали,
А староста гуцулочками кликав,
Нам на вокзалі «Многа літ» співали,
Цю мить життєву маю за велику.
Ми звідти в Брестську кріпость повернули,
Котра при фарах пінилася кров'ю.
Чи москалі ці муки всі забули,
Щоб жити в мирі, злагоді, з любов'ю?!

1980 р.

Білорусія. Місто Жабінка.

ЖИТТЄВІ НОШІ

Мужчини два взялись нести
Тяжкі довжезні два хрести,
Взяли життєві тягарі,
Із ними вийшли на зорі.
Йшли світлий ранок, довгий день,
Їм не до втіхи чи пісень,
Відпочивають, далше йдуть
Через горби і каламуть.
Вже ноги, руки їх болять,
Але ж їм треба поспішать,
На місце за три дні прийти,
Там нагороду віднайти.
Один із них протестував,
Для себе вигоди шукав,
Узяв пилу, свій хрест притяв,
На рамена вже легший взяв.
Той другий йде, несе, пихтить,
Йому важлива кожна мить,
А перший скося погляда:
—Гайда! Скоріш неси! Гайда!
Аж тут провалля! Глибина!
Вузьке, однак, не видно дна.
Тут переходу не знайдеш,
Хоч легкий хрест, та як пройдеш?
А той, що хрест не притинав,
Через провалля мостом вклав.
За ту до труднощів любов
Він вчасно справився — дійшов.

Цей факт для роздумів усім,
То ж хрест життєвий донесім.
Коли прийде заплати час,
То нагорода знайде вас.

ЯКА НАЗВА, ТАКА ДІЯ

Корона була у царів,
Князів, вельмож, що із народу,
Хто честю й вірою горів,
Долав до блага перешкоду.
Корона була слави знак,
Дар верховенства, знань і сили,
Не мав її лінюх, дурак,
А ті, що честю заслужили.
Коронавірус...хто зумів
Хворобу так вкоронувати?
Не вистачає в мові слів,
Хто смів заразі силу дати?
Укоронований пішов,
Всім показавши міць і владу.
Вже всі держави обійшов,
Ніхто не може дати раду!
Його «лайно», «слабак» назвіть,
Він вмить ту їдь і силу втратить!
Тоді щасливо заживіть,
Вже нечисть в організм не втрапить.

25.03.2020.

УСМІХНІТЬСЯ

Поцілувати захотів
Раз чоловік любиму жінку.
— Коронавірус! Ти здурів?
Вмить заховалася за стінку.
— Коханий, перстенець купи
Із діамантом, — жінка просить.
— Коронавірус в нім, прости.
Заразу хто на пальці носить?

23.03.2020.

ДОСІНЧУК ЛЮБОВ ОЛЕКСІЇВНА

Народилася 10.09.1965 року в селі Малий Ключів, що на Коломийщині. З 1983 року проживає в Коломиї, де і працює в дитячому садку кастелянкою. Учасниця Спілки літераторів Коломиї «Суцвіття».

МОЯ МРІЙЛИВА ОСІНЬ

Восени я народилась,
У цей світ тоді прийшла.
Колихала мене осінь,
Як маленькою була.
Теплом мене зігрівала,
В різні барви одягала
І наспівувала ніжну
Мелодію свою чарівну.
Осінь мене потішає,
Щедро всі дари дає
І казковістю своєю
Ще й натхнення додає.
Я люблю цю милу осінь,
Що красою виграє,
Спокій у душі приносить...
Щиро вдячна їй за все!

19.09.2020

ОСІНЬ В ГОСТІ ЗАВІТАЛА

Осінь в гості завітала,
Враз усіх зачарувала
І величністю, й красою,
Ще й косою золотою.
У косі в неї жоржина,
У віночку є калина,
А сорочка в квіточках
І запаска у листках.
Коралі в неї червоні
І ґердани кольорові,
І кептарик в позолоті,
Чобітки червоні нові.
На рушнику коровай,
Бо зібраний урожай.
Усіх щедро пригощає
І здоров'я всім бажає!

25.09.2020.

ОСІННІ ЛИСТИ

Осінь наша працююча
Пише нам усім листи,
Оформляє їх красиво
В різні барви-кольори.
Вітерець їй помагає —
Їх швиденько доставляє,
З ними весело кружляє
І так кожному вручає.
Особливі ці послання,
Щонайкращі побажання,

Написані для нас всіх,
Падають згори до ніг.

04.10.2020.

ЛЮБЛЮ ЖИТТЯ

А я дуже люблю життя,
Дякую за світлі мої ранки,
Хоча тривоги є щодня,
Та неймовірні всі світанки.
Життя повне сюрпризами,
Щедре подарунками долі,
Все, що всі ми отримуєм,
Знаєм, що це з Божої волі.
Він добре знає, що потрібно,
Щасливе щоб було життя,
Тому завжди Його просімо,
Щоб мудрість і любов була.

10.09.2020.

МИ ПРАГНЕМО ЛЮБОВІ

Не дивлячись на прожиті роки
І негаразди, які в нас є,
Усі ми прагнемо любові,
Яку так щедро Бог дає.
Любов допоможе життю радіти,
Щоб у душі завжди цвіли квіти,
Щоб в мирі й щасті проживали,
Бог у за все подяку віддавали.

12.09.2020.

НАШІ СЛОВА

Як багато значать для нас слова,
Особливо, коли ми їх дуже чекаєм.
Не болить навіть так нам душа,
Як слова підтримки ми маєм.
Лікують лагідні й добрі слова,
Перестає боліти серце й голова.
Слова, що сказані з любов'ю,
Продовжують всім нам життя.
Щирі слова нас дуже потішають,
Додають впевненості в собі.
Слова розради встати помагають
І далі йти, долаючи проблеми всі.
А наша лагідна приємна мова
Допоможе жити нам в любові,
Дружити з усіма і мати мир в душі,
Й добро робити завжди на землі.

28.04.2020.

БАЖАННЯ ЩАСТЯ

Всі хочемо бути щасливими —
Найбільше це бажання у житті.
Щастя не є від нас далеко,
Бо воно є стан нашої душі.
В душі кохання — все цвіте навколо,
У серці тепла й радісна весна.
Якщо розчарування — всюди холод,
Покрита інеем тоді душа.
Найбільше щастя, коли всі здорові,
Бо найцінніший скарб — наше життя.

Потрібно цінувати ці дари чудові,
Які отримані від нашого Творця!

17.09.2020.

ЖИТТЯ — ПОДАРУНОК

Життя наше — цікава мудра штука,
І не вгадаєш, де злетиш, а де впадеш,
І не завжди ти можеш зрозуміти,
Що по самім краю тепер уже ідеш.
Важливо вчасно вміти зупинитись
Й обдумати усе своє земне життя.
Ще важливіше — зразу припинити,
Не йти туди, звідки немає вороття.
Наше життя — це найцінніший подарунок,
Який отримуєш лиш раз тут, на землі.
Цінуймо і любім його солодкий трунок,
Щоб бути задоволеним усім вкінці!

01.02.2020.

ЗАДОРОВНИК ЮРІЙ ПЕТРОВИЧ

Народився 01.09.1957 року в селі Стопчатів Косівського району Івано-Франківської області. Понад 40 років — мешканець Києва. Педагог Київського санаторію-інтернату №21.

* * *

Час світанковий над Дніпром,
У небі зорі мерехтливі.
В нас очі світяться теплом,
З тобою ми такі щасливі...
Чумацький Шлях, Великий віз,
Легке жевріння небосхилу.
В душі радіємо до сліз,
А небо просим дати силу...
Для щастя, миру і добра,
Ще — для життєвого розвою.
А Україна щоб була
Без сліз, без воїн, мала волю...

* * *

Дрібні краплини б'ють у підвіконня,
Відтворюють симфонію дощу.
Всі мрії на світанку від безсоння
До неба у молитві відпущу.
Вмиваючись у ранішню годину
Росою листя в пору дощову,
Шлю дяку Богу, що створив людину,

Вселив в дарунок душу їй живу.
Великий Всесвіт Землю обертає,
Життя дає вода і сонячне тепло.
На жаль, бува безглуздість меж не знає,
Вона ж бо чинить не добро, а зло.
ДАЙ, БОЖЕ, МУДРОСТІ ЛЮДСТВУ...

* * *

Чи то вже не під силу все сприймати,
Що Всесвіт щедро віддає для нас,
Чи втратили можливість відчувати,
Марнуючи відведений нам час.
За буднями буває, що не бачим
Всього, що красить так земне буття.
Хоча і не ліниву маєм вдачу,
Та покладаємось чомусь на майбуття.
А мить призупинитися не в змозі,
Сховавши найцінніше в суєті.
Вона, як голка, що у сіна стозі,
Шукай, не зрадивши собі й своїй меті!

* * *

Ніяк себе заснути не примушу,
Хоч знаю: спокій у солодкім сні,
Ніщо не вдію, бо запав у душу
Той образ в українському вбранні.
Засяяв місяць в просторі космічнім,
Чумацький Шлях у мандри заклика,
Та завтра сіять добре, мудре, вічне —
Стежина долі вибрана така.

Завмерло все у тиші світанковій,
За день прийдешній небеса молю,
За подих у цій свіжості ранковій,
За Україну, що із щирістю люблю.

* * *

Безкрайній простір вдалині,
Краса природи нескінченна...
Прожити варто б на Землі
Без нарікань і не даремно.
Нам світить Місяць уночі,
День зелен-цвіт дарує з Сонцем,
А у Великому Ковші
Божі дари над горизонтом.
Цінуймо світ, що навкруги,
Довершеності в нім немало.
Здіймаймо очі теж туди,
Куди їх людство підіймало.

* * *

Статечність гір в гуцульським краї,
Краса величності Карпат —
Магічність їхня надихає,
Хоча оспівані стократ.
Шумлять під скелями потоки
Джерельно чистої води.
Проходять дні, минають роки,
Сумління кличе нас сюди.
Стежки ведуть до Чорногори
Між полонин, хребтів, плаїв.

Тут яскравіше світять зорі,
І Бог нас тут в цей світ привів.

Привітання

* * *

У погляді строгість,
Постава статечна...
З жінками такими
В безпеці безпечно!
У день цей жіночий
Зі святом вітає
Вас рід чоловічий
І щиро бажає:
Здоров'я, як криця,
Любові й кохання,
І вчасно здійсняться
Всі Ваші бажання.

* * *

В гармонії весни і свята,
Під особливий стан душі,
Жінки! Дозвольте Вас вітати,
Слова римуючи в вірші.
Найперше — здоров'я Вам міцного,
Любові, злагоди в сім'ї,
Із негативу — щоб нічого.
Сонця і миру на землі!

КЛАПЧУК БОГДАН СТЕПАНОВИЧ

Народився 25.01.1941 року в селі Залучі, на Коломийщині. Мешканець Коломиї. Заслужений працівник культури України. Голова ГО «Муза добра» та керівник літературно-мистецького проєкту «Палітра муз» при районній газеті «Вільний голос». 22 роки очолював Коломийський районний відділ культури та 10 років — Коломийський коледж естрадно-циркового мистецтва. Нагороджений орденом «Архистратига Михаїла» та рядом інших різних премій.

НАЙЩИРІШІ ВІТАННЯ ЮВІЛЯРУ ВІД ДРУЗІВ ПО ПЕРУ!

ШТРИХИ ЖИТТЯ

А що таке життя?
Чи те, що переждалось,
Чи все-таки життя —
Це те, що відбувалось?..
ЛІНА КОСТЕНКО

Зарано думати, що все пройшло,
Та справ багато ще в життєвих діях.
А поки що мені бракує часу,
Я ж не закінчив те, що щиро мріяв.
Моє життя — натягнута струна,
Яка старалась в унісон тремтіти.
Я йшов в невідомі мені шляхи,

Впевнено, бувало всупереч, перемагати.
Відчув я працю хлопця молодого
І свідком був великих перемін.
Був час, коли я спав на автоматі,
Чекаючи команди через звук у дзвін.
Наш світ великий і багатий,
Я в ньому не шукав спокійного життя.
Свої знання і вміння віддавав я
Заради кращого нашого буття.
В житті я свято дружбою живу
Й ніколи не зраджував ціну її,
Та не вмію і не прощаю фальшу
Колишніх друзів, що зрадили мені.
Я далекий від спокійного життя,
Активна форма — людина праці,
Хоч роки беруть своє у часі,
Хвилюючи душевні струни серця.
В житті відчув я земне багатство,
Людське тепло і романтичну течію,
Я в почуттях складав екзамен свій
І слово, як із кришталю, казав: «Люблю».
Були поважні норми поведінки,
Які сьогодні явно вийшли з моди,
Нова історія, що пишеться для молодих,
Покликати мене туди уже не зможе.
Тому й пишу, оцінюю той час,
Для себе згадую вечори до ночі,
Веселі і святкові зустрічі митців,
Які не знали часу, інколи тривожні.
Зарано думати, що все пройшло,

Ще справ багато — і таке моє життя.
Хоч час стає надто тяжкий для нас,
А в ньому, в пандемії людства — я.
Своє життя переглядаю спочатку,
В наш час тривожний, але надіюся:
Завершиться неоголошена війна
І згине явно не наш коронавірус.
Жорстокий світ на всіх континентах,
Люди, як ті комахи, мруть у муках.
Я готовий віддати себе до кінця,
Лиш би збереглися діти, правнуки, онуки.
27.11.2020.

МИ — УКРАЇНА

Не побивайтеся! Не варто...
Ми бережемо мир на всій землі.
Надія Кменюк

Останні роки думками я на сході,
З мужніми захисниками, що в окопах,
Де багрянні поля зорані «градами»,
Куди веде дорога всіх патріотів.
І кожний з них ціну життя знає,
Бо вроджений для щастя і надії,
Свої серця вони в вогонь кидають,
Бо в кожного любов до України.
Падають сніги, замітаючи землю,
Вона під снігом чує стогін матерів,
Вони, посивілі, в перемогу вірять,
Проклинають ворога за своїх синів.

Вони страждають болями країни,
Чекають звісточки: «Мамо, я живу.
Веду свою долю на землі Донбасу.
В перемогу вірю. Тебе я люблю...».
Проводжаючи сина на війну, мати
Вірить, що скоро він повернеться,
А він в мокрих окопах стоїть,
Шостий рік війну тримає на плечах.
Хіба ми винні, що нас напасть найшла,
Зіпсувались стосунки зі східним сусідом?
Донбаські мирні міста, ліси і поля
Невпізнанно змінились, всюди руїни.
Це наша земля була споконвіку
І не заслуга східного сусіда.
Ми — вільний народ на землі своїй,
І наш героїзм нагадує: ми — Україна!

20.08.2020.

РОЗТОПТАНА ДУША

Життя в нас одне на землі,
У кожного з нас різні долі.
Ми не обрали вірний шлях
Спільної історії нашої любові.
Душа твоя спокою не має,
Душа моя постійно у тривозі.
Ти від мене пішла... як дитя...
Забрала мій спокій, лишила болі.
Нам би знову зустрітись — не хочеш,
Між нами — необдумані кроки твої.
Все, що я для тебе, лебідко, беріг —

Буде зі мною. Це не знати тобі.
Знаю — втрачаю безцінний скарб,
Його в тривозі тяжко вернути.
Все, що від тебе лишилось мені...
Душа моя розтоптана, болюча.
Згадую, як ти до мене прийшла,
Райдужно очі й розум дарувала...
А тепер несподівано зникла від мене,
Свою любов невірну забрала.
Ти не залишила свого тепла,
Моя душа без тебе в'яне.
В твоєму серці лютує зима,
А моя любов до тебе прагне.
Я нам будував душевні мости,
Але ти їх завжди руйнувала.
Згадаєш, захочеш зустріти, прийти —
Уже буде пізно, аби ти це знала.

БЛАЖЕННА ПАМ'ЯТЬ

Тобі несу я блаженну пам'ять
Про останню зустріч, на жаль, з тобою,
Свій гаснучий не до кінця вогонь,
Перемогу твою над долею своєю.
Регоче зрада, бурні б'ють хвилі,
Серця холодні, спустошені думками.
Вереснева свічка наче догорає,
Яка ясно світила між нами роками.
Ми не зберегли вогонь любові,
Всупереч долі, ми були щасливі.
Я шукаю твої погляди й сліди

І хочу, щоб вони мене зігріли.
Тебе не бачу, але в душі своїй
Слід надії і твою ніжність я чую.
Для мене ти, як сонячне світло,
Жінка, яку я люблю і давно чекаю.
По вечорах немає сміху твого,
Гарячих розмов і твого тепла.
Я вже забув, як б'ється твоє серце
В міцних обіймах, ти ж моя дорога!
Твій гострий блиск голубих очей,
Останній погляд — мені аж завмерло...
Я хочу повернути пам'ять твою
І мрійливу усмішку, що була дотепер.
Доріг було у нас багато...
Я вибрав нашу, що вела до тебе.
Інколи я голову втрачаю,
Знаючи зараз, що це без потреби...

02.07.2020.

ЧАРІВНІ ХВИЛІ ПРУТА

Хвилі Прута хлюпочуть дзвінко,
Несуть перші кроки в пам'яті моїй:
Шалість юнацьку на зарінках,
Дитинство миле на землі моїй.
Тут оживають голоси природи,
Повертаються мої задумані мрії,
Які приходили з хвилями Прута
І зупинялись біля хати моєї.
Хочеться слухати цю чарівність
І спів пташок в своєму саду,

Полинати в роздумах у дитинство,
Думати, як будувати людське тепло.
Згадати пройдені життєві стежини,
По яких босоніж я ходив,
Розділяв темні ночі в любові,
На дороги життя виходив.
Я зараз у зрілому віці,
Згадую тривожні дні у житті.
Мої берізки тріпочуть, шепочуть,
Кличуть до роздумів, що навкруги.
Бо кожен з нас свою долю має,
Її не можна спинити, як і води Прута,
Красуня моя Україна-мати,
Життя для неї я прожив не дарма.

08.09.2020.

СЛОВО БІЙЦЯ

Летять мої листочки додому,
Летять вони в спалахах і звуках війни.
Знаю, кохана мені вишиванку шие,
А мати готує весільні рушники.
Я приїхав додому, вдарив у бубни,
Зійшлися односельці й друзі мої,
І закружляли в колі танцюристи,
А батькам я привіз гостинці свої.
Ми чарки налили й випили до дна,
Згадали тих, хто зі мною був:
Хто залишився на землі Донбасу,
Хто по мокрих окопах до бою йшли.
В кожного з них була рідна земля,

Гаї і діброви їх не раз зустрічали,
Кожного з них материнська молила рука,
Про кожного з них лишилась пам'ять з нами.
Я повернувся в окопи рідного краю,
У мене в душі ще весілля гуде.
Мене здоровлять мої побратими,
Бо завтра, може, команда «Вперед!» буде.
За рідну землю ми платимо кров'ю,
Бо ми сини її, вона в нас одна.
Мій любий краю, скільки ж можна страждати?
З «рідним братом», як з вовком без двора.
Ми не забули круті повороти,
І зраду від тебе, «добрий сусіде».
Дебальцево, Іловайськ, Донецьк, Волноваха —
Це ж наша земля і тут були наші прадіди!
Рідні, я отримав від вас листа,
Я вісткою радий, що в мене буде син.
Побратими мене щиро вітали,
Не встигли..., бо ворог післав нам полин.
Я знову пишу листа додому,
До тебе, кохана, до вас, мої рідні,
Ми вчора повернулись з бою не всі,
Бо товариш прикрив мене своїм тілом.
Ми йдемо в бій, може й останній,
Як повернуся, дам вістку додому.
Ми не можемо віддати землю свою,
За неї сини полягли, за Україну.

10.02.2020.

* * *

Моя пам'ять повертає мене до села,
Себе бачу в обіймах тата і мами,
Біля хати калина і явір ростуть,
А Прут шумить в ранкових срібних гранях.
Я згадую своє раннє дитинство,
Зелені смереки і запах живиці,
Де роси чекають свого світанку,
Як батько і мати вчать мене жити.
Я пам'ятаю своє рідне казкове село,
Працьовитих, чесних і гордих людей
Так, як пам'ятають сини матерів,
Які творять майбутнє для своїх дітей...
15.10.2020.

КЛИМ'ЮК ОКСАНА СТЕПАНІВНА

Народилася 07.04.1967 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області, де й проживає. Бухгалтер. Учасниця творчого об'єднання «Березівські літературні посиденьки».

САД ЛЮБОВІ

Як настає потреба в добрім

слові,
Коли самотньо й важко на душі,
То беру у руки «Сад любові»
І знову перечитую вірші.
Там є повага й шана до родини,
Уміння цінувати кожную мить
І неземна любов до України,
Яку нічим не можна замінить.
Батьківська хата і зелена груша,
Деся при потоці є зелений луг...
Людина в ці рядки вклала душу,
Всю силу волі і незламний дух.
А десь у небесах, таких бездонних,
Яскраве сонце шле нам поцілунок.
Ця книжка¹ Української Мадонни —
Для мене найцінніший подарунок.

1 Книжка Марії Боечко «Сад моєї любові» («Писаний камінь», 2020р.)

КОВЧЕГ

Невже Ковчег врятує нас усіх,
Щоб не втопились у гріховнім морі?
Чи то зберемось на найвищі гори,
Не взявши ні один з собою гріх?
Не кажемо: «Той злидень, той тиран,
А той вже ходить вірусом заражений»...
А ми які? Який у нас є план?
Ті перші — то є наше відображення.
Під покровом небесних хоругвов
Ми всі пішли кудись шукати істини.
Спочатку кожен з Богом з нас пішов,
Та опинилися чомусь на відстані.
Є дві сестри, сильніші за вулкан,
Та не баріться, набирайтесь мужності,
Щоб знову не потрапити у капкан
До двох сестер — лінивості й байдужості.

ГОСПОДИ, ПРОСТИ

О Господи, прости усіх на світі,
Не дуже строго їх уже карай,
Вони Твої, хоч нерозумні, діти —
На муки в пекло їх уже не дай!
Я розумію, прошу забагато,
Земля горить в пекельному вогні,
Та якось треба їх урятувати,
Продовжити на цьому світі дні.
Тепер бажають всі зійти на трони,
Де влада, гроші і пролита кров,
Живуть, для себе пишучи закони,

Забувши, що на світі є любов.
Не знаємо, що з нами буде далі,
Яких чекати можна перепон,
Бо осквернили Золоті Скрижалі,
Написаний для всіх один Закон.
Тепер героєм кожен хоче стати,
Як Прометей, вогонь кудись нести,
Але земля не може вже палати,
Лише погляньте: в полум'ї світи.
В наш час не треба бути Прометеєм,
Лиш треба, аби кожен пам'ятав
Ті Заповіді, писані Мойсеєм,
Що сам Господь із неба диктував.

ЧОМУ НЕМАЄ НІЖНОСТІ

Чому немає ніжності в словах?
Мов крізь туман, пішла душа і серце.
Чому це очі, що побачать жах,
Тепер без сліз, як висохлі озерця?
Чому це розум, чистий, як кришталь,
Та холоду в нім більш, як у крижинці,
Підкаже нам, що то любов, на жаль,
Від нас зійшла вже не на тій зупинці?
О розуме, якби ж то ти притих
І не казав, що ми дійшли до краю,
Прості слова і відповідь на них:
Іще любов і душу пошукаю.

ПОМОЛИМОСЬ

У кожного своя є правда й віра,
За нас усіх лилась Ісуса кров.
У світі цім добру і злу є міра,
Незмінна й вічна є лише любов.

Помолимось, бо в цьому є потреба,
До Бога, що в любові нас створив,
За ближнього, за землю і за небо,
Щоб кожен з нас щасливо вік прожив.

КНИЖКО БОГДАН КІНДРАТОВИЧ

Народився 04.03.1947 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області. З 1999 року мешканець села Ковалівка цього ж району. Художник, поет, громадський діяч. Член Спілки літераторів Коломийщини «Суцвіття» та Спілки художників «Коло-ми-я».

Лауреат літературної премії імені Михайла Кучірки.

* * *

Я стою на перехресті,
Кругом будинки, за рогом ріг.
Асфальт виблискує від зливи,
Він ділиться на сто доріг.
Люд біжить, летить і їде —
Людський вулик аж гуде,
А час мина так швидкоплинно
І з кожним днем роки краде.
Отак! Не встигнеш озирнутись
На перехресті наших днів...
Думка тривожить мою душу,
Чи так я жив, як Бог велів?

МЕЛОДІЯ РІКИ

Під мелодію прозорої ріки
Лягають на папір рядки.
Я розмовляю з вами
Теплими і світлими словами.

Емоції у прірву всі скидаю,
А злі слова я просто оминаю.
Шумить ріка, поговорити хоче,
Напевно, про цікаве і пророче.
Сонце кинуло останній промінь,
Лиш чути річки нерозбірний гомін.
Яке прекрасне, люди, надвечір'я!
Вже де-не-де з'являється сузір'я.
А соловейко десь за гаєм
Мелодію над полем розливає.
Я боюсь ступити необачний крок,
Щоб не сполохати той спів пташок...

* * *

Ти наївна, по- дитячому щира,
Твої квіти у кожнім закутку.
Додала ти серцю моєму
Багато щастя, а деколи смутку.
Тріпоче листям мокрим осика,
Зажуреною стала смерічка,
Краплини дощу вітер в жменю збирав
І кидав мені в обличчя.
Іду додому, калюж не минаю,
Утворилось маленьке озерце...
А я люблю погоду таку,
Крокую, бо б'ється ще серце.

* * *

Осінь тихо підкралась
В занурений вишневий сад.
Закінчує свою роботу
Осінній місяць листопад.
Пливуть тумани над рікою,
Купаючись у синєві,
Нагадують ті юні роки,
Що вирували у мені.
Ех осінь! Осінь! Ти накрила
Багряним листям всі садки.
Лишився спогад на папері:
Віршовані мої рядки.

КОСЮК ГАННА ІВАНІВНА

Народилася 10.11.1960 року в селі Молодятин Коломийського району Івано-Франківської області. Членкиня спілки літераторів Коломиї «Суцвіття». Лавреатка літературної премії імені Михайла Кучірки.

СТОРІНКИ ЖИТТЯ

Гортаю сторінки свого життя:
В них і радість, і біль, і тривога,
В них вага безкінченних валіз
І молитва щира до Бога.
В них і пісня, й любов, і душа,
Й незагоєна рана у серці,
В них пронизливі щирі слова
І ковток починаючих звершень.
У них праця важка землероба,
Дивний присмак земного життя,
В них повчальна батьківська розмова
І звичайне щоденне буття.
Гортаю сторінки свого життя
І сказати мені заманеться:
«Скромний доробок мій творчий —
Це мелодія мого серця».

17.02.2017.

ІДУ У ГОРИ

Іду у гори — чудо-край,
Пташки співають, наче рай,
А я милуюсь, не спішу,
Серцем вбираю цю красу.
Ялини віттям верховодять,
Столітні буки виграють,
В зеленім царстві серед лісу
Смерічки хоровод ведуть.
Широколисті пишні клени
В обіймах дуба-скрипаля,
Немов відлунюють сирени
І стук копит чути здаля.
Біжить стежина ген у гори,
В казкову синю далечінь,
А я іду по тій стежині
Й очима ловлю з дерев тінь.
В цю мить так хочеться співати,
Радіти, жити і цвісти...
Хто не бував ще в наших горах —
Гостинно прошу всіх прийти.

18.02.2017.

МОЯ КОЛИСКА ВЕСЕЛКОВА

Рідна моя гірська місцино,
Яка ж вродлива ти на диво!
В пташинім царстві голосних пісень
Милуюся тобою кожен день.
Моя перлино дивовижна,
Мій краю, неповторний і святий,
Серденька мого сяюче намисто,

Зелений трунку чарівний.
Розкоше моя далекоглядна,
Щаслива сестро із Карпат,
Дрімучий ліс — твоя родина,
А Піп Іван — то є твій брат.
Моя колиско веселкова,
Чар-зіллям уквітчане дівча,
Розмову щиру із тобою
Веду я все своє життя.
Мій краю росяний, барвистий,
Моя співуча сторона,
Душі моєї насолода,
Джерел цілющая вода.
З тобою в радості і в горі,
У сутінках і в ясні дні...
Всміхайся, рідне Прикарпаття,
В тебе закохані усі!

01.05.2019.

ОСІНЬ НА АРФІ ВИГРАЄ

Осінь на арфі виграє
Мелодії старого вальсу.
У листопадовім гаю
Берізки закружляли в танці.
Золотогриві явори,
Низько вклонившись, захмеліли.
Намистечко червоне провиса
З грудей розкішної калини.
Спішить не запізнитись дуб
На гомінкий чарівний бал.

Під ніжний мелодійний звук
Пливе осінній карнавал.
У ряд шикуються ялинки
На дружний масовий флешмоб.
Кудись розбіглися хмаринки —
Триває свято розваг і мод.
Музична пауза настає —
Тональність в осені мінлива.
Чудовий сонячний деньок
Замінює холодна злива.

25.09.2018.

ДУШІ МОЄЇ ПЕРЕСПІВИ

Квітує світлий гожий день,
Діброви щастям заясніли.
Шумлять у променях весни
Душі моєї переспіви.
А літо казкою пливе,
У садах вишні вже допіли.
Десь там відлунюють в гаях
Душі моєї переспіви.
Стелиться долами туман,
Ліси верхів'ям зашуміли.
Осінь на крилах вдаль несе
Душі моєї переспіви.
Сплітає доля у вінець
Ті скромні тихі піснеспіви.
У серці вогником горять
Душі моєї переспіви.

23.06.2018.

БАЖАЮ ВАМ ЩАСТЯ

Моїм донькам Уляні та Ганнусі

У росах сріблястих купаються дні,
Щасливо хлюпочуть струмочки...
Та щастя найбільше для мене в житті —
Це поруч мої любі дочки.
Ви — моя порада, ви — моя розрада,
Ви — радість, піднесена в моїй душі,
Ви — світлий промінчик із ясного неба,
Щаслива із вами кожнісінькі дні.
Я щиро від серця вам признаюся:
О, як я безмежно вами горджуся!
У праці, у пісні, у доброму слові —
Бажаю вам щастя, тепла і любові.
Рясного здоров'я, крилатих надій
І здійснення всіх ваших сонячних мрій.
Хай долі барвисто, розкішно цвітуть,
Хай радості струни в серцях виграють!
Хай добрії вчинки над світом злітають,
Хай люди в житті вас завжди поважають!
Хай зіронька ваша яскраво палає —
Бажання матусі нехай ся збувають!

03.11.2019.

МАМИНІ ОЧІ

Не раз у альбомі недільної днини
Бува розглядаю старенькі світлини,
Дивлюсь, придивляюсь, мов сон серед ночі,
Так мило всміхаються мамині очі.
Тим поглядом лагідним, щирим, привітним,

Таким безкорисливим, добрим і рідним,
Немовби ще й досі повчає мене:
Як жити, як бути, як думати все.
Ви, мамочко, добрі поради давали,
Законом для мене слова Ваші стали.
Життя повсякденне змивають роки —
Ви в серденьку моїм, матусю, завжди.
І в день цей травневий спішу на могилку,
Хоч щось, хоч трішки принесу у цю днинку.
Підходжу з квітками і враз в тихім кроці
Мене зустрічають мамині очі.
«З Днем Матері, мамочко, Вас я вітаю», —
У тиші глибокій пташки лиш співають.
Сумний монолог я ще довго вела,
Та чула мене лиш пташина одна.
Йдучи, прошептала слова найдорожчі,
А вслід проводжали матусині очі.

13.05.2018.

Я НЕ ВГАМУЮ БІЛЬ В ДУШІ

Я не вгамую біль в душі
За долю України,
За згублені життя людські,
За сльози материні.
За пісню недоспівану,
Що стихла в бліндажі,
За слово недовомлене,
Що рвалось із душі.
За личка сумні, стомлені,
За батьківську печаль,

За кровцю ту невинную,
Що висмоктав москаль.
Земля смутком повилася,
Тужливо плаче край,
Бо пташкою полинули
Вбієнні душі в рай.
Красиві, юні, молоді —
Їм ще би жити й жити,
Та вічним сном в сирій землі
Судилося спочити.
Я не вгамую біль в душі,
Поки не стануть зміни.
Боже! Життя благослови —
Дай мир для України.

16.03.2019.

ЛИНДЮК КИРИЛО КИРИЛОВИЧ

Народився 13.08.1937 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює вчителем історії та української мови і літератури в місцевій школі.

ПРАПОР УКРАЇНИ

За що боролись прадіди, діди?
За мову рідну і власну державу.
Голодомору, війн лишилися сліди,
Героїв вічна — невмируща слава.

Наш прапор майорить по всьому світі:
Минуле, сьогодення, майбуття.
Він — ясний день у веснянім цвіті,
Народу символ, мрії, відчуття.

Дороговказ держави на святій Землі,
Як символ, як пісня, як цвіт молодий,
Високо піднявся в козацькім сідлі,
Як небо, як сонце — оберіг міцний.

23.08.2020.

НЕ МАРНУЙ ЖИТТЯ

Не ступай у брудну воду,
Не марнуй усе життя —
Будеш жити для народу,
Проясниться майбуття.

Майбуття успішне буде,
Зникне зрада рокова,
Добрі справи не забуде
Вся спільнота світова.
А якщо чинити ШОУ,
Марнувати даром час,
Лихо ляже на обнову,
Буде зневажати нас.
Розпродати рідну землю,
Все багатство розтягти,
Сплюндрувати Україну —
То удачі не знайти.

ВОДООБІГ

Хмарини пливуть по небі,
Вітрами гнані, міцні.
Вода пливе по землі,
В своєму руслі-ріці.
Морські води глибини —
Кладови льоду, снігу.
Вода — життя перлина,
Загадка цього світу.
Міцна води природа,
Співає водограй.
Росі срібляста врода,
Як зіллячка розмай.
Небесна і земляна,
З води весняний цвіт.
Жива свята водиця
Поїть цілющий світ.

ХМАРИНКА

Пливе хмаринка в дальню даль,
В неспізнаний незнаний світ пливе,
Бо кожний раз, куди з'явилась,
По-новому на світ дивилась.
І обрію спішить сягнути,
Щоб рідну земленьку відчути,
Та скоро вдасться все збагнути,
Що вічно в просторі їй бути.
Чого, хмаринко, затужила?
Міцні у тебе вітру крила,
Завжди живеш у центрі неба,
Чого тобі ще більше треба?
З життям своїм краще змирися,
Зіркіше сокола на світ дивися,
Тебе і люблять, і бояться,
Тобі все в новий світ з'являться.
Тебе зустріне промінь сонця —
Тепла додасть, енергії життя,
Купатись будеш в яснім небі,
Біленька будеш в синій млі.
Тобі позаздрить серденько дівоче,
Що у самотині жде зорі,
У слід журавель заклекоче,
Що не дістав тебе вгорі.
Пливи, хмаринко, над землею,
Надію хліборобу подавай,
А щоб вернутися до неї,
Хмаринок більше пошукай.
Небо покриють згустки хмари,

На землю впадуть їхні дари.
З хмаринки крапельки дощу
Щедро напоять яличу.
Пливе, пливе поспішно час,
Земля повільно віддає вологу.
Хмаринка злетить до небес,
Пливе у просторі земному.

ШОВКОВА КОСИЦЯ

Окраса карпатської ночі
Косиця шовкова — Едельвейс,
Грайлива, як в дівчини очі,
Як зіроньки у сяйві небес.
Полонять серденько красою,
Манять барвисті хусточки,
Неначе вмилися росою
Багряно гарячі пелюстки.
І квітка відважно на скелі
Вдивлялась у польоти орлів,
Шукала не звичну оселю,
Щоб бути на крилах вітрів.

2020 рік.

МАНЖУЄВА НАДІЯ АНТОНІВНА

Народилася 25.05.1964 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області, де й проживає. Технолог меблевого виробництва. Членкиня творчого об'єднання «Березівські літературні посиденьки».

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ

Джерельні Дзвони знову задзвонили!
Народилося нове творіння!
Дай, Боже, здоров'я і сили
Тим, що вклали своє уміння!
Дай, Боже, насаги на многії літа,
Щоб ще довго жити й творити,
Щоб любов'ю душа зігріта
До небес свої слала молитви!
Дай натхнення, любові і щирості
На нелегкій життєвій дорозі!
Хай Господь посилає милості,
Коли тужить душа в знеможі...

20.08.2020.

ЩЕ ТРОШЕЧКИ КРАСИ МЕНІ

Ще трошечки краси мені,
Будь ласка...
Щоб ближче до душі
Барвиста казка!
Ще трошечки свіжості

Від крапельок роси,
Що виграють
Крізь райдугу краси!
Ще трошечки щирості
І крапельку любові!
Нехай у справах будуть
І у слові...
Ще трошечки краси мені,
Будь ласка...
Хай кожен день дарує
Мир і щастя...

29.08.2020.

ОЗИРНУСЬ...

Озирнусь... Крізь мереживо спогадів
Ранок в душу мою загляда!
Щебетанням в квітковій повені...
Там ще мати була молода!
Там ще сонце так лагідно сяяло,
Навкруги усе щастям цвіло!
Ніжно душу красою бавило,
А життя собі тихо текло...
І любилося, і молилося!
Тихо й затишно там було...
Пронесла крізь життя, не згубилося,
Те яскраве у щастя вікно!
Кожен день я молюся і згадую,
Щиро дякую Богу за все!
Мчать роки, наче коні левадою,
А життєва ріка вже у осінь несе!

10.08.2020.

ЖИТТЯ В СЕЛІ

Жити в селі — то справжній рай!
Якщо є бажання — помагай!
Бо робота завжди тут кипить,
Кожної години, кожну мить!
Вранці голосно корови ричуть,
Вже доїти господиню кличуть!
І курчата пісеньку заводять,
Їсти просять, хороводи водять!
Ну і песик вже сніданок просить...
Виграють на травах срібні роси...
Песик хвостиком так радісно виляє,
Свою господиню він щиро вітає...
Мружить очі хитро наша киця!
У ранкову пору їй не спиться!
Молочко свіженьке дуже любить!
Сонце вранці киценьку голубить!...
24.07.2020.

МАЛЕНЬКИЙ ПІЛОТАЖ

Я бачила маленький пілотаж
Щасливих ластівок, що весело кружляли!
На фоні неба, наче вернісаж,
Картина серпня зір зачарувала!
Політ той легкий, ніжний трепет крил
І воля всюди, радості доволі!
На висоті, із силою вітрил,
Маленький рай для ластівки над полем!
Якби ж людина так, хоча б на мить змогла,
Піднятися увись і полетіти!

Відчути висоту, втекти від зла,
Щасливо й вільно цій красі радіти!

09.08.2020.

ЛЮБЛЮ ДІТЕЙ

Люблю дітей за їхню щирість,
За душу сонячну, що світиться теплом!
За сміх дзвінкий, уміння жити в мирі,
За те, що світ наповнюють добром!
Люблю дітей за їхню щиру радість,
За ту веселку, що цвіте в душі!
За їхню неприховану цікавість,
За щастя, подароване мені!
Люблю дітей, по-іншому не вмію...
Промінчик щастя у очах ловлю,
Бо саме діти нам дають надію,
Оберігають душу від жалю...

30.07.2020.

ЗМІНЮЙМО СВІТ

Змінюймо світ Любов'ю!
Змінюймо світ красою!
Змінюймо світ добротою!
Змінюймо світ собою!
Все це у наших силах!
Все це у нашій волі!
Не просто в словах красивих...
Як подарунок долі!
Змінюймо світ собою!
Змінюймо світ терпінням!

Радістю неземною!
Щирістю і везінням!
Вірю, це в наших силах!
Вірю, що це можливо!
Через життєві схили
Крокуємо терпеливо...

04.09.2020.

ЖИТТЯ — ТЕАТР...

Життя — театр... Актори в ньому — люди...
Так було, є і завжди буде...
Тут кожен вибирає роль...
А ще ж до неї є пароль...
Тому ніхто й ніяк не зрозуміє,
Бо так майстерно люди грати вміють...
Що аж ніяк, не розбереш детально,
Де правда, а де видумка реальна...
І де тут істина?... Сама себе питаю...
Підкаже серце!... Це я точно знаю...

10.10.2020.

о. НАДВІРНЯНСЬКИЙ РУСЛАН ЗІНОВІЙОВИЧ

Народився 06.03.1972 року в Коломиї. Служить настоятелем УГКЦ Різдва Пресвятої Богородиці в селі Стопчатів (присілок Борисівка) Яблунівської ОТГ, що на Косівщині, та настоятелем УГКЦ Святого великомученика Дмитрія в селі Ковалівка Вербізької ОТГ, що на Коломийщині.

Мешкає в селі Кути на Косівщині.

ДУША

Обережно і соромливо, в пів вірша,
Роздяглась перед людьми моя Душа.
Затримав подих і поволі
Сказав її: «Замерзнеш ти у цьому полі..
Бо неспроможні люди це збагнути,
І зрозуміти, і пригорнути,
Любові — Божої розради,
Бо в голові — земля, а на обличчі — фасади».
О лукавий роде, маловірний,
Прикро й сумно, що ти лицемірний.
А я Душу свою роздягаю,
Перед ким її оголяю?
Чому шукаєте чорне і брехливе???
Невже все грішне для вас миле???
То ж не нарікайте на життя,
Ви вибрали свою долю і буття!

А я скажу своїй Душі: «Вдягайся,
Бо всі байдужі, собі зізнайся...
Ти хотіла за багатьох згоріти
І мріяла з ними у небо полетіти...
Навіщо це тобі, моя рідненька?
Стоїш німа, оголена, бідненька.
Ніхто не зглянеться, не пожаліє,
Не укутає і не зігріє...
Ти думала, тебе почують?..
Збагнуть, направляться — себе врятують?..
І дивляться — не бачать, і чуючи — не чують...
Живуть і живучи себе бичують.
Вставай, моя Душа, і одягнися,
І світлою мрією до мене доторкнися,
Своїм серцем я тебе зігрію...
Люблю, живу і мрію, мрію...».
25.08.2020.

Нехай підождуть невідкладні справи...
Я надивлюсь на сонце і трави,
Наговорюсь з добрими людьми.
Не час минає, а минаєм ми...

Ліна Костенко

РАНОК МІЙ

Я зранку просинаюся о шостій...
Подякую Богу й Пречистій,
Заварю собі каву о сьомій...
І вірш напишу незнайомій.
Подивлюсь новини о восьмій...
Сніданок зготую смачний

І душі піду рятувати —
Так починається ранок мій...
Так день за днем проходить...
Життя біжить, летить...
І дивишся — надворі осінь,
Та й рідні кажуть: «Відпочинь!».
Дивлюсь в люстерко: скроні білі,
Вже друзі мої посивілі,
І знов наблизиться зима...
В снігу природа, яка краса...
Ти розумієш: час летить,
Потрібно більше щось зробити,
Всі кривди ворогам простить...
Навчитись просто всіх любити...

27.08.2020.

СВЯТИЙ ДІМ

Зайшовши у цей дім,
Забудь свої тривоги...
Тут затишок і Світло в нім,
Тут Божі є дороги.
Тут є Любов і щира Доброта,
І Благодать — Божественна опіка,
Тут чиста і душевна нагота,
Тут є присутність Бога-Чоловіка.
Однак, коли заходиш, залиши
Свої гріхи...і витри свої ноги,
Сміття та бруд до хати не неси,
Тоді іди — до Святої Перемоги!!!

19.09.2020.

ПОБАЖАННЯ

Бажаю міцного здоров'я,
Сили, відваги в душі,
І в мудрості щастя,
І світлих днів у житті!
Щоб Архангел Михаїл охороняв,
Був на сторожі біля Вас,
Від горя і біди обороняв,
Захищав від лиха повсякчас!
Нехай душевний спокій і тепло
Зігріють Ваші душі дома!
Щоб серце не боліло й не пекло
І щоб за рідних не зводила судома!
Нехай не худне гаманець,
Достатку Вам і нив родючих,
Любов'ю сповнених сердець,
І друзів Вам впливових і могучих!
А ще бажаю віри й доброти,
Любити свою рідну Батьківщину,
Сміливо крокувати до мети
І пам'ятати пісню про «Калину».
Я Вам бажаю бути щирими людьми,
На допомогу людям приходити,
За правду битися — грудьми!
І Богу щиро угодити!
19.09.2020.
Михайлове чудо.

* * *

Немає часу і немає сили
Губитись у минулому щораз,
Немов у птаха — перебиті крила,
І на падінні зупинився час.
А серце розгортає непотрібну масу,
І на окопах життя я згадав про вік,
І у свідомості плину часу
Не обміліють русла сердечних рік.
А без любові — то є пекло,
Там ні тварин, ані людей,
Там сердець розбитих скло...
І марево дурних ідей.
Там лише холодний вітер,
Абстракція ранків і ночей...
І надпис з кириличних літер:
«Кінцевий шлях для всіх людей».
Для тих людей, що без любові
Прожили весь свій шлях земний,
Що мали дні і ночі безтолкові,
І час настав для них сумний.
А той, хто любить — жити буде
У Раю з Богом назавжди,
І до життя його пробуде,
Там є відтінки Світла й Доброти.

09.10.2020.

ПЕТРОВАНЧУК ВАСИЛЬ ДМИТРОВИЧ

Народився 26.07.1935 року в селі Космач, що на Косівщині, де й проживає. В минулому — технік-механік. Від 1989 року активний учасник, а від 1995 року — незмінний голова сільського осередку НРУ. Вірші пише з дитинства. Учасник літературного об'єднання односельців «Едельвейс».

ВИСОКІ МОЇ ГОРИ

Високі-превисокі мої гори,
Про вас мені нагадують сни мої.
На вершинах ваших сіяють всі кольори,
В них блакить небесна і золоті гаї...
Я з Космачем пишаюсь завжди Вами,
Ви оберігаєте, грієте нас літом і зимою...
Я пишаюсь завжди, що живу з горами,
Щиро хочу, щоб вони пишались мною.
Зелений ліс горить срібними вогнями,
Обігриваючи незримі крила Лисини-гори.
Та, мабуть, тому по небу скачуть зорі косяками,
А ми в горах чекаємо приходу золотої весни...
28.10.2012.

ТЕБЕ ВІТАЮ

Я тебе, моє рідне село, вітаю,
Серцем і душею я тобі молюсь,
Запах лісу у душі своїй тримаю,

На схід сонця радісно дивлюсь...
Низький уклін тобі, моя колиско,
Ти вигоїдала мене в космацьких травах.
Тут розцвіло сільське світанкове намисто,
А ранками у горах зникає зоряний спалах...
Всім люба тут гірська зелена та краса...
Космацький шлях веде у гори, полонини,
Там щедро дозріває гуцульська душа,
Де сойка радісно виспіває щоднини...

12.10.2012.

ГРОВОЦЯ

Блискавко! Ти знову на моєму порозі,
Як білий день в дощовій облозі.
В просторі часу над Сигліном гримить,
А блискавки на небі зникають вмиль.
Щоб хто повідав, яка то сила там:
Смерч рушив із-за хмарної межі,
Тремтячі гори захист дають нам,
Бо захистяться тут наші і чужі...
Страх від громовиці не раз долітав в село,
Бо Сиглін¹ вперто на собі тримав громи.
Живі смереки нас ховали під своє крило,
Ангели Божі від нещастя нас стерегли...

01.08.2012.

1 Сиглін — назва гори

МОЛИТВА І ПЕЧАЛЬ

Коли моя молитва і печаль
Перелистує сторінки моїх невдач,
Мій голос луною лине в безмежну даль...
Я став п'яний, а на обличчі плач.
Якби із неба зняти капельку роси
І вгомонити лукавий біль у серці,
Тоді я ловлю на собі погляд космацької краси,
Яка сіяє золотом на молодім стебельці...
15.10.2012.

Я ХОДИВ З ВІВЦЯМИ

Мені з дитинства любі були вівці,
Коли я пас їх в обочах на Ділу.
Вони пасуть, я їм грав на лісковій фрілці...
Вони мені грали у дзвіночки мелодію свою.
Мені з дитинства треба було знати,
Мелодію незагублених дзвіночків видінь,
А вівці смачно румигають, як стану грати,
Тоді від смереки на нас падає зблідніла тінь.
На овечих спинах біло-сивий сполох,
Легковажне руно на вітрах ліліє,
Але ж ждане літо чує овечий голос...
Кине сонце промінь, як баран забліє...
Малим ще хлопцем я ходив з вівцями,
На полянах зарінка дощі мочили нас.
Моя гуцульська мелодія, видута із фрілки,
А луна вітру ввись, із свистом, підносила нас...
17.10.2012.

В ОСЕНІ НА ПЛЕЧАХ ТУМАНИ

В осені на плечах уже тумани,
Різучий холод іде до людей,
Зеленого листя позбулись каштани,
А вітер холодний жене до грудей.
Ледь сонце пробивається з туману,
Минули щедрі теплі літні дні...
Треба пережити зимову гірку оману,
Де є на світі тихі, теплі нам, краї.
З радістю мій спомин про кування зозулі
Влітку лунав на щастя нам усім,
Хіба є щось рідніше нам, як земна куля,
І слухати мелодію всесвіту у небі голубім.

24.10.2012.

ХОТІВ БИ ДУБОМ СТАТИ

Хотів би дубом стати хоч раз
В літню пору людям на показ.
Я би сонце на собі тримав,
А вечором на небі зорею ставав.
Під кроною ховав би дубовик жалі,
В негоду ховав би білочку у своєму дуплі.
І з вітром розмову мав би щодень,
Любувався б раннім цвітінням вишень...
З весни через літо я би осінь доганяв,
А в моєму гіллі росли би жолуді малі...
І взимку тепла я багато би мав, а в цьому теплі
Від стужі грілись би всі діти Землі...

08.11.2011.

ДЯКУЄМО БОГУ

Дякуємо Богу за день і хліб,
Що життя вирує, мужніє і росте,
Що в космацьких горах чути звук трембіт,
Що тягар не тисне і сонце не пече.
Великий день, який іде від Бога,
Несе Україні щастя, радість і тепло,
І наші душі обминає їдка тривога,
Надію маю на Господнього Ангела крило.
Несу молитву в храмі Отця святого
Словами, що ідуть від душі і серця мого.
А я в селі радію, що тиша тут Господня і земна,
Чекаю цвіту, бо в Космосі, вірю, скоро буде вже весна.
Яким життям живемо ми сьогодні,
Чи є справедливість, віра і милосердя?
Бо ми чекаємо Месію в пустелі безводній...
Розпроменити людське обличчя від передсердя.
Всесильний час сьогодні людям пересторога...
Бути чесним! І враз змінити своє гріховне життя.
Молитва і каяття — до вічного життя дорога,
Про це нам знати треба, творім любов і каяття...

01.11.2011.

ОСАДЧИЙ АНАТОЛІЙ ІВАНОВИЧ

Народився 24.10.1950 року в селі Миролюбівка, що на Вінниччині, мешканець Коломиї. Учитель німецької мови, поет, перекладач. Лавреат літературної премії імені Леся Гринюка. Дипломант Департаменту культури землі Верхня Австрія за переклад на українську мову творів Адальберта Штіфтера і Петера Розенггера вперше.

МОЯ РОДИНА — РІДНА УКРАЇНА

Серед племен, народів і говірок
Найкраща мова, що дали батьки:
Вона нас береже, як Божа віра,
У всі часи, епохи і віки.
Як хтось питає: «Де твоя родина?»,—
То йому гордо так відкажу я:
Моя родина — рідна Україна,
Нехай святиться скрізь її ім'я!
І поки в Чорне море неозоре
Могутні води наш несе Дніпро —
Не мрійте, святотатці, що вже скоро
Загинуть наші мова і добро.
І поки в лузі цвістиме калина,
Співатимуть веселі солов'ї,
Не згине наша пісня солов'їна
І діти, Україно, всі твої.

* * *

Міліють ріки... І міліють душі...
Нема вже чистих і дзвінких глибин,
А є лиш зиск і гендель всюдисущий,
І від сусіда щонайвищий тин.
Від кого ж ми оце відгородились,
Понаставляли брам, глухих воріт?
Невже й донині так і не навчились,
Що ми один, козацький родовід?
Міліють душі... Все ж бо від користі,
А ми для того, щоб творить добро.
І наші душі — то джерела чисті,
Що живлять Україну і Дніпро!

* * *

А Ковалівка знов приходить в сни:
Ті незабутні, неповторні роки.
Чи восени, чи посеред зими
До школи поспішаю на уроки.
Там пишно сад буяє навесні,
У вересні горіхи носить білка, —
Чомусь здається так тепер мені,
Що я відламана від того саду гілка?...

* * *

Осінь прийшла золота...
Ліс — як гуцульський кептар.
Схлипує в лузі верба,
Серце бентежить журба.
Тихо спадає листок.

Чути зими уже крок,
Та нам приходять у сни
Барви і квіти весни.
Осінь для мене — усе!
Осінь мені принесе
Радість і смуток, надію й печаль, —
Осінь — зажурена даль...

САВ'ЮК ГАННА ІВАНІВНА

Народилася 22.10.1962 року в селі Матіївці Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає. Вчителька української мови та літератури і образотворчого мистецтва. Членкиня Співки літераторів Коломийщини «Суцвіття».

НЕ СУДІТЬ МЕНЕ

Не судіть мене строго, люди,
Й не жалійте мене — о, ні!
Іншого в мене життя не буде,
А лиш те, що Господь дав мені!
Загублена пташка від зграї
Прагне догнати її,
Надія остання згорає,
Що була в сьогоднішнім дні.
Та не слід марно гаяти часу
І опускати руки не варт,
Все одно життя наше
Важливіше від усіх нагород.
Не судіть мене строго, люди!
Бо не знаєте душу мою —
Вона щира і вас не осудить,
В чашу свою вам не наллю.
Бо тільки мені судилось
Пити із неї одній,
Боюся, щоб не розлилось,

Адже це мій напій.
Гіркий він чи з присмаком меду,
Та хіба в цьому суть?
До дна мені випити треба,
Інакше не може бути!

05.09.2020.

* * *

Залюблена в весни,
Закохана в літо,
Задумана в осінь,
Загублена снігом,
А дощем заплакана
І вітром розвіяна,
А сонцем осушена
І в тебе замріяна.
Хмарами понесена
І небом окрилена,
Сльозою окроплена
І з людьми примирена.
Навіки забута,
Любов'ю приречена,
Ще тобою зраджена
І не попереджена.
Богом була вибрана,
А людьми осуджена...
Я у тебе вірила,
Доле моя суджена!

19.06.2020.

ПОГОВОРІТЬ ЗІ МНОЮ, МАМО

Поговоріть зі мною, мамо,
Про що-небудь поговоріть
До нічки пізньої і знову
Мені дитинство подаріть.
А там я знову босонога
І Ви такі ще молоді,
Ведете стежкою у поле
І як раділа я тоді!
А там у морі колосочків
Пливли удвох, як у човні,
Біленька мамина сорочка
Й сьогодні сниться ще мені.
То зникне, то враз виринає
У морі золота-хлібів,
А вишиття на сонці сяє
З диво-барвистих кольорів.
А сьогодні беру я за руку
Й онучку веду за село —
У те поле, в ту мудру науку,
Де дитинство моє пропливло.

Вересень 2020р.

СЛЬОЗА ЗАВМЕРЛА...

Сльоза завмерла в мене на щоці,
Вона щоранку душу мою крає,
Коли заходжу у кімнату батьків,
Тепер ніхто мене уже не зустрічає.
Порожні два ліжка самотньо стоять,
І тиша скувала кімнату,

І криком болючим я хочу кричати:
«Верніться додому скоріш, мамо й тату!».
Та Ви не вертаєтесь, навіть у сні,
Чомусь не приходите, рідні?
А я все чекаю й тепер, восени,
За порадою йду, та вже пізно.
Ніби чую у відповідь голос батьків:
«Ніколи не пізно, дитино!
Пораду у Господа щиро проси
І Він дасть її неодмінно.
А ми допоможемо також тобі,
Але з неба уже радити будем,
А ти лиш не плач, будь певна в собі —
Господь допоможе й пораду дадуть
тобі люди!».

30.10.2020.

ЖИТТЯ АРТИСТА-ІЛЮЗІОНІСТА

Дорогому синочкові присвячую

Тиша... Зал завмер в чеканні...
А він не виходив — останні штрихи наводив.
Там, за кулісами, інше життя,
Мить... І ще мить... Так серце у мами щемить...
Зал нетерпляче очікував дива,
А серце гаряче хотіло пориву,
І бурхливо посипались аплодисменти,
Чекаємо виходу...і компліменти щирі в нагороду,
А він працював навіть в негоду,
Він вперто йшов до цього, день і ніч не спав...
А тут...тривога — раптом щось не вийде?

Та ні! Бо талант у нього від Бога!
Так, це Він, це мій синок — король ілюзіону,
Якому чудо — це звичайна річ.
Як хочеться, щоб був ти уже вдома,
І розмовляли б ми з тобою цілу ніч.
Про виїзди, гастролі і концерти,
Про виступи, які без них не ти.
Ти заслужив від Бога компліменти,
Своєю працею дійшов ти до мети.
Я дякую Богу за сина-артиста,
А ще музиканта і гумориста,
А ще акробата, ілюзіоніста,
А ще ляльководу і театрала —
Для сцени доля тебе обрала.

2019р.

ЛЮБІЙ ДОНЕЧЦІ

Дорогій донечці Інні

Врівноважена, розумна і щира,
Впевнена хода і стан стрункий —
Це моя донечка люба і мила,
А ти, як хочеш, мене розумій.
Добра дитина і мати дбайлива,
Турботлива жінка для Ромка вона,
А ще, мов бджілка, трудолюбива,
Для себе роботу знаходить сама.
Мов дзига, у хаті вона метушиться
Й надворі спочинку у неї нема,
Спокій, напевно, у сні тільки сниться,
Вся в русі, у справах донуса моя.

Діловою вона в своїм колі
Вирішує справи також ділові,
А прийде додому — така в неї доля —
Любити усіх і всі люблять її.

04.08.2020.

ЯК МИ ВЧИЛИСЬ

Іду я вулицею міста,
Веде дорога мене вдаль,
Моя юність далека і близька
Закрила обличчя вуаль.
Листаю спогади-сторінки,
Студентські роки, міражі,
Хоч круті до мети ті сходинки —
Все долали серця молоді.
Питають не раз мене діти у школі:
«Як учитися Ви могли,
Коли інтернету не було й смартфонів,
І глибокі знання здобули?»
Так, не було в нас модних смартфонів
Й інтернету також не було.
Ми училися не з телефонів,
А знання здобували з книжок.
Та й книжок не було так багато,
Нам п'ять книжок на групу дали,
Та знання здобували завзято —
Пізно ввечір з «читалки» ішли.
Якби фільми тоді можна зняти,
А тепер щоб онуки на нього пішли...
Пам'ятаю: було у нас свято,

Якщо книжку додому дали.
В нас конспекти були рукописні
І про ксерокс не знали тоді.
Нам знання не були чимось лишнім,
Здобувались вони у труді.
На стипендію мусили вчитись,
Щоб не бути батькам тягарем,
Й за квартиру було чим платити,
Це не так, як тепер все готове берем.
Нам навчання давалось нелегко,
Мов бджілки, трудилися ми.
На уроки приходив директор
Й бажав, щоб були ми ЛЮДЬМИ.
Порозкидала всюди нас доля,
Розлетілись, мов птахи, світами...
Стоїть у задумі тополя
Й чекає зустрічі з нами...

02.11.2019.

ЧАРОДІЙКА ОСІНЬ

Ходить осінь по садках, у лісі блукає,
І в свої жіночі коси кольори влітає.
Веселкові і пшеничні трави злато-зілля,
Повплітала барви в коси, наче на весілля.
Заблукала вона в лісі й сіла відпочити,
Швидко взяла пензля в руки і стала творити.
Повдягала в пишні шати всі дерева в лісі,
Лиш ялинки залишилися в зеленім намисті.
Не скупилася на барви королева-осінь,
Куди ішла — розсипала фарби по дорозі.

На шляху її зустрілась білокора краля,
І їй вона почепила золоті коралі.
Сяють вони, виблискують, сонечком зігріті,
Манять око перехожих, ген, на верховітті!
Зупинилась, задумалась наша чародійка,
Раптом бачить, а із неба лиє дощем лійка.
Вся промокла і промерзла осінь-чарівниця,
Лиш сухою залишилась з жолудів спідниця.
Походила в цій окрузі — роботи не має,
Усі фарби розгубила — на інші чекає.

20.09.2020.

ТИМОФІЇВ НАТАЛІЯ ІВАНІВНА

Народилася 01.05.1978 року в селі Мишині Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює вчителькою української мови та літератури в місцевій гімназії. Лавреатка літературної премії імені Леся Гринюка. Єдина авторка літературно-мистецького альманаху «Джерельні дзвони», яка брала участь у ньому впродовж 20-и років його виходу в світ.

* * *

Красуне осене! Не завертай на зиму...
Морозами ти душу не травлуй!
Минуло літо — як однеєчка днина...
У золоті квітуй! Буяй! Вируй!
Даруй мені, подруженько, багрянець —
Ще не пониклий під тавром вітрів...
Галантно листопад візьме на танець —
І закружляє падолистом днів!..
Сестрице осене! Даруй мені світанок —
Не схожий щоб на тисячі світань...
Виходь, виходь ти повагом на ґанок,
Зі щирістю зустрінь болючу грань.
Красуне осене! Ти не звертай на зиму,
На роздоріжжі, сестро, зупинись...
Візьми за руку...і веді незримо
У світлу даль, у невідомість, в вись...

2020р.

* * *

Пам'ять сива кульга потурованим шляхом.
Виглядають з-за тину помарнілі думки.
І стають в одну мить світлі спомини прахом.
Розтеклись по світах розпашілі роки —
Наче коні прудкі, розтривожені громом,
Чи обпечені сонцем, чи омиті дощем...
Сива пам'ять бреде, обнадіяна домом.
А вони навпростець, крізь прохання і щем.
І марою стає учорашня красуня,
Із очима пригаслими — були ж повні вогню...
З помарнілим лицем... Стогне хата і клуня —
Сиротою zostались... А вона — на стерню...
І бреде...і бреде...і немає спочинку,
Все вишукує заново ті ж забуті стежки...
Так втомилась вона. Примостилась хвилинку
Для спочинку чи сну... Он і коні-роки
Хтось веде загнуждавши. Здичавілі — аж рвуться!
Так страшенно іржуть і стають на диби!...
Озирнулась: шляхи споришами сміються.
Важко схлипнула враз — побрела до зими...

2020р.

* * *

На одвірку душі примостився метелик:
Легенький — як подих... Барвистий — як літо...
Забринів раптом сміхом зачудований скверик...
А довкола он — порух... Звідусіль вабить квітом!
Заясніли, заграли світлі іскорки-очі...
Зласкавішало небо... Розпросторився день...

Розчесав ніжно вітер довгі коси дівочі...
Розманіжились думи стиглим трунком пісень...
Ти поглянь, яке диво — примостився метелик.
Чудо-барвами грає чорно-біла вуаль...
І налився життям всіма кинутий скверик...
Стоголоссям зове ще не звідана даль...

2020р.

* * *

Болить... Принеси мені чаю,
Що пахне весною і днем,
Запалює душу вогнем...
Зготуй з запашного розмаю...
Або ж чорну каву — гірку.
Щось доленька так «солодила»...
Здіймала. Кидала. Крутила.
Забракло ковток полину.
Зцілуй з мого лоба печаль...
Осіла вага на повіки.
Хай хлинуть, знуртуються ріки!
І враз розцвіте сивий жаль!
Подай мені руку свою.
І слово...і спокій...і миру...
Захмарилося так... Задощило
На зорану пам'ять мою.
Шепни пені казку на ніч —
Хорошу, лихих надивилась...
Щоб свіжим світанком укрилась —
Сповзе чорний сум з моїх пліч.

2020р.

* * *

На твоїй долоні примостилась воля —
Зіткана з любові, з кришталю світань...
Не сполохай, друже, не чини сваволі.
Її срібні крильця ти не зрань, не зрань!
Солодко заснула крихітка казкова.
Мабуть, споглядає веселкові сни...
Бо твоя долоня — Всесвіту основа,
Де так легко й тихо серед суєти.
Моя ніжна воля — ніби в унісон.
Не сполохай волі — не сполохай долі.
Не кради у неї срібний диво-сон.
Примостилась воля на твоїй долоні.
Захисти зернину, подихом зігрій!
Заіскряться очі, заясніють скроні...
Розцвіте надія серед безнадій.

2020р.

* * *

Як довго ми блукали по світах,
Сльозу змахнувши, коли так боліло.
І одягали усмішку невміло,
Як тіло розпинали на вітрах.
Навчилися мовчати, як вуста
Рікою-словом прагли говорити.
Здавалося, нікому не спинити!
Важка дорога і душа пуста...
Навчилися очима промовлять,
У них — душа. Сліпий — не зрозуміє.
І невідь-хто зчитати не зуміє

Чужого щастя, болю, щоб повчать.
Зуміли крилами до неба дорости,
Щоб обійняти в чистій високості.
Не набивались до фортуни в гості...
Вхитрились мрії відстанню сплести.
Таке життя. Блукали по світах:
Шукали шлях, мережили стежками...
Понищені і зимами, й літами,
Стрічались юно у солодких снах...
Старечі крила. Блискавка. Гроза...
Розполошились мрії-лебедята...
В твоїх долонях — іскорки-зернята —
Роки. Роки... Моя й твоя сльоза...

2020р.

* * *

Нестерпно болить зрада —
вчора, сьогодні, завтра...
Мудрую... Лікую.
Ковтаю спогади жменями...
Не легшає.
Наповнюю келих байдужістю...
Забути. Забутись.
Витерти. Видерти.
Біль не вщухає.
Крає... Крає...
Тіло — надвоє.
Душу — начетверо.
А серце січе дрібно-дрібно...
Манірно

підморгує місяць:
 спинись... лишись...
Віддай свій біль на поталу.
 Викинь зраду.
Зацілую тебе щоночі.
 Терпнуть очі —
Від світла...від споминів.
 Зрада пече.
Випалює нутро.
 Було...
У обіймах шукала ліки.
 Повіки важчають.
Спомини розчиняються...
Засинаю... Забуваю... Минає
Вчорашня зрада.
 Іскрою жевріє
 завтрашня мрія.

2020р.

* * *

Навіщо дивишся в душу
Втомленими очима?...
В валізу збирати мушу
Крила, що за плечима...
Зірниця он яскравіє —
І щастя несе з собою...
Твій докір пече — не гріє...
Я ж гою рани і гою...
Мовчанкою ятриш всоте
Напнуту струну чекання.

Втікаю, втікаю вкотре
Від вірусу злого — кохання.
Втікаю, та чи зумію?...
Здається, уже прихворіла...
Не вмію, бачиш — не вмію...
Чи, може, не захотіла?...

2020р.

ЯНКОЩУК ПАРАСКА ДМИТРІВНА

Народилася 03.01.1952 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. В минулому — техпрацівниця місцевої лікарні. Громадська діячка села. Учасниця літературного об'єднання космачан «Едельвейс». Вірші частково пише на місцевому діалекті.

ВІНОК КОБЗАРЕВІ

В саду вишневім коло хати,
В хатині бідній край села,
Сім'я Григорія Шевченка
На світ хлопчину привела.
І хоть малесенький Тарасик
Ніякого добра не мав,
Талант великого мистецтва
Господь йому подарував.
У злиднях, від тяжкої праці
Батьки у вічність відійшли,
А діти-сироти по наймах
Розлізлиси межі людьми.
Так, сиротою, у дитинстві
Тарас по наймах бідував,
Нераз у сльозах і голодний
Слуга маленький засинав.
По наймах грамоти учивси,
З діком уже псалми співав,
А при свічках у комірчині

Свої малюнки малював.
Увес той біль, печаль і горе,
Кріпацька доля в козачках
Ранила болем його душу
І виливалась у думках.
Малюнки юного Тараса
Пан по-своєму оцінив
І, як художника при дворі,
Шевченка за собов возив.
Аж у далекім Петербурзі
Зустрілись друзі-земляки,
І вільним став Тарас Шевченко —
За нього відкуп віддали.
І віросла душа поета,
Тарас творив, вірші писав,
І нам на пам'ять і науку
Він свій Кобзар подарував.
Пройшли роки, уже століття
Шевченка в вічність віднесли,
Та у житті він вічно з нами,
Живі його вірші-думки.
І доки наша Україна
Ще буде жити у віках,
Тарас, як Ангел-хоронитель,
Стояти буде на чатах.

ПАМ'ЯТЬ

У Рушорі, де Рушірка
по камініх б'єси,
Там дорога до Космачьи
між горами в'єси.

Пишні гори споконвіку
в лісах потопають,
Старі буки і смереки
на схилах дрімають.
При дорозі, так збік гори,
на схилі одному,
Стоїт собі хрест вповитий
калинов додолу.
Росте собі калинонька,
хреста си тримає,
Коли цвітом, коли гроном
той хрест уквітчає.
І стоїт цей хрест на згадку,
би всі пам'їтали,
Як тут хлопці Кривоноса
колис воювали.
Колис, друже, не так давно,
тут УПА ходила,
Від ворогів-окупантів
цей край боронила.
Боронили, бідні хлопці,
страшно бідували,
За ці гори, волю нашу
голови складали.
Бо не чужу, свою землю,
хлопці боронили,
Така давно вже видеси
долі в Україні.
Коли банда Дергачова
в Космач си збрала,

Знав Кривоніс, його чота,
шо буде розправа.
Ото, в снігу, на морозі,
добу хлопці жили,
Але банду Дергачова
в Космач не пустили.
Перехресним вогнем з гори
всьо чисто накрили,
Добру пам'іть, вічну славу
по собі лишили.
Чи йдеш, їдеш, подорожний,
в пам'яті вклониси
Отим хлопцім, шо у снігу
добу замерзали
І за волю України
славно воювали.

КОСМАЧЕ МІЙ

У горах Карпатах, в Гуцульщині милі,
Жиє мій Космач у чарівні долині.
Замріяних горів казкова краса
Веселков схилилась до мого села.
Тут гори віночком мене обіймають,
Зелені смерічки ласкаво гойдають,
А грають музиці — співає душа,
Космаче, Космаче, ти радість моя.
Майстри на всі руки у тобі живуть,
Свій звичай і ношу свою бережуть.
І котитси писанков слава твоя,
А пам'іть про Довбуші вічно жива.

Тут гори віночком мене обіймают,
Зелені смерічки ласкаво гойдают.
І лине над горами слава УПА,
Космаче, Космаче, ти гордість моя.
Ти гордий, нескорений в бою і в труді,
Космаче, мій рідний куточок землі.
З тобою я ділю і радість, і біль,
Ти пристань надії у серці моїм.
Тут гори віночком мене обіймают,
Зелені смерічки ласкаво гойдают.
Тут батьківська хата, родина моя,
Космаче, Космаче, колиско моя.
І зіллям завітчані гори твої,
Тут волі здобута водно в боротьбі.
І пахне живиці і чиста вода,
Космаче, ти славна гуцульська земля.
Тут гори віночком мене обіймают,
Зелені смерічки ласкаво гойдают.
І кращого в світі від тебе нема,
Космаче, Космаче, ти доле моя.
Космач-Польща-Космач

2002р.

ТОМОС

Як радянська влада
Україну захопила,
Свою владу загребушу
Всюди запустила.
Знищувала історію,
Пам'ять руйнувала,

Всьо, шо могла обернути,
Русифікувала.
І безбожні комуністи
Віру боронили,
Одні церкви закривали,
А другі — палили.
Усі гори на рахунку
В КГБ стояли,
І, шо треба було владі,
Уни помагали.
А котрі з них свою згоду
На це ни давали,
Їх відразу кагебісти
В тюрми пакували.
І не можна було дітим
Заколідувати,
Й не дай, Боже, на Великдень
У церкві стояти.
Бо партія комуністів
Добре си тримала
І на поміч яничарів
Собі готувала.
Свої люди сиксотами
При владі служили,
І, шо треба було панам,
Докладно носили.
І так собі Україна
В неволи страждала
І за свою Незалежність
Проголосувала.

І як тільки українці
Волю відстояли,
Відразу всі комуністи
Побожними стали.
Москва давно схітрувала,
Хід конем зробила
І московський патріархат
Всюди утворила.
Типер в церквах українських
По-руські співають
І за здоров'я Кіріла
Молитви складають.
Не лиш служба, але й церкви
Московськими стали,
Так виходит, що москалі
Їх побудували.
А при церквах руські попи
Бізнес розгортають
І мільйони у филони
Собі загортають.
Але Томос, іде Томос! —
Діждалися люди.
І вже Москва кірувати
У церквах не буде.
Стане ясно, котра наші,
А де руська церква,
Буде видко, куда іде
Вкраїнська пожертва.
Століттями Україна
Дуже довго ждала,

Але другу Незалежність,
Духовну, дістала.
У Софії стародавній
Дзвони заспівали —
Об'єднавчий Собор церков
Всі люди вітали.
І вибрали на Соборі,
Старшим став над ними,
Наш Патріарх Епіфаній,
Родом з Буковини.
А по церквах в Україні
У дзвони дзвонили —
На Святвечір Патріарху
Томос уручили.
Кіріл Томос не признає,
Попи скаженіють,
А протести вже писали
Аж Варфоломію.
І що Москва відступити,
Можна не чікати,
Бо це воріг номер один —
Треба пам'ятати!

ШОВКОВА КОСИЦІ

Моя мила Гуцульщина,
Гори променисті,
Верхи, плаї, полонини —
Зелені, барвисті.
Ні вулкани, землетруси
Гори не турбують,

Як у Бога за пазухов,
Роками вікуют.
Там, в долині, Чорногора
Неба досігнула,
Легендами, пригодами
Себе огорнула.
З давніх-давен в Чорногору
Люди мандрували,
Всьике зілі від недуги
Собі вібирали.
Там гінзора гордовито
Листі розпускає,
А оливник і підойму
Лелич обіймає.
Тут рослини всьикі ліки
У собі ховают,
Уни силу чудодійну
Від природи мают.
А вже дгорі рододендрон
Гору обіймає,
Чорну землю буйним цвітом
Своїм накриває.
І коли цей цвіт червоний,
Як вогонь, палає,
Чорногора, як сонечко,
У горах сіяє.
Лиш тут квітне ця чудова
Квіточка-цариці —
То едельвейс чародійний,
Шовкова косиці.

Кажут люди, хто косичку
Цю в горах шукає,
В того серце стає добрим,
А душі співає.
І гуцули добродушні
Щиру вдачу мають,
Певно томою, що у горах
Косичку шукають.

НЕЗАБУТНЯ ЗУСТРІЧ

«Джерельні дзвони» — це струмки,
Це діти дужої ріки,
Яка несе вже свої води
У синю даль на всі простори,
На ниви, гори і гаї
Моєї рідної землі.
І щастя нам, що є в нас жінка —
Маленька мила українка,
І трудиться вона, як бджілка,
Вірші, мов той нектар, збирає
І їх по світу розсилає.
А зустріч¹ з нею була щира,
Лилась розмова, дружня, мила,
І дивно було, скільки сили
У цієї мужньої людини,
У цієї квітки з Ковалівки,
Всім дорогої нам Марійки.

1 Зустріч творчих людей літературного об'єднання «Едельвейс» з редактором альманаху «Джерельні дзвони» 18.10.2020р. з Марією Боєчко в приміщенні сільської бібліотеки с. Космач.

ЗАРОБІТЧАНСЬКА ПОЕЗІЯ

БАКАЙ ЙОСИП ОЛЕКСІЙОВИЧ

Народився 10.05.1960 року в місті Ворохта Івано-Франківської області. Мешканець Коломиї. Працює в Лондоні.

* * *

Думки летять нестримною рікою,
Веселі, радісні, невтішні, запальні...
Неначе хтось всесильною рукою
Збирає їх у вірші і пісні.

Думки, неначе бджоли,
Збирають мед і нам несуть нектар,
Думки впрягаються, як воли,
Щоби здійснився бажання дар.
Думки летять без відпочинку,
Несуть в незвідані краї...

І прощаємо, і здійснюємо вчинки —
Прекрасні, неповторні, чарівні.

* * *

Усе на землі вже бачили й чули,
І предки на Мідгард давно вже прибули,
В гармонії жили у Всесвіті всім,
Любов дарували народам усім.

Пройшли ті часи, понеслись у даль,
Майбутні не знали, та все ж таки жаль,
Нам жаль, що утратили ми,
Не знали, не вміли, не зберегли.

Наука забута живе на землі
У книгах, які зберегли мудреці,
У звичаях давніх, які іще є,
В піснях, і у мові, що в серці живе.
Забули, розсіяли все,
Змішали із грішним найкраще, святе,
Пустили у хату свою ворогів —
Тепер ми мандруєм до інших країв.

Згуртуймося, браття, усі ми — народ,
Почистимо дім свій, країну, город,
Згадаймо науку, що дали батьки,
Бо ми — українці, всі дочки й сини,
Відродимо віру, найкращу, святу,
Збудуєм державу, величну й міцну,
Покажем народам усім на землі,
Що діти Сварога здорові й живі.
Бо ми всім даруєм найкраще, що є,
Любов, що у кожному серці живе,
Надію і віру у Бога-Творця,
І радість, і щастя, яке без кінця.

* * *

Де є степи розлогі,
Терикони навкруг,
Там за скривджені доли
Став військовий редут.
Йде війна за свободу
І за гідність свою,
Ще нема перемоги —
Землю ділять мою.
Так підступно і підло
Все прикрила брехня,
Засіяло нам сонце —
Йде війна за життя.
Ми відстоїм свободу,
Ми відстоїмо честь!
Згине ворог, ми знаєм,
Ну й нехай йому грець!
З нами правда і віра,
З нами совість встає,
Буде кожному міра,
Суд на кожного жде.

* * *

А бій тримає легіон,
Стоїть на смерть,
І рветься ворожий батальйон
В пекельну круговерть.
Зоря на небі зайнялась,
І ніч ступа,
Рука квапливо піднялась,

Йде темнота.
Сторожові всі на чоку,
За нами ліс,
Домівки, рідні і батьки,
І край, де ріс.
За нами матері стоять,
Нас бережуть,
І молять Господа, не сплять,
На смерть не віддадуть.
Війна усюди на землі,
Де ми живем,
На смерть ідуть, скажіть мені:
Ми не помрем?
І серце б'ється в унісон,
Шепоче ніч,
Пригорне всіх вона солдат
І зорі віч-на-віч.
Серця гарячі, молоді —
Їм лиш любить,
Пізнати той щасливий час,
Любові мить.
Вам жити на оцій землі
Із роду в рід,
За вас благають матері,
Бо ви у них одні.
Пройде і ця пекельна ніч,
І сонце засія,
Ворог відчув всю вашу міць,
Бо з вами Бог
І батьківська земля.

*

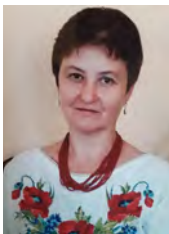
*

*

Дорога додому буває легкою,
Дорога додому є завжди з тобою,
Дорога додому, до отчої хати —
Про неї завжди треба нам пам'ятати.
Дороги бувають усякі в житті:
Далекі і близькі, прості і круті...
І ми вибираєм життєві шляхи,
По них так нелегко буває іти.
Дорога додому — вона особлива,
Вона є найкраща, вона є важлива,
Це місце, де ти народився на світ,
Де мужнів, де вчився і там, де ти ріс.
Це місце, що сили тобі додає,
Це місце, що завжди з тобою живе...
Тому пам'ятайте про батьківський край,
І де б ти не був, ти додому вертай.
Бо тут є початок дитинства твого,
Яке у майбутнє тебе повело...

БАРНЕЦЬКА ОКСАНА ІВАНІВНА

Народилася 31.01.1968 року в селі Ліски Коломийського району Івано-Франківської області. Освіта середня. Живе і працює в Італії, там і почала друкувати свої вірші в часописі «До світла».

ВСЕ ПАМ'ЯТАЮ

Я не забула з плином довгих літ,
Все пам'ятаю: запах рідний хати,
Стрімкі берези, скрип старих воріт
І на порозі посивіла мати...
Підсніжник гордий першого тепла,
В саду шпаківня, на даху лелеки,
Калина пишно білим розцвіла —
Усе у пам'яті. Усе далеко.
Думки тривожать в чужині
І бачу світ цей іншим, і навколо
Шукаю запах рідний, та мені
Сміється сонце в небі загадково.
Хай обійду весь світ, усі міста...
Я серце моє зрозуміла.
У грудях б'ється істина проста —
Усе найкраще вдома залишила.

КАЛИНА

Розцвіла калина біля хати
Білим цвітом й завела танок,
Запросила солов'я співати,
Щоб зібрати квіти у вінок.
Пригортала разом серце Батьківщини,
Символи любові з багатьох доріг,
Символ материнства, мудрості, родини...
Заплітала все у сильний оберіг.
І куди б у світі не вели дороги,
Не забуде серце маминих воріт...
Кущ калини пишний жде біля дороги
У червоних, рясно, кетягах ягід.
В ягодах маленьких серце-насінина...
Пам'яті людської із далеких літ.
Хай цвіте, буяє символ України,
Що у серці носить весь козацький рід.

СЛАВА ЗАХИСНИКАМ УКРАЇНИ!

Під Покровом Пресвятої Богородиці
У далекий час Козацької доби,
У великій вірі і у єдності —
Захищали Україну козаки.
Сильний клич козацького народу
І до нас дійшов крізь всі віки.
За державу, мову і свободу,
І за мир стоять захисники.
Батьківщина наша, воля, гідність,
Дух незламний в ході всіх століть,
Мирне небо, наша незалежність —

Прапором над нами майорить.
Під Покровом Пресвятої Богородиці
Ми, нащадки славних козаків,
З гордістю, у вірі і у єдності
Славимо своїх захисників!
Всіх ворогів бажаємо здолати,
Що топчуть нашу землю і понині.
Низький уклін Вам, дорогі солдати,
За вірну службу Неньці-Україні!

«ХЛІБ НАШ НАСУЩНИЙ»

Свяतिною народів світу,
З часів прадавніх,
Був «насущний» хліб.
В зерно, надіями сповите,
Вкладали мудрість
І безсмертя діб.
У долі людства є мірилом
Добра і віри, і тепла...
Із хлібом в новий дім входили...
У нім вся магія жива.
Запахне в домі хлібом свіжим,
Там щастя й злагода живе...
Берім до рук хлібину ніжно
І слово пам'ятаймо Боже.
Наш «хліб — усьому голова»
І честь, і сила, й слава.
Хлібні колосяться поля —
Могутня в нас держава!

СИЛЬНА НАЦІЯ

Хто ми такі на цій землі?
Хто ми для тебе, Батьківщино?
Болючі твої рани немалі.
Як їх гоїти, Україно?
Зазнали ми пригнічень і терору,
Душили наше слово невмируще,
Та від репресій, утисків, голодомору
Наш вільний дух все піднімався вище.
Тебе у слові прославляв Кобзар,
Коли у рабстві зазнала ти страждання.
Для тебе жив великий Каменярь,
Бажав тобі соборності і єднання.
Тепер на сході точаться бої...
Вирішується доля і майбутнє
Для України, для дітей моїх...
І кожний день для когось — незабутнє.
Випробувань багато випало на долю,
Та йде по світу України слава,
Звучать пісні про єдність, мир і волю,
Про сильну націю й нескорену державу.

ВИШИВАНКА

Одягаймо вишиванки, друзі,
Нас по них впізнає цілий світ.
Б'ється серце в радості чи в тузі,
Нас зігріє вишиванки цвіт.
Дух народу в різних кольорах,
Пам'ять, оберіг, святиня...

Стелиться гладенько у нитках
Все життя на полотні і нині.
Горді знаки сонця і води,
Кольори любові, світла, смутку,
Сонях, мальви, батьківські сади —
Все вмістилось у шовкову нитку.
Символ єдності, від роду і до роду,
Будить в серці почуття святе.
Талісманом українського народу
Скрізь по світу вишивка цвіте.

ТИ — ЖІНКА

Ти — жінка. Значить ти — усе!
Тобі відміряно в житті багато.
Ти — сонце, що тепло несе.
Земля. Богиня. Просто мати.
Ти — світло між добром і злом,
Душа твоя завжди відкрита,
Тобі дається все трудом,
Сльозами часто доля твоя вмита.
Ти ніжна, горда і красива...
Без тебе світ, як храм без віри.
Свята ти, грішна і зваблива...
Любити вмієш ти без міри.
Ти — жінка-казка, жінка-тайна...
Розгублена в холодній власті...
Як квітку у саду Адама,
Тебе Господь створив для щастя!

МОЄ ЩАСТЯ

(Моїм діточкам)

Дві надії доля дарувала,
Два крила моїх великих мрій...
Дочку й сина слізно пригортаю
У молитвах до своїх грудей.
Вже не треба їх вести за руку
Й бачити вже можу їх не часто...
В телефоні чую рідні звуки
І у серці розквітає щастя.

ВЕСНЯНИЙ ВАЛЬС

В темнім залі разносяться звуки,
Лине ніжна мелодія вальсу.
У сплетінні закохані руки
Відчують усе без фальшу.
Тільки мить, один звук чи рапсодія,
Не учора, не завтра — сьогодні.
Ллється світла душевна мелодія
І теплом зігріває долоні.
Зачіпає у серці всі струни:
І любові, й печалі, і мрій.
Ми під зоряним небом, ще юними,
Закохались під вальс весняний.
Так дбайливо, торкаючи клавіші,
Грав для нас піаніст-віртуоз...
І закохане серце, у тиші,
Розуміло усе без фраз.
Кличе музика нас за собою,
Як стихія якась неземна...
Щоб безмірно кохалися двоє,
Для них вальс прозвучить від Шопена.

КОРИЗМА ГАЛИНА КАЗИМИРІВНА

Народилася 07.11.1963 року в селі Замулинці Коломийського району Івано-Франківської області. В 2003 році виїхала в Іспанію. Поетеса, громадська діячка української діаспори в Мадриді, одна з перших ініціаторів створення у Мадриді літературного об'єднання «Наше слово» та його очільниця.

ЦЯ ЛІТНЯ НІЧ

Ця літня ніч, з тепла у прохолоду.
О ця краса, з світанків — й до зорі.
Ловлю очима незбагненну вроду,
Навіть вночі, як світять ліхтарі.
Якось отак: знемога і безсилля...
Одне і те ж. І так ціленький вік!
Іду землею вільна і невільна,
Лиш біг років не припиняє лік.
А я у ньому лиш звичайна жінка.
Вершити долю — не людська рука.
Минає день, мов вишита сторінка,
У віршах ніч тихесенько зника.

15.07.2018.

АЖ У ОЧАХ — СВІТАННЯ

Може, комусь я нелюба,
Може, комусь я немила,
Може, пір'їнка-згуба,
Тиха, слабка, безкрила?

Для когось — колюча квітка,
Насправді — проста ромашка,
Інколи — вперта жінка,
Іноді — просто пташка.
Знаю ділити надвое
Яблуко, сливу чи грушу...
Впевнено серце моє
Найбільше цінує душу.
Я знаю силу любові,
Бо справжнє було кохання.
Спомин дере до крові,
Аж у очах — світання.

18.09.2019.

НА ЩАСТЯ

Я на собі не відаю журби,
Літа мої позолотила осінь,
Іду усміхнена й простоволоса,
Під захистом калини і верби.
Летять назустріч золоті листки,
Налиті сонцем, скупані дощами...
Схопивши три, сміюся до безтями.
Щаслива жінка, що мені роки!
Таке блаженство в душу залягло,
Аж серденько вискакує на волю.
Спасибі, Боже, за років добро,
Люблю цей світ, сотворений Тобою!
Люблю людей, бо Ти сказав: «Любіть!»,
Виспівують осінні колорити.
Нехай Господь усіх благословить,
Щоби в любові кожному прожити.

03.02.2017.

МИЛІШЕ ТАМ, ДЕ НАРОДИВСЯ

Пройтися б стежкою між трав,
Вдихнути свіжого повітря
І поміж лагідних уяв
Прийти до рідного подвір'я.
Там батько лагодить косу.
— Дивись, дитино, не торкнися!
Клепає пісню голосну,
Де «дзінь-дзелень» переплелися.
А я все слухаю його,
Присівши на пеньок від зруба,
Дивлюсь на зморене чоло
Із-під густого, в хвилях, чуба.
Заснув під лускіт вітерець
На яблуневім верховітті,
Зелених яблучок вінець
Згубили в китицях суцвіття.
А мати з стайні вечерком
(Немов морозиво з вершками)
Несе в горнятку молоко,
Кортить напиться вустами.
Відкрила очі — чужина,
Далекий спогад розчинився...
В Мадрид навідалась весна.
Миліше там, де народився...

15.03.2019.

ПИСАНКА

Писанка — яєчко, рук людських творіння,
В Коломийськiм краї творять чудеса.
Стукає сердечко, мрія покоління,
Вироста на диво в ній жива краса.
Писанка — яєчко, мов гуцульська чічка,
Вишиті сорочки молодих дівчат,
З гір цимбалів звуки, швидкоплинна річка,
Прута передмова в зелені Карпат.
Писанка — яєчко дихає натхненням
І ведеться в колі мова затяжна,
І зростає роду тут гуцульське плем'я,
Це моя родина, серця первина.
Писанка — яєчко, великодня паска,
Сонечка промінчик в кошиках людей.
В ній молитва щира і Всевишня ласка,
Боже Благовістя у прийдешній день.
Писанка — яєчко, в фарбах колориту,
Трішечки від сонця, а від нас — тепла.
Хочеться насправді просто в світі жити,
В Коломийськiм краї, близ мого села.

11.04.2001.

ЦВІЛА АКАЦІЯ ДУХМЯНО

Якось зустріла вас неждано,
Коли співали солов'ї.
Цвіла акація духмяно
Біленьким цвітом на гіллі.
Ваш погляд впав мені на плечі,
А потім в очі поринав.

Я пригадала літній вечір,
Котрий із пам'яті зринав.
Ви усміхнулися між цвіту,
Сказали лагідно: «Привіт!».
За мене шепнули лиш квіти:
«Я вас не бачила сто літ».
Пасмо волосся з сивиною
Лягло легенько на чоло,
А ви дивилися з журбою,
Немов учора це було.
Де ви були такі, ще юні,
І я, із ранньої весни?
Цвіла акація духмяно...
Роки пройшли... Пройшли роки...

13.05.2019.

ЯКБИ Ж ТО ТАК...

Якою ти хотів, такою стала.
У мене безліч років. Назбирала.
Твої стежки у тебе і вітрила,
Життя латає, є ще трохи сили.
Летять птахи від тебе журавлями,
А я щаслива і живу піснями.
У тебе — осінь, а у мене — літо,
Цвінуть іспанські квіти розмаїто.
Усе як є. Життя пливе, мов казка.
Щасливий ти і я. На цьому крапка.
Якби ж то так... Люблю тебе до болю.
Весь битий шлях віддам на Божу волю.

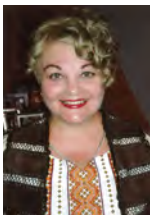
14.09.2018.

ЛЮБИТИ — НЕ ГРІХ

О, ти мене не бачив, не уздрів...
Дивився все далекими очима,
Неначе поміж нами — сто морів
І океану далечінь незрима.
Між нами був один-єдиний крок,
Я навіть в серці відчувала спалах.
Холодний погляд і гіркий урок.
Багато слів...та жодних не сказала.
То не біда... Пройшов не перший рік.
Любити — це не гріх, любити треба.
Ти все шукав до серця свого лік.
Лікують душу у висотах Неба.
Перед тобою й досі сто річок...
Розбите серце не знайде причалу.
А був колись між нами тільки крок,
Тепер пів світу й спогади з вокзалу.

11.03.2020.

МИХАЙЛЮК ОЛЕКСАНДРА ВАСИЛІВНА

Народилася в місті Косові Івано-франківської області. Мешканка смт. Печеніжин, що на Коломийщині. Фельдшер. Працює в Італії.

СТЕЛЯТЬСЯ ДОРОГИ...

Стеляться дороги, стеляться...
Десь широко, а десь вузькі...
Стеляться дороги, стеляться,
І пейзажі пробігають чарівні...
Стеляться дороги кілометрами,
Їх спідометр рахує без кінця...
Стеляться дороги мої, стеляться...
У дорогах все моє життя...

02.09.2020.

КРИНИЦЯ

Кликала криниця, снилася ночами...
Давало водицю срібне джерело...
Я оту криницю бережу згадками...
Як і рідну хату...і рідне село...
Там усе неспішно, там усе знайоме,
Там птахи співають неземні пісні...
Кликала криниця, снилася ночами...
Із рідного дому, з рідної землі.

15.07.2020.

ВІДКРИЙ СЕБЕ

І як би не було, а свято хай приходить,
Хай в казку хоч на мить зануриться душа,
Такий приємний тої казки доторк,
І ти немов в дитинство порина!
А хто сказав, що чуда не існує?
Існує...й відбуваються дива,
От тільки повернись в дитинство трішки
І ні при чому прожиті літа.
Порину я у дивосвіт святковий,
І ти поринь, забудь про все лихе!
Щоб тільки були всі живі й здорові,
А решту все, повір, таки прийде.
Повір у диво, хай іскряться очі,
І усміхнись до світу навкруги,
І ти почуєш тої казки доторк,
Відкрий себе, щоби йому ввійти!!!

20.07.2020.

ПОЧАТОК ОСЕНІ

Ну і що, що захмарене небо??? Ну і що???
Хмари щільно закрили сонце, як на зло...
Ні, погода не має значення...у цю мить...
Усміхнусь Я краще...і побачимо, що робить...
Усміхнусь Я небу хмарному від душі,
Небо вбралось в хмари сірії...і дощі...
Задощило...початок осені...не біда...
Усміхнусь і не прийматиму печаль Я.

03.09.2020.

ЧАСТІШЕ УСМІХАЙТЕСЯ

Частіше усміхайтеся життю,
Не проклинайте долю щохвилини,
А уявіть веселку чарівну,
Співайте пісню, що з душі полине.
Частіше усміхайтеся собі
І геть женіть думки, що чорнять душу,
Згадайте краще весну у цвіту
І щоб було «я хочу», а не «мушу».
Частіше наводіть у собі лад,
Сміття з душі викидуйте без жалю,
І точно знаю, аж тоді життя
Вам пісню щастя радо заспіває!

10.10.2020.

ВІРУС ЛЮБОВІ

От би в світі почалася...
Епідемія любові,
Щоб любові вірус всюди
Заражав усіх нас, люди!!!
Щоби вірус цей вселявся
У людські серця і душу,
Щоб назавжди залишався
І ніяк не лікувався.
Щоб нікого не минуло
Те зараження любов'ю...
Щоб у світі вирувала
Лиш болячка із любові.
Можна ще додати вірус
Із добра і розуміння,
Щоби ним також хворіли
Всі прийдешні покоління...

Мрію, щоб такі «болячки»
В світі нашім лютували...
І щоб з кожним днем прийдешнім
На любов ми слабували!

11.10.2020.

ВІДГОЛОСКИ ЛІТА

Відголоски літа, наче сон...
Тільки фотографії на пам'ять...
Краєвиди і гірський озон
Ох, як мене ваблять,
Ох, як мене ваблять!!!
Я туди вертаюсь знов і знов,
Там беру я силу і натхнення,
Там бурлить в мені гуцульська кров,
Там я вдома, рідна моя Земле!

14.10.2020.

НЕ ЗДАМСЯ Я

Апатію мені дарує осінь...
А я її дарунки не приймаю...
Вона мене прибити сумом хоче...
А я її щосили не впускаю.
Не впусчу...бо не хочу сумувати...
Не хочу, ще не час, ще треба сили...
Осінні настрої...мої осінні роки...
Іще не час, щоб ви мене зводили.
Залиште у спокої мої думи,
Не здамся я у ваш полон без бою,
Ідіть з душі, я не прийму дарунків,
Буде нелегко, але я готова!

26.10.2020.

ПРОКОПІВ ГАЛИНА ОЛЕКСІЇВНА

Народилася 14.02.1970 року в селі Рунгури Коломийського району Івано-Франківської області. Технологія ткацького виробництва. Членкиня Спільноти літераторів Коломийщини «Суцвіття». Лавреатка літературної премії імені Михайла Кучірки. Працює в Польщі.

ЛЮБОВ ІЗ ПРИСМАКОМ ГІРКОГО БОЛЮ

У страшному горнилові війни,
Де смерть кожному дивиться у вічі,
Сестричка-санінструктор в бліндажі
Коханому співала тихо пісню.
А він лежав увесь у тих бинтах
І кров сочилася з усього тіла...
Та дівчина кохала понад всіх
І в лапи смерті віддавати не хотіла.
Пішла за ним на ту страшну війну,
Щоб бути поруч, як буде найважче,
І доказати всім й самій собі,
Що й на війні любов зоветься щастям.
«...Рідненький...чуєш...не лишай мене одну,
Бо я не зможу втрату пережити,
А на усій землі ніхто й ніде
Не вміє так кохати і любити».
І він почув...вмить по щоці сльоза
Скотилася і впала на долоню,

Шепнув тихенько, щоб ніхто не чув:
«Миленька моя, чуєш, я з тобою».
Їх обидвох забрали в медсанбат...
Дніпро...шпиталь, численні перев'язки...
Але любов сильніша понад все
Й згорьованим ладна створити казку.

ТИ — МІЙ

У круговерті сніжного полону
Шукатиму я погляд ніжний твій.
Губами я беззвучно заласкаю
Й на вушко тихо шепну: «Ти є мій...».
Коротка мить... Шалена мить кохання...
Та запах тіла так п'янить уста.
Я украду тебе хоч на годинку
Й тихенько скажу: «Я тепер твоя!».
Ні, ми — одне, і нас не розділити,
Солодкий поцілунок на губах.
Як хочеться тебе лише любити,
Так, ніби в цю мить зупинився час.
Миленький мій, моє палке кохання,
Чому тебе лишень тепер зустріла я?
Дарую я тобі свою любов і ласку,
Чарівна моя квітка неземна!

ТИ ПРИХОДИШ ДО МЕНЕ У СНАХ

Ти приходиш до мене,
Тихо стукаєш в шибку.
Я біжу подивитись,
Та тебе вже не видко.
Ти приходиш до мене
В моїх снах на світанку,
Ніжно губки цілуєш,
Шепчеш: «Доброго ранку!».
Ти приходиш до мене,
Як лишень звечоріє,
І тебе обійняти —
Найпрекрасніша мрія.
От і зараз прийшов ти,
Щоб мене розбудити,
Бо я мала сьогодні
Ще тобі подзвонити.
Я тебе відчуваю,
Хоч і поруч не бачу.
Ти бешкетник, я знаю
Твою лагідну вдачу.
Ти пішов, я відчула...
Вітер гілку колише.
Ти ж повернешся, знаю,
Бо одну не залишеш.

РИБЧУК (БОДНАРУК) СВІТЛАНА МИКОЛАЇВНА

Народилася 25.08.1970 року в селі Слобода Коломийського району Івано-Франківської області. Вчителька початкових класів. Працює в Італії. Була учасницею першого випуску альманаху «Джерельні дзвони» (2001р.) і повернулася — через 20 років.

ДОРОГА ДОДОМУ

Я повернулася із доріг далеких
До рідних рушників і образів.
Я прилетіла, мов той птах-лелека,
Що на чужині з горя почорнів.
Я повернулась, щоб омити душу
У маминій сльозі гірко-солоній.
Наповнитись добром й любов'ю мушу
Із ніжним дотиком шершавої долоні.
Вернулась на покуту й покаяння,
В моїх очах благання: все простіть.
Складаю руки у німім благанні
І прошу в мами: рідна, поверніть,
Верніть любові чистую сльозу,
Верніть дитинства босоногі ранки,
І я воскресну, знову спалахну,
Відроджуся з народженням світанку.

В ЯКОМУ СВІТІ МИ ЖИВЕМО?

В якому світі ми живемо?
В нім павуки сплітають пастки,
В котрих, заплутавшись, бредемо
Без доброти, тепла і ласки.
Ми правду-матінку розп'яли,
Убивши зрадою й брехнею,
І вірну дружбу поховали
В глибинах серця: Бог із нею.
Сліпі ненависть і жадоба
Кружляють в божевільнім танці,
І веселиться дика злоба:
Її ми стали бранці, бранці...
Та пробудімся! Ми ж бо — ЛЮДИ!
Жбурнімо в прірву все нечисте!
І син з донькою, й мати будуть
Під сонцем світлим променистим.
Душі обмиються сльозами,
Очистяться в мить покаяння,
І не розлучить зло із нами
Надію, віру й щире кохання.

* * *

Всі казали : обрізано крила
Жінці цій, їй уже не літати,
Хоч красива, чомусь нещаслива...
Хтось жалів, хтось хотів обсміяти.
Та уваги вона не звертала
Ні на сміх, ні на вдаваний жаль,
Кулачки аж до болю стискала

І з терпінням вдивлялася в даль.
Були дні, що сльозами вмивалась,
Шматував розпач душу до крові...
День новий і вона усміхалась
Рідним вірі, надії й любові.
І зцілились поламані крила:
Сильних духом людей не зламати.
Як би доля болюче не була,
Все ж літати цій жінці... Літати!

СПАЛЕНІ МОСТИ

Чогось шукали, чогось хотіли,
Кудись спішили, кудись летіли...
Й все розгубили — вже не знайти.
Але я прошу: мене прости.
Про щось мріяли, чогось бажали,
Та по краплинці себе втрачали —
За нами спалені мости...
Та я благаю: мене прости.
Ми розтоптали квітку любові,
Безжально зірвано всі пелюстки...
Та ти не скажеш мені: «Прости».

СУМ

Знов вечір опускає темні крила,
Сповзає чорна ніч в болючу душу.
Усе єство, здається, тінню вкрила,
Та б'ється серце
Й жити мушу...

ОСІННЯ МЕЛАНХОЛІЯ

Глухо падають яблука
В соннім саду
У м'яку й ще зелену отаву.
Це прискорює осінь
Квапливу ходу,
Виправляючи гордо поставу.
То махне рукавом
І поллються дощі,
То розгонить хмаринки і промінь,
Обігріє гаряче глибини душі
І розбудить весняний
В ній промінь.
Не надовго, на мить
У повітрі майне
Аромат весняного буяння.
Ніжним трунком полонить
І швидко мине,
Як далеке й забуте кохання.
На багрянім коні
Скаче осінь в лугах,
Снуючи золоту павутину.
Слід весни загубивсь
На туманних шляхах,
Залишивши гіркий смак полину.
Не шукатиму ж більше
Красуню-весну:
Прийде час і вона повернеться.
Щедру осінь ясну
В калиновім вінку

Я впускаю до глибин
Свого серця.
З нею разом помчусь
На багрянім коні
По лугах, що клубочать димами.
З легким сумом любитиму
Дні дощові
І розмови вестиму з вітрами.

СНИ ЮНОСТІ

Ти знов і знов приходиш в мої сни
З далеких зим, не близьких літ і весен.
Життя забур'янилися борозди
І долі замулилось чисте плесо.
А в снах літають зорі уночі,
І ми удвох — у місячному сяйві
Закохані, щасливі й молоді
В танку кружляєм...і слова там зайві.
Насниться те, чого і не було,
Про що лиш мріялось і чого бажалось...
Та снам ти не розкажеш, що давно
Минуло все...і все інакше склалось.
Життя забур'янилися борозди,
І долі замулилось чисте плесо...
Та місяць й зорі в небі назавжди.
І сни, що повертають в юну весну.

ХИМЕРНИЙ СОН

Химерний сон
У чорну ніч наснивсь мені,
Мов хижий птах гострим пером
Торкнувсь душі.
Примхливий сон
Вдягнув легку темну вуаль.
І не впізнати, хто в серці моїм
Снує печаль.
Древній Морфею,
Скільки би ти не чаклував,
Все ж ніч мине й химерний сон...
Ранок настав...

СИМЧИЧ МИРОСЛАВА ВАСИЛІВНА

Народилася 01.06.1975 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області. Освіта середня. Працює в Польщі.

ОБІЙМИ ГОСПОДА

Обійми Господа потрібні нам усім,
Така любов — то є лишень від Бога.
Хоч деколи над прірвою стою...втім,
Завжди Господь для мене допомога!
Всевишній Боже, Ти — надія вся моя!
Якби не Ти, давно б не була в світі,
Підтримує мене рука Твоя!
А ноги помагають далі бігти.
Ти піднімаєш завше із колін
Й наказуєш тихенько далі жити...
Я серцем віддаю Тобі поклін,
Бо Ти моя підтримка в цьому світі!
За кожен день, за кожну хвилину,
За добрих друзів, що є в моїм житті,
За мою найдорожчу родину...
За все, мій Боже, я дякую Тобі!

04.09.2020.

КВІТУЧИЙ САД

Квітучий сад... Такий прекрасний, чарівний...
У нім краса та запах дивоцвіту...
Такі яскраві й милі кольори
В казкових барвах ніжного суцвіття!
Даруймо квіти, бережім життя,
Цінуймо тих, хто подає нам ніжність...
У квітах щастя, радість...і любов...
Життя, яке з любов'ю нам потрібне.

02.09.2020.

ПРОМАЙНУЛО ЛІТО

Промайнуло літо, сонячна пора,
Наступає осінь, все бере в обійми...
Навіть і в душі холодом пройма
Вітер, що колише тихо гіллям...
Крапельки роси падають з листка,
І з душі сльоза, крапелька неначе...
Ой! Чому ж то так: раз живеш життя!
А сльоза осіння смутком плаче...

05.09.2020.

ПОДРУЗІ

Подруженько моя прекрасна, чарівна,
Хліб і сіль з тобою ми ділили...
Ми разом збивали теплі роси
І полями запашними ходили...
Як весело про це усе згадати!
Я радію і щаслива, що ти є!

В нас разом пролетіло літ багато,
Дитинства нашого приємні роки...
Чи пам'ятаєш, рідна, як гуляли,
Як разом по грибки ішли в кущі,
Горішки лісові удвох ми рвали
І веселились щиро від душі?
Я завжди пам'ятати тебе буду
І згадувать, яка хороша ти...
Життя, яке пробігло, не забуду
Й дитинства наші золоті роки.

29.09.2020.

МОЯ ХАТА

Моя хата від мене так далеко,
Засмучена над берегом стоїть...
До неї, навіть, прилітав лелека
І теж чомусь зажурено сидить.
Я так хотіла би свій дім побачити!
Хоча б один лиш раз, хоча б на мить!
У нім пройшло життя моє найкраще,
Стежина, що топтала, в ліс біжить...
Чому життя таке багатослізне,
Невже з криниці п'ю свою сльозу?
Чому в житті лиш хмари, бурі грізні,
А сонячні проміння швидко йдуть?
Мабуть так має бути, таке щастя
Й не можна вже нічого помінять...
Я так сумую за тобою, мій Березів,
І за стежками, що в спогади летять...

21.10.2020. Польща.

ПРОБЛИСОК СОНЦЯ

З-за обрію виходить сонце...
А десь далеко в глибині
Хмари синьоокі почорніли,
Заступають сонце в вишині.
Й так життя, веселе та барвисте,
В потемнілих хмарах проплива...
Але сонце ясне усе більше
Проблиску дає в моє життя.

17.10.2020. Польща.

МІЙ БЕРЕЗОВЕ

Березове! Мій рідний краю!
Як щиро думаю про тебе я!
Про ті стежки, якими я ходила,
Як ніжно пестила мене моя земля!
Мій рідний край! Мої чудові люди!
Яскраве сонце, що гріє усіх нас!
О! Як же не любити тебе можна,
Якщо ти є колискою для нас!
Твої поля у веселковому цвітінні,
Краса лісів та шелест вітру в ній...
Приємний ранок в сонячнім промінні...
Я так тебе люблю, Березове ти мій!
Хоч часто доля нам інше посилає —
Покинуть рідне та податись в світ...
Та все ж нічого кращого немає
За мій Березів, мій батьківський рід.
З подякою та щирістю у серці,
З любов'ю, щастям, настроєм в душі,

Я радо повернусь до тебе, рідний краю,
Мій любий Березове, в обійми твої!

25.10.2020. Польща.

ПОМІЖ ГОРАМИ...

Поміж горами струмки десь біжать,
Виграють мелодію свою...
Ліс в задумі... Вже сніги лежать...
Все готове до зимового сну.

Десь за горами сонце сходить,
Променями землю засіває...
Рай! Яким нас тішить природа,
А Бог для душі благословляє...

20.11.2020. Польща.

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ГАНИШЕВСЬКА МИРОСЛАВА ВАСИЛІВНА

*

*

*

На горбочку, де ялинка,
Зайчик поселився,
Весь тремтить, напевно вчора
В лісі застудився.
«Я не хворий, — зайчик каже, —
А тому трясуся,
Що найменший я у лісі
І усіх боюся!»

*

*

*

Ліг малий лісовичок
Під ялинку на бочок,
Сонні закриває очі
І тихо щось собі шепоче.
Він сьогодні рано встав
І зробив багато справ:
Розбудив ліниву білку,
Лікував зломлену гілку,
Зайченяті допоміг...
А тепер спокійно ліг.
Раптом чує, хтось кричить:
«Караул! Допоможіть!».
Швидко він схопивсь на ноги —
Хтось чекає допомоги,
І кущами поза шляхом
Біг шукати бідолаху.

* * *

Котик грається клубком,
Як м'яча ганяє,
І за хвостик все його
Спритно потягає.
І розгублений такий,
Всівся у куточок.
Всюди нитки. А куди ж це
Дівся мій клубочок?

* * *

Слоник мама, слоник татко
І маленьке слоненятко
Ідуть сьогодні в магазин.
От схотів слонятко син
Самокат собі купити.
Ідуть батьки, а що робити?
Самокатів різних тьма
В магазині, та дарма —
Ні один із самокатів
Не підходить слоненяті.
Що ж робить? Сміється син:
Іти у інший магазин.

* * *

Довго я просив у мами:
— Ма! Купи сестричку!
А вона чомусь купила
Сину «політичку»*.
Синій бантик зав'язала

І колиска сина,
Гордо татові сказала:
— Знову маєш сина!
Я сховався за полицку
І заливсь сльозами.
— Мамо, я ж просив сестричку
З білими бантами.
Щоб вона мала косичку
І не звалась братом.
Завтра ж цього на сестричку
Виміряйте з татом!
*Політичка — стрічка

* * *

Довго думав, потім в мами
Чемно запитався:
— Розкажи мені, матусю,
Звідки я узявся?
Про лелеку я не вірю,
Бо ж було це взимку,
І про капусту чудодійну
З супермагазину.
І на животик я дивився —
Там нема замочка,
Щоби можна звідти взяти
Доньку чи синочка.
Хочу, щоб ти розказала
Мені по секрету:
Ти по пошті заказала
Чи по інтернету?

* * *

РАЗ — на гілку сіла пташка,
ДВА — у горщику ромашка,
ТРИ — це киця у кутку,
ЧОТИРИ — мушка в кулачку,
П'ЯТЬ — є пальчиків на ручці,
ШІСТЬ — собака спить у будці,
СІМ — це сірий вовк у лісі,
ВІСІМ — горобців на стрісі,
ДЕВ'ЯТЬ... рибок брат спіймав,
ДЕСЯТЬ... раз їх рахував.

* * *

Які ж то яблука смачні з чужого саду!
В своєму таких зроду не знайдеш.
А якби ще галузку винограду,
То радості тоді не було меж.
Ми обносили все: і груші, й сливи,
Зеленими трусили із гілок...
Яке дитинство в нас було щасливе!!!
Між мами тих обіймів і казок.
Тепер в садах всі груші досягають,
Не діє вже чужих садів закон,
Діти на пустощі зовсім часу не мають,
Вони сидять, втупившись в телефон.
Збирають там дорослі груші й сливи,
У них є «ферма» аж від поля до ставка.
Тільки от щастя їх якесь мінливе
І радість у них чомусь не гомінка.

БОЄЧКО МАРІЯ ІВАНІВНА

ВІРШИКИ-ЗАГАДКИ

Дорогі малятка, хлопчики й дівчатка,
Вам я написала віршики-загадки.
Хто їх прочитає та ще й відгадає,
Про природу рідну той багато знає.
Бо наша природа — то Землі є врода,
Ми її любім, все в ній бережим!
Пташечки, звірятка теж її малятка,
Друзі наші щирі — корисні й красиві.
Ми їх захищаймо і їм помагаймо.
Знайте, що природа — це наш рідний дім,
А у цьому домі жити нам усім.

БАБУСИНІ ЗАГАДАНОЧКИ

Влітку травичку пасе, взимку сіно румигає,
Молочко дає смачне, а хто п'є — здоров'я має.
(К - - - - а).

Вони гриву довгу мають, скакуни — найкращі,
На спині всіх покатають, тягнуть віз в упряжці.
(К - - - ь).

Замість носа — п'ятачок, ніжки коротенькі,
Хвіст — тонесенький крючок, хрюки веселенькі.
(С - - - я).

Не корова, а доїться, хоч дуже маленька,
Молочко її поживне, ще й дуже смачненьке.
(К - - а).

На високих полонинах пасуться руна-кучарики,
Будуть з вовни кожушки, і ліжники, й кептарики.
(В - - - і).

Не зайчики лісові по клітці стрибають
Та капусточку й морквинки смачно наминають.
(К - - - і).

Вірний друг і охоронець — дім, подвір'я стереже,
Він — надійний оборонець і в біді не підведе.
(С - - - - а).

Мила хатня вихованка, спокій всім дарує,
Любить моню і сметанку, на мишей полює.
(К - - - а).

П'є із дійка молочко коровчине дитятко,
Лиже матінка чоло рідного малятка.
(Т - - - - - о).

Наче пустун-вітерець, біжить малий стрибунець
Біля рідних тата й неньки — пари коней вороненьких.
(Л - - а).

Кучеряві, золотенькі, випасаються в траві
Діточки овець маленькі на потіху дітворі.
(Я - - - - а).

У великої свині народились дитинчата.
Скажіть, діточки малі, як маляток її звати?
(П - - - - - а).

Га-га-га! Гі-гі-гі! Гусачком до річки йдуть,
Люблять плавати в воді, бережком траву скубуть.
(Г - - и).

Хоч не гуска, а пливе, у господарів живе.
Хоч не курка, а несеться. Як ця птиця, діти, зветься?
(К - - - а).

Ко - ко - ко! Ко - ко - ко! Тихо ходить по дворі,
Швидко дзьобає зерно, щоб не з'їли горобці.
(К - - - а).

Ще сонечко не зійшло, а він будить все село,
Мов будильник хтось завів, такий дзвінкий в нього спів.
(П - - - - к).

Наче повні міхи пір'я, ходять птахи по подвір'ї,
Пулькають, що сили мають, діточок малих лякають.
(І - - - - и).

По садочку птах гуляє, все подвір'я прикрашає,
Хвіст чарівний розпустив, мов жар-птиця, диво з див.
(Ф - - - н).

Хто це стукає щоднини на деревах по корі?
Це лікують від личини ліс пернаті лікарі.
(Д - - - л).

Пташечка маленька взимку прилітає,
Пір'я червоненьке вона на грудях має.
(С - - - - р).

Маленькі стрибунці табунцем літають,
Крихти і зернятка у дворі шукають.
А як бачать годівничку, вмиль туди летять,
Кришки і пшеничну з радістю їдять.

(Г - - - - і).

У гаю співала, людей звеселяла,
А хто її чує, той роки рахує.

(З - - - - я).

Вже хатиночки-шпаківні	А вони вже із вирію
Школярі зробили	Летять під небесами,
Й на деревах угорі	Щоб зустріти в ріднім краї
Для пташок прибили.	Весну разом з нами.

(Ш - - - и).

Що за хмара чорна в небі над парком кружляла
І щосили гомінливо каркала-кричала: «Карр! Карр! Карр!»

(В - - - - и).

Непосидливі сестрички в жовтих пір'ячках-спідничках
До годівниць прилетіли, бо трішечки зголодніли,
Поласують там пшона, і зима їм не страшна.

(С - - - - и).

Червоногруді стрибунці в листопаді прилітають,
Про близький прихід зими усім людям сповіщають.

(С - - - - і).

Пташка миру сизокрила в голуб'ятнику живе,
Дружелюбна і смілива — крихти навіть з рук бере.
Діти люблять цих пташок в небі малювати
І на фронт захисникам в листах посилати.

(Г - - - б).

КНИЖКО БОГДАН КІНДРАТОВИЧ

* * *

Маленькі любі діти,
Спілкуюся я з вами:
Любіть свою країну
І сонце, що над вами.
Добра я вам бажаю
І успіхів в навчанні,
Любіть свою Вкраїну,
Її світанки ранні,
Чудові краєвиди,
Хмаринки пурпурові...
Любіть свій рідний край,
Дітки, ви — чудові!

НАШ КРАЙ

Нема ніде такої красоти,
Як рідний край, де народився ти,
Де сад зелений і хороші друзі,
Де в м'яча ти грав за селом, у лузі...
Де ліси і гори, день новий встає,
Гордовито скажеш: «Це усе моє!»
Красота з красот, рідна полонина,
Найдорожча в світі моя Україна!

МОЯ СІМ'Я

Наш дім, як рукавичка:
Тато, мама, я й сестричка,
І дідусько, і бабуська...
Сестричка бігає, я вчуся.
Ось така в нас рукавичка:
Мама, тато, я й сестричка,
І дідусько, і бабуся...
Біжу до школи, бо спізнюся.

ЧАЙНИК

Нагрівся чайник, аж упрів,
Щось бурчав і запихтів:
— Кожен день мене включають,
Совісті, мабуть, не мають.
Ніс у мене аж пече,
Кип'яток з нього тече.
Запах кави враз почув,
Про бурчання вмить забув.
Чайник навіть загордився,
Що він людям прислужився.

ЗАЙЧЕНЯТКО

Падав сніг, усе біле,
А зайчатко зовсім сіре —
Забув шубку поміняти,
Біленьку треба одягати.
Вовчик з лісу виглядає,
Зайчику він промовляє:
— Ти в цій шубці не ходи,

Бо недалеко до біди,
Швидко білу одягай
І від мене утікай.
Бо я сильно зголоднів,
Щось давненько я не їв.
Зайчик білесеньку вдягнув
І у ліс бігом чкурнув.
Білий сніг і зайчик білий,
Зайчик зовсім невидимий.
Зайчик втік, нема і сліду:
Вовк лишився без обіду.

ЇЖАЧОК

Ходить їжачок голодний,
Кожушок потріпаний, холодний.
Пішов до сови прохати,
Пораду якусь йому дати.
— Добре! — сказала сова, —
Тут проблеми нема,
Треба щодень працювати,
Дуже рано уставати.
Буде в тебе і їжа,
І всячини повна діжа.
Сів їжачок на пеньок,
Потріпаний зняв кожушок,
Взявся щодень працювати
І піт з чола витирати.
Дуже раненько вставав,
Хатинку собі будував,
Часом боліли всі кості,

Звірят запрошував в гості.
Одного безхмарного дня
Сова до нього прийшла.
А в хаті все до ладу,
Подякував сові за пораду.
Сова незадовго пішла,
Дарунок в торбині знайшла.

ВЕРБЛЮДИ

— Ой мамо! Що це буде?
По два горби у верблюдів!
Що? Вони усі побились
Чи з горбами народились?
— Нащо їм оті горби?
Щоб довго жити без води!
Жир вони там відкладають,
На всяк випадок зберігають.

ВАСИЛЬКОВА ГОДІВНИЧКА

Василько годівничку майстрував,
Ніхто йому не помагав,
Всі пальці він собі побив,
Та годівничку все ж зробив.
Зерна написав і кришок...
Ох! Скільки різних там пташок!
Пташки клували це зерно,
Щасливим був наш Василько.

ОСІННІ БЕРІЗКИ

Золотокосими берізки
Стають восени,
Красуються в лісі
І в парках вони.
Шкода берізкам
Листя скидати,
Не хочуть берізки
Ще спати лягати.
Вони зимою
Сплять до весни.
Хай сніються берізкам
Щасливії сні!

МАЛЕНЬКИЙ ІСУСИК

Маленький Ісусик
До нас промовляє,
Маленький Ісусик
Весь світ звеселяє.
Молімося, дітки,
До церкви ходім!
Тоді Ісусик
Ввійде у ваш дім.
Ви серденько своє
Для Ісуса відкрийте,
Ви серце Ісуса
В молитві зігрійте.

ПОДОЛЯК ГАННА ВАСИЛІВНА

СОНЕЧКОВА ДОНЕЧКА

Внучці Майєчці присвячується

Є у мами донечка —
Малесеньке сонечко,
Рано прокидається,
Сонцю посміхається.
Всім радість дарує,
Хоч й трішки пустує,
Вчиться вже ходити,
Не все ж байдики бити.

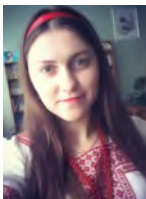
Треба все побачити,
Треба все почути,
Мишка косолапого
За вушко вщипнути.
Хай мама не журиться,
Не сварить, не хмуриться,
Доня ж підростає,
Сили набирає.

Буде її донечка
Гарна, як те сонечко,
Легідна і ніжна,
До людей привітна.
Бо ж літом народилася,
Росою умилася,
В сонечку скупалася,
Квітами накрилася.

Буде доня-сонечко
Доброю й красивою,
І з Божої ласки
Виросте щасливою.

ПРОЗА

БІЛЕНЧУК ГАННА ДМИТРІВНА

Народилася 21.12.1995 року в селі Уторопи Косівського району Івано-Франківської області, де й проживає. Спеціальність — українська філологія. Працює в Коломийській центральній районній бібліотеці.

ОСІНЬ-ГОСПОДИНЯ

Стоять задумливі сади, десь вчувається тихе відлуння літа, зітхання занурених трав і стежина туманих світанків... На моєму подвір'ї — Осінь. То поратється на городі, то біжить швиденько в сад, і все так загадково й неповторно. Підкотила лляні рукави сорочки, обтерла спітніле від праці чоло, та раз за разом кидає в фартух: буряк, картоплину, цибулю, моркву — все, що так рясно вродила земля. Осінь-господиня зірвала напівзелене павутиння квасолі, заплела собі в коси, і сміється, жартує... А потім — скоріше у сад. Тішиться вона плодами яблунь, груш, рада з того, що має на це право. Насправді всього лиш гостює (хоч як і не любить цього слова), бажає бути господинею, і ніяк інакше. Тому не лінується і сміливо береться до праці. Бо незабаром — її улюблений час, коли так вправно зможе перевтілитися в іншу: панну неземної краси, володарку золота й багрянцю — покрови-

тільки тих, хто залюблений в книгу і чай, вечірню тиху атмосферу, мелодії осінніх крапель дощу. Тоді й сама Осінь вдягне своє пальто, капелюх, дістане парасольку та тихо піде, перегортаючи наступну сторінку свого буття.

На хвилинку зупиняюся і знову уявляю: моя Осінь блукає по околицях, вітер одним помахом колихає її малинову плахту, а іншим вміло одягає барвистий кептарик під вишивану сорочку, трепетно сплітає їй вінок зі всіх щедрих плодів і обдаровує її гуцульською силянкою. А ще яскравість і сяяння кольорів — осінні переливи й мелодія танцю.

Такою я побачила Осінь і такою з'явилася зараз, як щедра господиня, як золотоволоса пані, як задумлива прихильниця дощів, як королева багряного листя, як символ безперервності круговороту життя.

БАГРЯНОЛИСТИЙ

Жовтень іде за мною слідом, тихо відраховуючи свої кроки. Жартівник підбіжить уперед і простелить листя під ноги або стане збоку і поцілує вітром, а то й піднесеться дощами. Він, Багрянний, випросить у сонця ледь теплих променів і потішить ними перехожих.

Зараз — тут світ Осені. Хтось комусь несе у руках хризантеми і у серці тепло, а когось зігріває ковток американо поміж міських вулиць і провулків; хтось прикриває голову і закутається тепліше, щоб не мерзнути, а хтось захищає від холоду свою душу;

хтось комусь стає сонячною усмішкою, а хтось морозяним поглядом; для когось осінь — час для висновків, переосмислень, для когось — це просто «пора».

Живи і відчувай цей час, осінь завжди особлива. Ти побудь наодинці з нею. Та й Осінь на мить відпочине від суєти, зігріє собою, розбудить своїм шелестом й полине вслід за вітром, а ти усвідомиш цінність всього, що маєш. Подякуєш, що можеш отак просто сидіти і вдихати осіннє повітря й насолоджуватись життям.

ГОРОДНИЦЬКА (ІВАНЧУК) ЯРОСЛАВА МИХАЙЛІВНА

Народилася 30.03.1957 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області. З 1979 року живе і працює на Полтавщині. Заступниця директора з навчально-виховної роботи Великобудищанської ЗОШ І-ІІІ ст. Диканського району Полтавської області. Заслужена вчителька України, поетеса, журналістка, краєзнавець. Лавреатка літературних премій ім. І. П. Котляревського та Леся Гринюка.

*Світлій пам'яті найдорожчої
у світі людини — Матері*

ТЕПЛО МАТЕРИНСЬКОЇ ВАТРИ¹

«Життя прожити — не поле перейти...», — гласить народна мудрість. Та якими б тернистими не були людські стежки-дороги, важливо не розгубити на них найсвятіші обереги прабатьківського роду. Зберегти і нащадкам у спадок передати найдорожчі скарби: мамину пісню, «на вишитім, як доля, рушникові», бабусину скриню — посивілу та щедру, як небо, батькову мудрість — глибоку, як криничне джерело. Ось вони — одвічні обереги людського життя.

1 Уривок із книжки Ярослави Городничук (Івanchuk) «На крилах маминої пісні...» (Полтава. 2018р. — 108 с.).

Для Людини, про яку хочу розповісти, доля була щедрою на пісні: веселі й сумні, стрілецькі й повстанські, жартівливі й величальні. Її серце зберегло для нащадків найцінніше — народну пісню, народний мелос.

Як у кетязі калини ягідка тулиться до ягідки, так у її піснях слова туляться до слів, виграють веселками понад Прутом, відлунюють чебрецевими зарінками і просяться у теплі долоні людських сердець.

Ім'я Параски Ільківни Іванчук — простої українки, народної поетки із Корнича, що неподалік Коломиї, палкої шанувальниці покутського фольклору, пристрасної прихильниці рідного слова та народної пісні, Людини великої душі — було відоме серед її земляків наприкінці 1980-их рр. Жінка нелегкої долі, як і багато її ровесниць, разом з місцевими вчителями, працівниками закладів культури, небайдужими земляками — вона на початку 1990-их років брала активну участь у відродженні національних традицій.

Її пісні, відновлені й переспівані, написані власноруч і збережені в пам'яті, її палкі патріотичні вірші звучали над містом і навколишніми селами, прославляючи Україну та українців, закликаючи до волі й незалежності.

Розповідь про жінку, яка співала, а співаючи — вишивала, гаптувала, сапала і майструвала, косила і варила, прала і пекла — це розповідь ще й про прабабусю і бабусю, дружину і Матусю.

Параска Ільківна Іванчук — найдорожча для мене людина — моя Мати. Слово про неї — то мій вічний і неоплатний борг перед нею, перед її святим іменем, перед її світлим образом. То моя вічна вдячність за щедрість душі й доброту серця. Слово моє про Матір — то немеркнуча, як вогонь вічності, пам'ять її нащадків.

* * *

Їду туди, де мене вже ніхто не стрічає,
Їду туди, де zostались надія й тепло,
Їду туди, де праотча хатина зітхає
І посилає назустріч мені полотно.
На полотні шовком вишиті мамині квіти,
А поміж них мудрі батька пророчі слова:
«Де б не були, ви зятимте одне собі, діти,
Доріг багато, а стежка додому одна».
Стежка одна — пресвятая і вічна, як мати,
Веде мене поміж квітами в батьківській сад.
І молодіє старенька зажурена хата,
Спогадів давніх рясніє душі зорепад...
В ріднім дворі ще вчуваються батькові кроки,
Мамина пісня дзвенить на вишневім гіллі...
Тут наймудріші, найперші життєві уроки,
Гомін дитинства і юності дні золоті.
Їду туди, хоч мене вже ніхто не стрічає,
На перехресті самотній загублений слід...
А вдалині біла хата на світ поглядає,
Стелиться доля, неначе рушник-оберіг.

КАЛИНА

Зацвіте калина край моєї хати,
Білим цвітом рясно-рясно зацвіте,
Вийде до калини, вийде, було, мати,
І тужливу пісню стиха заведе.
Чом цвітеш, калино, білими квітками,
Звеселяєш травня сонячний розмай?
Білим цвітом коси зацвіли у мами,
Білим смутком в серці моєму печаль.
Заколише пісню мати на калині,
Рушником барвистим мамина весна,
Зазирає у неба очі сині-сині,
А сама — пречиста, чиста і свята.
Зацвіте калина — забіліє хата,
Піснею озветься рідна сторона,
А душа у мами щедрa і багата,
Пісня про калину радісна й сумна.
Чом цвітеш, калино, білими квітками,
Звеселяєш травня сонячний розмай?
Білим цвітом коси зацвіли у мами,
Білим смутком в серці моєму печаль.

Ой чого калина..., — засумує мати,
Співом обізветься дальня далина...
Зацвіла калина край моєї хати —
Маминої долі сива сивина.

ПОЕЗІЇ МАМИНОГО СЕРЦЯ

Вірші Іванчук Параски Ільківни
(1931-2000)

ДО РІДНОЇ МОВИ

О, рідная мово, століттями цькована,
Тебе твої діти, мов цвіт, піднесли.
Ти вже не будеш ніколи закована,
Бо українцями зветомся ми.
Ти розцвітеш назавжди волошково,
В темінь не буде уже вороття.
Пісня і слово, мова шовкова
Наше прославлять життя.
О, рідная мово, молитво святая,
Для тебе найкращих я слів не знайду.
Живи, моя мово, всім серцем благаю,
Я ж твою пісню навек збережу!

УКРАЇНЦЯМ

Пробудіться, брати любі,
В цей тривожний час,
Щоб вороги не приспали
Україну й нас.
Всі народи пробудились,
Світло засвітили,
Усі вони вже трудяться
З усієї сили.
Коло свого — не чужого,
А ми спимо й досі,
Знов негодні, знов голодні,

І голі, і босі.
Хто нам винен? Самі винні,
Бо не встаєм рано,
А ті кляті воріженьки
Вже кують кайдани.
Кують довго, кують добре
Й заспаних закують,
Тих, що світла цураються,
Що сплять і не чують
Дзвонів правди й дзвонів віри.
Пробудіться, браття,
Бо та темрява теменна,
Непевна, проклята
Приспить, як нечиста сила,
Усіх нас навіки,
І будуть з нас знущатися
Усі людські діти.
— Непотрібні, — ось що скажуть, —
Жениху приспали,
Того з вірою, того з правдою,
За те і пропали.
Зате скличе на весілля
Він чужії гості,
І чужих він привітає
В дворах на помості...
Отака-то наша слава
В широкому світі.
О, збирайтеся, злітайтеся,
Українські діти!
Як журавлики, злітайтеся

З усієї-всюди,
Дайте світла, дайте волі,
Правда ваша буде.
Буде правда вовік-віки
І буде велика,
Як просвітите ніч темну,
І довгу, і дику...
Просвіщайте, батьки сиві,
Бо ворог лукавий,
Він крадеться на сироту
З ножем у халяві.
Він крадеться й доконає,
Як не буде впину,
Як не будем боронити
Матір-Україну.
Всі чатують на Вкраїну,
Пробудіться, браття!
Щоб сироту невидющу
Не вигнали з хати.
Не вигнали, та й не вбили,
Допоки суд буде,
Бо нас люди гірше суду
Страшного осудять...
Збирайтеся, батьки сиві,
В щасливу годину,
У сім'ю велику, усі ся зберіть,
Не дайте пропасти,
Не дайте загинуть,
Самі навчайтесь
І дітей навчіть.

Та так наuczить їх,
Щоб була вам слава,
Та гарна, согласна,
Де хіть — нелукава,
Де правди, а не прокльонів,
Ся надіють.
Там Бог — голова,
І там правда приспіє!
І засяє сонце ясне
В щасливу годину,
А та слава рознесеться
На всю Україну!
Лиш любіться, єдняйтеся,
А Бог допоможе...
На щасливе наше діло
Благослови, Боже!
Благослови, Матір Божа,
Нашу Україну,
Дай нам мудрість, дай нам долю
В щасливу годину!

ЛЕСЮК ЮРІЙ ПЕТРОВИЧ

Народився 01.05.1947 року в селі Ковалівка Коломийського району Івано-Франківської області. Проживає і працює у Львові. Заслужений художник України, викладач-методист Львівського коледжу декоративного і ужиткового мистецтва ім. Івана Труша, завідувач комісії малярства. Член НСХУ (1988р.). Учасник біля сотні національних та міжнародних художніх виставок, а також персональних (Україна, Канада, США, Польща). Лавреат премії імені Івана Труша. Письменник.

ДОРОГА НА КОСМАЧ

Сьогодні тато організував для нас з Петром похід — ми йдемо втрьох у село Космач, до каменя Довбуша. Я озброївся фотоапаратом «Смена-2», що мені приніс цього року святий Миколай, зарядив його плівкою. Ми справжні туристи, тільки без рупцаків¹.

До Яблунова йдемо пішки — це десь п'ять кілометрів. Йдемо через Стопчатів, тато розповідає нам про все, що по дорозі бачимо.

— Це Розкопаний беріг, — каже тато. Ми довго вивчаємо і розпитуємо, чому він розкопаний.

— Його мусіли розкопати, аби зробити цю, Цісарську дорогу.

— А чо вна називаїсі Цісарсков?

1 Рупцак — наплічник, рюкзак.

— Бо її будували ще за Австрії при цісареві, вона була ніби державна дорога.

Дивуємося, коли ж це було, для нас це дрімуча давнина, а назва збереглася.

Проходимо біля долішньої старої дерев'яної церкви, тато розповідає, що вона дуже стара, побудована ще у вісімнадцятому столітті, її бані гордо виглядають з-поміж височенних дерев і виблискують на сонечку. Ми знаємо цю церкву, бо інколи приходимо сюди, якщо у нас в ковалівській церкві немає відправи.

А вже, підходячи до Яблунова, побачили розбомблену у час війни муровану горішню церкву. Нам усе цікаво.

Переходимо через місто. Але яке це місто, трошки більше від Ковалівки. Це наш районний центр, бо ми проживаємо у Яблунівському районі. Зате тут щочетверга є базар, і люди сходяться сюди зі всіх навколишніх сіл: чи треба топку солі купити у «Вуторопських соленників» (так називали мешканців села Уторопи, бо в них у селі є соляні джерела, і тільки в них можна купити чи сіль, а чи просто соровицю), чи купити сапу в циганів, чи кальоші¹ до бурків², чи граблі, чи ціп, чи діжку, чи «кісьи»³ для коси — все тут було.

А ще можна тут було завжди купити справжню гуцульську бринзу, яку привозили на продаж аж із полонин.

1 Кальоші — калоші.

2 Бурки — валянки, пошиті із сукна.

3 Кісьи — ручка для коси.

Вже пізніше, навчаючись у школі, ми завжди приїздили сюди на учнівські олімпіади. Напроти школи, біля клубу, був стадіон, і на цьому стадіоні відбувалися наші концертні виступи, на яких я завжди фігурував як головний музикант.

Яблунів мені завжди асоціювався з компотом із сушених фруктів, бо після наших виступів нас обов'язково заводили в їдальню, що у центрі міста, і годували обідом. Це виглядало мені так романтично — поїсти не вдома, а в їдальні! А запивали ці обіди якраз компотом із копченої сушениці.

Йдемо далі. За Яблуновом роздоріжжя. Якщо піти просто, то зразу починається село Люча, а за ним Березови.

Мені зразу приходить у голову коломийка, яку я чув від старших хлопців:

Ой не буду я в Березів
Вже більше ходити,
Бо казали березуни,
Що мні будуть бити...

Щастя, що нам не треба йти цією дорогою, ми повертаємо наліво і виходимо на космацький напрямок.

Так гарно і цікаво тут, почалися вже справжні гори, ліси. За якийсь час нас підібрав попутний лісовоз.

Лісовози Цісарською дорогою постійно райзували¹, бо після війни поспішно вирубували і вивозили

1 Райзувати — з німецького reisen — їздити.

карпатські ліси. І хоч в кабіні нам усім було трохи тісненько, зате швидко доїхали до Космача.

Біля самого Космача на високій горі ми вийшли з машини, і перед нами відкрилася дивна картина — грандіозна панорама Космача. Мене здивувати панорамою важко, бо щодня бачив її від нашої хати. Але такої! У нас вона також грандіозна, видно цілий Стопчатів, частини Утороп та Яблунова і всі далекі гори. Але наша панорама починається від низьких гір і до найвищих, а тут — все у високих горах.

Тато розказує нам, що Космач — найбільше село в Європі, що воно має дуже багато присілків¹ по горах. Невідомо, чи за тиждень можливо його обійти.

Далеко тій Європі до нас, думаю собі, якщо вона така бідна і навіть не має такого великого і гарного села.

Спускаємося вниз, до центра. Тут дещо інакше, хати трохи відрізняються від ковалівських. У Ковалівці дахівочки, як маківки серед зелені. А тут я зовсім не бачу на дахах черепиці — все під гонтами. І цей сіро-фіолетовий колір дощок дуже гарно гармоніює з синьо-зеленими горами. Все так природно і красиво!

Робимо невеличку екскурсію. Ліворуч величезна дерев'яна церква, бані піднялися дуже високо. Порівнюю цю церкву з нашою, ковалівською, і в мене з'являється таке порівняння — це так, як велика наша корова Павуна і маленьке бабине козенятко.

1 Сьогодні Космач має 32 присілки.

Церква справді велична.

Вулицею назустріч нам пройшла жінка, одягнута в жовтогарячі запаски, в червоних капчуриках¹ і в писаних постолах. На голові мала яскраво-червону хустину. Вишивка на сорочці з хитро заплетеними витонченими узорами також жовтогаряча.

Одяг, як у королеви!

Тато пояснив нам, що у Космачі така мода, все в таких кольорах: і одяг, і килими, і писанки.

Я так задивився на неї, оглядаючись, що таки добре щибнув² великий палець на нозі до якогось камінчика. Проскакав кілька метрів на одній нозі і знову роззявляю рота, розглядаючись по боках.

Підходимо до великого двоповерхового будинку, що теж покритий гонтами і чимось нагадує наш Ковалівський народний дім. Дуже стрімкі дахи. Тато пояснює, що це космацький клуб і збудований він у гуцульському стилі. Зрештою, після цього помічаю, що подібних будівель є багато.

Крутимо головами на всі боки, аж шия болить. Нам усе цікаво, а ще цікавіше тому, що ми разом з татом, а він усе-все знає.

Виходимо з густонаселеного центра і йдемо вже неширокою дорогою. Далі переходимо горбами, стежками, наша подорож триває довго. Хати зустрічаються вже рідше. Сонечко вже високо і добре припікає.

1 Капчури — грубі вовняні шкарпетки до колін, прикрашені узорами.

2 Щибнути — вдарити.

Забуваємо про втому, бо навколо нас чарівні Карпати! Краса, якої я ще так зблизька не бачив. Повсюди майже самі смерічки, час від часу нахиляюся, щоб зірвати запашну суничку.

— Ше трошки, — каже тато. І ми раді це чути, бо краса красою, а я почав уже згадувати про вузлик, що нам мама дала на дорогу, — хліб, солонину й огірки.

І тут несподівано, коли ми піднялися на черговий горбик, перед нами відкрилася фантастична картина — великий, мабуть більший, як хата, камінь. Біля нього з боків були ще й дрібніші камені, але такого великого, як цей, я ще не бачив ніколи. Це унікальне і надзвичайно красиве місце у Космачі. (Пізніше я довідався, що тут любив працювати видатний український маляр Олекса Новаківський разом зі своїми учнями).

— Це камінь Довбуша, — каже тато.

ПАШНИК ОЛЕНА МИКОЛАЇВНА

Народилася 05.01.1951 року в селі Ковалівка, що на Коломийщині, де й проживає. В минулому — заступниця директора школи з виховної роботи, вчителька біології. Активна культурно-громадська діячка села. Керівниця церковного хору ковалівської громади УГКЦ.

З ЮВІЛЕЄМ ВАС, ШАНОВНА КОЛЕГО!

РОМАШКА

Як швидкоплинна ріка, пробігає час нашого життя, даруючи нам всі пори року. Так, саме ті, що є в природі: весна, літо, осінь і зима... Вони всі прекрасні, і кожну з них я прожила з благословенням Господа та опікою Матінки Божої. З їх допомогою до мене щасливо завітала зима... Вже зовсім скоро я зустріну досить поважного гостя, що подарує мені ювілейний день народження. Не віриться, але це — СІМДЕСЯТЬ...

Що ж, мої роки — моє багатство. Дякую Богу за щасливо прожитий кожен день, за радість і смуток, за біль і тривоги, за успіхи і невдачі, за певні здобутки і непоправні втрати. Дякую, Господи, що через все моє життя Ти допоміг мені пронести любов до людей, до рідного краю, до української пісні, бо саме вона є тим бальзамом, що живить мою душу, яка, долаючи різні перешкоди, не старіє, бо в ній завжди весна. В душі надійно збереглися чудові роки молодості, неповторної і недосажної...

«Літа мої молодії, жаль мені за вами...», — співаєть-
ся в одній із пісень. Все частіше смуток огортає душу,
але його треба швиденько відганяти приємними сер-
цю спогадами та щирою молитвою, щоби знову «завес-
ніло» на душі. Цьому також допомагає перегляд давно
забутих світлин молодих років. Одного зимового дов-
гого вечора я знайшла дуже давній альбом моєї юнос-
ті. Він був підписаний так: «Пісня і праця — великі дві
сили, я їм до скону бажаю служити», — Іван Франко.

В цьому альбомі було багато світлин друзів моєї
молодості. І серед них випадково, а може і ні, я знайшла
конверт, мені адресований і з великою літерою «Р».
Це був лист шкільного друга, що служив у Грузії, лист,
якому більше 50-и років... Читаючи його, я поринула в
минуле — таке далеке, далеке і водночас близьке.

Лист простий, щирий, в ньому писалося про те, що
було на душі у солдата строкової служби: про солдатські
будні, навчання та радість від одержаних листів з дому
від рідних чи друзів, серед яких були листи від мене, за
які дякував і просив по можливості відписувати.

А далі в ньому про таке: *"Коли читаю лист від тебе,
ніби вчувається твій голос. Ти стоїш десь далеко-дале-
ко, і тебе зовсім не видно, тільки знайомі слова, ніби че-
рез скали Кавказьких гір, доносяться до мене.*

*Тут, де я служу, недалеко від військової частини, є
Біла долина. Вона вкрита ромашками. Це місце, де за-
бувається на хвилю, що ти солдат. Як тільки випадає
можливість, я туди приходжу. Одного разу я навіть
заснув у ромашках. Вони високі і запах їх мене приспав.
Коли я прокинувся, вже вечоріло, і мене всі шукали. Зви-*

чайно, одержав догану, але зате був у ромашках, які мене наблизили до дому, до друзів, до тебе.

Вишли мені, будь ласка, у конверті ромашку з Ковалівки. Я буду її берегти разом з твоїми листами, на яких відтепер поряд з твоєю адресою буде літера «Р». Для мене ти — «Ромашка»! До скорої зустрічі! Бажаю здоров'я, багато зірок і сонячного неба, і ще — цілий букет ромашок, який я тобі принесу. Будь щаслива!».

Ще довго я тримала в руках цей лист із минулого, а душа промовляла: "Зупинися, мить... Ти — прекрасна! Це спогади, що залишаться назавжди, це добрий спомин про юнацьку дружбу, яка, на жаль, з різних причин не переросла у справжнє кохання".

Наші дороги розійшлись, ми створили свої сім'ї, залишившись друзями. І лише ромашки мимоволі повертали нас в юнацькі роки. Приємними спогадами відлунює молодість, правда, «Ромашкою» мене вже більше ніхто не назвав... А мій шкільний друг 12 років назад відійшов у вічність. Прошу у Бога: «Вічний відпочинок дай йому, Господи, а світло вічне нехай йому світить, нехай спочиває у спокої». Нехай твою душу, мій друже, Господь запровадить у прекрасну долину квітів, серед яких є багато ромашок.

Я сподіваюся, ні — я вірю, що на мій ювілей Господь обов'язково через когось подарує мені букет живих ромашок. Я буду щаслива, бо до мене в гості завітає дуже бажана гостя — юність, що не в'яне у душі.

13 грудня 2020 року.
День святого Андрія.

СТРУК ЯРОСЛАВА ДМИТРІВНА

Народилася 28.03.1964 року в селі Середній Березів на Косівщині. Мешканка сусіднього села Люча. Новелістка. Вчителька зарубіжної літератури Стопчатівського ліцею Яблунівської ОТГ.

ЗАЛІЗНИЙ БАНКІР.

Андрієве життя, як дві полоси, розділилося навіп: до відходу дружини у вічність і після її смерті.

Андрій був пізньою дитиною, єдиним сином в сім'ї хірургів. В нього було все найкраще: іграшки, одяг, книги, машина, люблячі батьки і ніжна дружина. Він знав її з дитинства, вона завжди була поряд: в садочку, в школі, на вулиці, в компанії. Андрієві здавалося, що так буде завжди. Куди вона дінеться?

Одружилися рано. В інститутському гуртожитку жили поряд, навчалися на одному курсі. Закохані, здавалося, іще з дитинства проводили разом весь вільний час.

На другому курсі дівчина відчула, що чекає дитину. Андрія збентежила така новина. Найбільше хвилювало, що скажуть батьки. Першою дізналася мати. Згодом повідомила батька, якого ця новина зовсім не засмутила, а, скоріше, втішила:

— Це добре! — проказав літній чоловік. — Дівчина з гарної сім'ї. Любить нашого гульця. Нехай жениться, поміняє свої походеньки на пелюшки, а там, може, і Людиною стане.

Відгуляли весілля, на яке запросили всіх одно-
класників, друзів, знайомих, родичів. А в день свято-
го Миколая народився син, якого і назвали Миколо-
ю в честь святого. Вихованням дитини займалися
батьки, щоб молодята-студенти могли продовжити
навчання в інституті, після закінчення якого в тре-
тій день Різдва народився другий син. Назвали Сте-
панчиком.

Хлопці росли, Андрій одержав гарну посаду в
банку, а Надія доглядала синів, ходила на роботу,
догоджала чоловікові. Ніколи не лаяла, що пізно по-
вернувся додому, не купив продукти, не забрав си-
нів зі школи.

Лише одного разу, коли Андрій повернувся до-
дому під ранок, помітивши яскраву помаду на бі-
лій сорочці, влаштувала справжній скандал. Андрія
це не засмутило. Він «пропав» із дому на цілих три
дні, але розмова з хворим батьком привела його до
тями. Повернувся в сім'ю, купив дружині квіти, чого
не робив уже давно, замовив столик у ресторані на
двох, і знову все стало на її звичні місця.

Та не довго існувала така ідилія. Андрій все час-
тіше затримувався на роботі, їздив у відрядження,
приходив пізно дуже стомлений і лягав у ліжку. Ран-
ком прокидався від приємного запаху кави з кухні,
снідав, цілував у щічку дружину, гладив по голові
синів і йшов на роботу.

Надія місця собі не знаходила, але не докоряла
чоловікові, боялася, що піде з дому назавжди. Одно-
го разу вона його лагідно спитала: — Чого тобі не

вистачає? Щоб ти хотів? Андрій, довго не роздумуючи, відповів: — Дочки!

Надія задумалась: — Можливо, третя дитина приверне чоловіка до сім'ї?! І вона твердо вирішила народжувати, хоча лікарі застерігали, що в неї надто хворе серце, що вона не зможе самотійно народити, а операція є теж небезпечною. Та ніякі вмовляння медиків не подіяли. Жінка твердо вирішила народжувати третю дитину. Вона була готова на все, щоб тільки чоловік не пішов з сім'ї.

Звістку про народження дитини Андрій сприйняв спокійно. З дружиною він і так не думав розлучатися. Його все влаштовувало. Робота в банку, хоч і була нелегка, проте добре оплачувана. Вдома, бувало, хоч і не був декілька днів, дружина не лаяла. Друзі і повії, хоч і забирали час і гроші, але приносили велике задоволення. В ресторанах і саунах його приймали за постійного клієнта, називали жартома веселим банкіром, знали всі його смаки і забаганки. Йому було байдуже, що дружині його скоро народжувати, адже все необхідне для дитини купила його секретарка і, по сумісництву, любовниця. Він тільки привіз додому.

Була п'ятниця. Закінчувався трудовий тиждень. Вечір видався приємний, друзі пригощали, пригощав і Андрій, молоді Афродіти дарували поцілунки, грала музика, було весело, як ніколи. На Андрієвих колінах сиділа молода повія. Радощам не було меж. Хтось включив вальс Мендельсона. А тим часом Андрій телефон не переставав дзвонити. Та він цього

не чув. Молода дівиця вимкнула його, побачивши, що телефонує дружина.

Андрій додому повернувся аж під ранок. Спочатку не збагнув, що сталося. Лише згодом від дітей дізнався, що дружину забрала швидка, хоча народжувати їй було ще надто рано. Чоловік миттю протверезів, кинувся до пологового будинку, де на нього чекала страшна звістка: дружина померла, породіллю привезли надто пізно...

Андрій впав на коліна, заривав несамоовитим голосом, в очах все потемніло, як появився вдома, не пам'ятав. До цього моменту йому здавалося, що давно вже розлюбив свою дружину. Та це було не так. І вона любила його безмежно. Він проводив час із дівицями і друзями, а вона чекала його з дітьми вдома, він вечеряв у дорогих ресторанах, а вона готувала його улюблені страви вдома... І лише тепер, коли її не стало, він зрозумів, що втратив. Біль душив його. Маленька донечка постійно плакала, ніби запитуючи, де її мама.

Йшли роки, дочка росла, сини мужніли. Андрій забув про всі свої походеньки. Для нього існувала лише робота і діти. Найбільше на світі не любив гучну музику, сауну, ненавидів ресторан і вальс Мендельсона. В банку був стриманий, суворий і вимогливий. Поза очі його стали називати «залізним банкіром». Він умів все передбачити і вирішити, але сімейні справи, хоч і намагався бути найкращим батьком, не завжди йшли гладко.

Ввечері до його кабінету з дитячої кімнати забі-

гла донечка Надійка, яку разом із синами назвав на честь дружини. Дитина тримала в руках копільку, що нагадувала кошеня. Піднесла її над головою і з усієї сили кинула додолу. Андрій нічого не розумів. Дрібні монети розсипались на килимі.

— Чого стоїш?— сказала вона до батька. — Допоможи мені їх зібрати і віддати Ангелам, нехай повернуть нашу маму. — Ти ж сам казав, що гроші можуть все, — додала дитина і кинулась збирати монети.

Андрій стояв, як вкопаний, не знав, що сказати, як заспокоїти дитину. На допомогу, як завжди, прийшли хлопці. Вони намагалися сестричці пояснити, що Ангели не беруть грошей, а їхня мати — найкращий Ангел для них всіх. Але дівчинка не могла цього збагнути і лише запитувала, чому в усіх є мама, а в неї — нянька. Чому? Чому?

Андрій вийшов на балкон і дивився в нічне небо на зорі. Йому так хотілося полетіти туди, де його дружина, і помінятися з нею місцями. Але зорі лише яскраво світили, прикрашаючи небесний небосхил, а місяць то ховався за хмари, то знов виринав. Андрій погрузився в свої невеселі думи. Хлопці зібрали монети, накрили в кухні стіл і покликали батька вечеряти. Він обняв усіх своїх дітей, ледве стримуючи сльози, щоб не розплакатись.

Невпинно спливає час, і діти стають дорослими. Ось уже і Андрієві сини закінчили навчання в інституті, старший одружився, а молодший поїхав працювати в престижну фірму за кордон. Андрій залишився сам із тринадцятирічною дочкою, яка зовні була

схожа на матір, але характером вдалася в батька. Після від'їзду братів вона все частіше стала розпитувати про матір. Андрій відмовчувався, але марно.

Серед старих поживклих блокнотів, де дружина зазвичай записувала різні рецепти, Надійка знайшла мамин щоденник, в якому бідна жінка виливала свою душу. Там було написано про походеньки чоловіка, її бажання повернути його в сім'ю, зберегти родину, хоч і ціною власного життя. Їй так хотілося, щоб у дітей був батько. На останній сторінці був запис: «Любий Андрію! Який же ти негідник! Як же я тебе люблю!».

Дочка мовчки віддала щоденник батькові і переїхала жити до бабусі, яка на той час була вже одна. Андрій намагався повернути дитину додому, але марно. Йому тепер не хотілося не лише розваг, компаній, дівиць, музики, але і жити. Та жити доводилось. Він добре розумів, що без його допомоги важко буде старшому синові втримувати сім'ю, а теща не зможе поставити на ноги його дочку. Цей обов'язок спонукав його йти на роботу, яку виконував на відмінно, хоча сам був небагатослівний, мовчазний, невеселий.

Багато красивих жінок задивлялися на вправного банкіра, але він нікому не відповідав взаємністю. Для нього вже багато років існувала лише одна жінка, яку він любив і втратив назавжди. Кожних вихідних відвідував її могилу, приносив її любимі червоні троянди, просив пробачення, а вона лише холодно всміхалася з портрета. Він розповідав їй про дітей, онуків, а вона мовчки слухала його запізніле каяття...

Тиждень минув скоро. Настали вихідні. І Андрій приїхав відвідати могилу дружини. Його голова давно вже вкрилася сивиною, а любима була така ж молода і красива, як в юності, та тільки на портреті.

Моросив дощ. Андрій стояв на колінах, чи то молився, чи то просив пробачення. Раптом хтось легенько взяв його за плечі і лагідно сказав: — Тату... Пробач... В мене скоро весілля. Я не застала тебе вдома і запрошую тут, разом із мамою. Сльози рікою текли з дівочих очей. Андрій обняв дочку і заплакав теж. Він не знав, як перенести звучання маршу Мендельсона, але на весілля пообіцяв прийти.

Молода дівчина поїхала з кладовища, в неї було багато справ, а Андрій залишився іще надовго, згадуючи щасливі миті життя, прожиті разом із дружиною.

ТИМОФІЙ ГАННА ПЕТРІВНА

Народилася 14.05.1968 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області, де й проживає. Технолог лісопильного виробництва. Членкиня творчого об'єднання «Березівські літературні посиденьки».

БІЛИЙ ЦВІТ КЛИКОЦЕЇВ

Маленька дівчинка з цікавістю вивчає все навколо. Вона ще тільки недавно навчилася ходити, а на вулиці вже сонечко, вже весна. І тому маленька дівчинка дибає навколо будинку, задивляючись на все. А ось біля паркану невеличкі кущики ніжних білих квітів, які похитують своїми голівками від кожного подиху вітру.

Зупинилась дівчинка, присіла, з цікавістю вивчає квітучі кущики. То квітнуть кликоцеї — одні з провісників весни. А потім на клумбі розцвітуть нарциси, півонії, півники і ще багато інших квітів. Їх посадила її бабуса Анна. Ніколи не бачила дівчинка своєї бабусі, а бабуса Анна ніколи не побачить своєї онучки, що дуже схожа на неї, — пішла з життя молодою...

Залишилася тільки світла пам'ять про хорошу людину та ніжний цвіт кликоцеїв.

КОНТРАСТИ

Там, за вікном, вирує життя: поспішають заклопотані люди, кудись мчать машини... Там, за вікном, пізня осінь: перший морозець скував землю, припорошені інеєм, дрімають зелені ялинки... Там, за вікном, все гарно, спокійно.

А тут, по цю сторону віконної рами, теж вирує життя, але тут зовсім інший світ — світ зі своїми турботами і проблемами. Тут пахне ліками, тут ходять заклопотані лікарі та медсестрички. Тут біль, страждання, стогін і Надія... Надія, яка ніколи не зникає. Тому, що коли заклопотаний лікар скаже вам:

— Ми робимо все, що можемо, але я не Бог, не можу нічого гарантувати... Тоді залишається тільки Надія, бо інакше просто не витримати.

Тут зовсім інший, своєрідний світ, в який важко увійти, а ще важче в ньому залишитися. Тільки тут відчуваєш близьку тобі людину на цьому світі. Тут пахне смертю... Це важко, це страшно усвідомити, а коли усвідомлюєш, стає ще страшніше.

Але від цього нікуди не дітися, нікуди не втекти. Це все треба пройти, пережити, щоб усвідомити. А коли усвідомлюєш, здається, що не витримаєш, що просто збожеволієш. Але з часом привикаєш до цього незвичайного для тебе світу, знаходиш тут друзів і здається, що світу за вікном ніби не існує.

А потім повертається Надія, бо так захотів Бог, бо доклав багато зусиль заклопотаний лікар, бо старалися симпатичні медсестрички. І з часом ти покида-

еш цей незвичний світ, де пахне ліками і смертю, де крики і стогони.

За тобою зачиняються двері, ти вдихаєш свіже морозяне повітря і хочеться бігти й не оглядатися, ніколи не оглядатися назад. А більше всього на світі хочеться ніколи більше не опинитися по ту сторону великої віконної рами, що залишилася за твоїми плечима.

ОСІННІ ЕТЮДИ

* * *

Сірі гори і небо,
І навіть чомусь посіріли смереки.
На примерзлій отаві
Намистинки блистіли роси.
Вже відцвів пізньоцвіт
І давно відлетіли лелеки,
Павуки наснували мережив
Диво-краси.
Заблукало десь бабине літо в тумані
Далеко-далеко,
І його не знайти...
Нам його не знайти.

* * *

Листопадом сипле осінь,
Листопадом...
І багрянцем
Вже окутала ліси...
Заховалось тепле літо
За туманом.
Та чомусь ромашки
Знов приходять в сни.

* * *

На зелені ліси
Осінь бризнула жовтої фарби...
Ну, а гори димлять...
Значить знову ітимуть дощі.
У квітуче й пахуче
Літнє оте різнобарв'я
Увірвалися клекотом
Журавлині ключі.

ШЕПЕТЮК МАРІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 27.08.1958 року в селі Воскресінці Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає. Вчителька української мови та літератури. Членкиня спілки літераторів Коломиї «Суцвіття». Лавреатка літературних премій ім. Леся Гринюка та Михайла Кучірки.

ХАТА НАД МЛИНІВКОЮ

Тепер цей кривулястий вузенький водяний струмінь називають потічком, а колись... А колись це була Млинівка, бо в кінці вулиці стояли лотоки і гуркотів млин. Вода була сильна, буйна, з радістю крутила колеса, мовби пишаючись своєю силою, мовби хотіла крикнути на усі застави, яка вона молодець і як прислужує людям. Вода з гуркотом падала вниз, утворюючи білу, як молоко, фігуристу, як хмари, піну. Млинівка була глибока, а вода в ній чиста та прозора. Такою водою впивалася худоба, брали люди і для домашніх потреб. Місцева дітвора вчилася тут плавати, бо якщо у Млинівці пливеш, то уже можна іти і Прут підкоряти. Стрибали з моста «на головки» і пливли до млинських лотоків. Водилася і риба у такій чистій воді. Правда, невелика, але для хлопчаків це була велика радість: встати вранці, до сходу сонця, і з вудочкою пройтися берегом цієї невеликої, навіть малюсінької, річечки.

Саме біля Млинівки через город стояла хата Івана Романишина. Висока, добротна, під сірою дахівкою. Вона була мовби господиня над хатинками, які скніли поруч неї під солом'яною покрівлею. Хата весело позирала на південь своїми великими дворами вікнами. Біленькі стіни були підведені синім поводком, а кругом хати була викладена кам'яна доріжка, яку можна було побачити лише на заможних обійстях.

Хата усе пережила разом із господарями. Якби мовчазні стіни вміли говорити, то можна створити цілий життєпис родини Романишиних.

Вперше здригнулися стіни хати, коли господар віддавав єдину доньку. Радісно дриготіли від кипучого запального танцю. А весілля то славне було. Не до кожного в селі ішов на весілля священник чи війт. А тут були обоє. Мали в повазі Івана Романишина, який сам був у сільській управі на правах заступника війта.

— Слава Ісусу Христу,— привітався панотець,— а хлопці ваші є?

— Слава навіки Богу,— відказав ґазда. — Дякую, що уважили, отче. А хлопці десь мої є, зараз покличу.

Господар метнувся шукати своїх синів — Петра і Михайла, які були гімназистами і мали добрі стосунки з духовним отцем, який підтримував патріотичний рух і просвітницьку діяльність на селі.

— Ану, хлопці, ідіть до панотця, щоб йому не було нудно,— звернувся Іван до молодих людей. Хлопці послушалися батька і вже за мить вели дружно бесіду з духовним наставником.

І вигравали музики, і ревів бубон, і тряслися стіни, але це було весело і забавно.

— Іване, Іване, хтось гримає у двері. Піди, відчини, — звернулася жінка до чоловіка, почувши стукіт з надвору.

Хата насторожено зустріла непроханого ранішнього гостя. Десь затріпотіли стіни, мовби відчували недобру звістку.

— Повістку приніс вашому Петрові. До сільради його кличуть, потрібно з'явитися нині, — сухо промовив посильний. — Ще звечора мав занести, та, думаю, досвітком занесу.

— Але ж його немає вдома, — гірким голосом відказав газда. — Він у Станіславі учиться, в семінарії, на священника.

— Приїде, хай прийде, — це було за перших совітів, як говорили потім.

Хата пройнялася сумом і тугою, безрадісно дивилася на світ. Якби могла, то гіркі потьоки сліз покотилися б із її світлих вікон-очей, стікали б по її шибках, по стінах. Хата не могла інакше бути, бо в середині неї панували неспокій і тяжка тривога за синочком, який так і не повернувся із сільради, а чорна звістка до отчого дому прилинула аж за півстоліття.

— Нема, жінко, нашого Петруся. Зі світу зігнали вороги. Такого молодого, такого патріота, істинного патріота — в душі і в серці. Як він вболівав за нашу Україну! Так і поклав життя за неї.

— Коли б хоч знати, де він? В якій тюрмі? Чи живий?

Ці питання родичів зависли в повітрі, бо в той час відповіді на них не було. Лише з часом, після довгих

років, сестра узнає, що брат не зраджував Україні, не корився ворогам, не відмовлявся від своїх переконань. Такого вороги не прощали — то і прихистила його тіло сувора примерзла уральська земля.

Дуже переймався втратою сина батько. Часто ходив засмучений і невеселий. Робив усе за звичкою, яка укоренилася в його характері з роками. Робив усе з неохотою. Робив, бо мусів дбати.

І здригнулася хата, бо покидав її той, що збудував її. Якби в її силі, то не пустила б господаря у вічну дорогу, а так лише тихенько схлипувала, що ніхто не чув — та й не може чути — бо то є таке, надприродне.

Знову здригнулася хата, бо почула різкий нахабний стукіт у вікно і чужу незрозумілу їй мову:

— Хазяйка, откривай!

Марія, дочка Івана, встала і побачила двох жовнів біля вікна.

— Мамо, вивіз,— встигла шепнути жінка матері.
— Боже, а у нас дитина маленька.

Марія відчинила двері. Двоє солдат зайшли у хату, а двоє стояли біля надвірного порога. Мабуть, щоб ніхто не втік з хати. Солдат зачитав прізвище Маріїної матері.

— Нас всіх вивозять? — з острахом спитала Марія.

— Нет, только бабушка. Собірайтесь.

О, як тоді було млосно хаті, що її покидає господиня, як вона тужила за нею. Пам'ятає, як жінка уже при виході за фіртку обернулася, глянула із повними очима сліз і, напевно, думала, що уже останній раз бачить своє обійстя. Жінка пильно дивилася, мовби

хотіла запам'ятати свою хату, щоб легше летіла душа із далекого Хабаровського краю до рідної домівки.

І знову в хаті поселився чорний смуток: неутішне горе. Після вивозу прийшли руйнувати господарку. Розвалили стайню, стодолу, прийшла черга до хати.

Цілу ніч плакала хата, плакала господиня. Для обох були страшними слова бригадира:

— Завтра будемо хату валити. Організуйте десь із десять фір, бо хата майже нова, добротна, буде вдосталь матеріалу.

Не спала Марія, гайворонням осідали думки, а тут ще синочок підлив масла у вогонь недитячим питаньчком:

— Мамо, а де ми завтра ночувати будемо, якщо хату розвалять?

— Не знаю, — відповіла згорьована жінка і просила помочі у Господа, щоби вказав їй шлях виходу із цієї біди.

І в котрий уже раз задриготіла хата, бо почула стукіт кінських копит і скрегіт возів. А їх було, справді, десь із десяток.

Глянула хата на ланцюжок возів і затремтіла, здригнулася, впала в глибоку печаль.

— Це — кінець. Вже завтра я не гляну на світ своїми росяними шибками і не осушить сонце їх, і не глянуть промінчики на мої стіни. Це — жах! Це — страх! Невже зруйнують мене і повезуть невідомо куди оці чорні, білі, каштанові гривасті коні?

— Хто перший полізе на драбину — зарубаю сокирою! Мені все одно. Я й так не маю де жити! — люто пригрозила Марія, не тямлячи себе зовсім.

Ніхто не наважився ступити на драбину. Подумали: жінка лишилася розуму, бо пережити усе те, що насунулося на Маріїну сім'ю, можна насправді лишитися здорового глузду. Постояли, порадилися і...залишили хату...будівники нового життя. Господня рука відвела їх від чорної справи.

Тепер відвойована хата дриготіла, але не від страху, а від радості. Вона буде існувати! Вона буде жити! Вона буде чекати і проводити своїх мешканців. Вона буде споглядати світ, тішитися ранками, поки вистоят її стіни.

Хата з радістю зустріла свою газдиню, яка повернулася з Хабаровського краю. Із сумом зустріла печальні вісточки про синів Романишиних.

І перетягнула хата століття, і увійшла в друге тисячоліття. Так випало на долю, що гуляла лише одне весілля, а все решта проводжала своїх мешканців в далекі засвіти. Плакала, сумувала, а потім знову заходило буденне життя — і не один журавлиний ключ пролітав над хатою.

І знову таємничо дриготіла хата, бо чула слова правнука Івана Романишина. Під час кожного приїзду він говорить:

— Її потрібно знести. Вона мені заважає. Вона мене нервує! Врешті-решт вона стара.

Хата над Млинівкою і сама знає, що вже стара, але є ще старіші за неї. Вона ще тримається за життя, хоч уже і стіни потріскали, і вікно схибилося, і десь черепиця зсунулася. Це все пустяки. Вона хоче ще трішки полюбуватися запашним розкішним світом.

2020р.

ЦЕ УКРАЇНА

Хоч гори дивляться в вікно,
А я люблю ще й степ широкий,
Могутній древній наш Дніпро
І дзвінку пісню хвиль високих.
Це Україна — страдниця моя,
Що за віки не раз була розп'ята.
Та воскресала Божа ця земля
І йшла вперед урочисто й свято.
Це Україна — ненечка моя,
Що натерпілась стільки лиха!
Напевно, проклята оця земля,
Бо яничарів ворогу ростила.
Чи проклята земля, а чи народ,
Що споконвік під чоботом чужинця.
Не вміє жити в єдності, гуртом,
Що не сини, а пасинки-вкраїнці.
Сини у землю полягли,
Рука їх стяла супостата.
Синами станьмо нині ми,
І не шукай шляхів розбрату.
Шукаймо шлях, де лиш любов,
Де мир і злагода повсюди.
Молитва подолає зло,
І щастя усміхнеться людям.

2020р.

НОВІ ІМЕНА В ДД-24

ГРИГОРУК АДЕЛЯ ГРИГОРІВНА

Аделя Григорівна (01.01.1952р.н.)— членкиня НСПУ та НСЖУ, голова Косівської районної організації НСЖУ.

Лавреатка Всеукраїнської премії «Українська мова — мова єднання» (Луганськ, 2007), журналу «Німчич» у галузі літературної критики (2008), педагогічної премії імені Ігоря Пелипейка (2010), премії імені Марійки Підгірянки (2017). Член Наукового товариства імені Тараса Шевченка.

Нагороджена ювілейними медалями «20 років виходу з підпілля УГКЦ» (2010), «20 років Незалежності України (2011), «150 років «Просвіті» (2019).

Дипломантка Всеукраїнської програми «Золотий фонд нації» (2018), Міжнародної програми «Українці — великий європейський народ» (2018) та Всеукраїнської програми «Державні нагороди України. Кавалери та лауреати» (2019).

Заслужений працівник освіти України.

Редакторка районного педагогічного часопису «Освітнянський вісник» (м. Косів).

ХОРАЛИ ЗЕЛЕНОГО ЛІТА

(образки з натури)

ОСОНЦЕНЕ ПОБАЧЕННЯ

Далеко за лісами, не кваплячись, сходить просвітлене сонце.

На чорних гривах карпатських хребтів несподівано спалахують поодинокі вогні, які, поступово зливаючись, починають творити дивне світляне шоу — мовби відкривають очам ритуальний досвітній танець.

Збудилася річка, прокинувся й прибережний луг, скинувши із себе виткану з туману ковдру. Сонце торкнулося водяного плеса, і воно заграло, захвилювалося, здригнулося безліччю дрібненьких кольорових хвильок.

Піднімаючись все вище й вище, сонце наче благословляло вистуджену за ніч землю, а вона, зігріта його любов'ю, розкривала свою красу, запахла тонкими ароматами трави і квітів.

Здавалося, що сонце обіймає кожного, хто прийшов на побачення з ним у цю досвітню пору, і розсилає навсібіч ніжні поцілунки, що бадьорять і наснажують.

Дерева швидко струшували із себе велику краплисту росу, якою, прокидаючись, умивалися пташки посеред крон.

Метелики сушили узорчасті крильця, щоб барвистою зграйкою злетіти в повітря.

Мереживне листя папороті тягнулося із тіні до світла, не боячись втратити осяйну срібну парчу, яка

турботливо запеленала його ввечері, рятуючи від холодної, хоч і літньої, ночі.

КАРПАТИ ПРОКИДАЮТЬСЯ

У глибокому фіолетовому небі ще переморгувалися далекі зорі. Але поступово над темною смугою, що відділяла небесну чашу від пасма гір, зарум'янів вузький пруг, який кожної миті ширшав і ширшав.

Досвітня мла поволі розсіювалася, відкриваючи безкраю далечінь карпатських хребтів.

Над величною Говерлою попливли перші рожеві хмари, у тихому повітрі почулися неслівливі пташині голоси. У симфонію ранку вплелися переливчаті дзвіночки гірських джерел, які, перестрибуючи з каменя на камінь, поквапилися з верхів у долини.

Карпати прокидалися.

Світанок заграє у срібні сурми.

ХВОЙНИЙ ЛІС

Карпатський хвойний ліс має свій особливий чар. Він незвичайний будь-якої пори дня і року. Здається, що ліс завше повен таємниць і несподіванок. А який величний у нього вигляд у літню днину перед заходом сонця!..

Суцільною стіною стоять крислаті темно-зелені ялини. Довге гілля турботливо кутало стовбури, блискучими смарагдами іскриться в потоках золотого проміння! Тиха гущавина дихає смолянистим ароматом прозорих бурштинових крапель смоли, які наповнюють довколишнє повітря незабутніми тон-

кими запахами, приємнішими від найвишуканіших парфумів.

У глушині хвойного лісу не знайдете квітів, на-
томість майже всюди густо розрослася папороть із
химерним візерунчастим листям. Якщо запрагнути
відшукати її дивовижну квітку — треба в ніч перед
Іваном іти саме сюди. Чи натрапите на неї — важко
сказати, але таких відчуттів, як тут, ні в якому іншо-
му місці не спізнаєте...

Прекрасний ліс і в морозний грудневий день.
Одягнутий у все біле, він, урочистий, святковий, сво-
їм опушеним гіллям трепетно виколисує передрізд-
вяну тишу. Його пишне снігове вбрання виграє на
сонці дивоглядними срібними квітами.

ТОПОЛІ

Уздовж берега Рибниці росли високі тополі, не-
відомо ким і коли посаджені. Їх крони багато літ
першими вітали вранішнє сонце. А коли воно під-
бивалося до полудня, творили на м'якій траві тонку
мереживну тінь.

По тріпотливих блискучих листочках сочилось
повільне золото сонячних краплин, живим теплом
зігрівало глибокі зморшки потрісканої кори. І дерева
світлішали, лагідніли, ставали ще вищими.

Але одного дня їх не стало — пішли, як і люди, у
вічність.

МАМИНА КРИНИЧКА

Криничка край городу обкладена гладенькими камінцями. Мама завше чепурила її, полола бур'ян довкола, щоб не глушив чорнобривчиків, які вона садила тут щовесни.

Біля кринички й тепер спиняються подорожні. Спраглі, вклоняються джерелу, п'ють досхочу та дякують за смачну воду.

... Якось під вечір, після серпневої грози, до кринички припала веселка. Дивлюся на неї — і очам своїм не вірю: в її сяйві — мама! В світленькій кофтині, хусточці біленькій, усміхнено-лагідна.

— Мамо, матусенько! Це Ви?

А вона глянула ясно-ясно, кивнула головою й безшелесно почала підніматися барвистою стежиною — до неба...

СТИХІЯ

Чорна хмара налетіла зненацька і почала щільною завісою пеленати небо. Закружляв вітер, а потім засвистів недобрим різким згуком. До нього озвався грім, ляснувши кілька разів підряд, аж відлуння пішло горами.

Потім — раптово й неочікувано — широкою смугою з неба пустився густий і злий град.

Круглі, як голубині яйця, шматки льоду лускали об каміння, рикошетили від стовбурів, стін, парканів, підстрибували, наче тенісні м'ячики, на доріжках. Град немилосердно калічив листя, квіти, збивав недозрілі яблука й груші, решетив виноград.

Зелений моріжок ураз вкрився товстим білим шаром криги. Здавалося, що вся природа, заскочена несподіваним льодоламом, оторопіла і завмерла. Нетривку тишу сполохав жадібний писк — мабуть, вітром чи градом зірвало пташине гніздо і його безпорадні мешканці розпачливо волали про допомогу.

А потім пішов невеселий дощ, і білі кульки почали сіріти, зменшуватися, губити форму.

З кожною миттю дощ лився густіше, його струмені випрямлялися, міцнішали і нарешті перетворилися в суцільну водяну стіну.

Неподалік заговорила річка, вал за валом понесла каламутну воду, відчахнуте гілля дерев, трухляві пні та недосушені віхті сіна з покосів.

Хвилі розлючено накидалися на береги, мовби намагаючись їх розсунути, сказано завихрювалися навколо кам'яних брил уздовж русла, тріумфально гриміли, вириваючи шматки плитняка, щоб тут же немилосердно жбурнути їх в розбурхану течію.

З гірського схилу залунав тріск і глухий шум — падало каміння, ламалися дерева, котилися вирвані з коренем кущі. Брудний селевий потік з усіх сил ринув у долину. Сліпа можуть цієї оскаженілої лави налякала так, що захотілося опинитися на іншому боці землі, щоб не бачити цього румовища.

Але за якийсь час вітер трохи вщух. Сяйні батоги блискавиць з'являлися все рідше й рідше. Грім також подаленів. Тепер його басовитий голос зливався з гуркотом каміння, що час від часу зривалося зі схилу в річку.

Серед розхристаних темних хмар, які стрімко летіли над головою, як надія на порятунок, з'явилися невеличкі блакитні проталини високого неба.

МІСЯЧНА НІЧ

Місяць іще з вечора пустився в мандрівку понад гори та ліси й владно запанував у високості. Бліде небо піднімалося високо над землею, але жодна зірка ще не висіялася на його безкрайньому просторі. Місяць, проте, не почувався самотнім, він впевнено торував свій звичний шлях, оглядав з висоти величну панораму, що відкривалася на всі чотири сторони світу, опускався вниз, роздивляючись дороги, стежки, розсіпані по видолинках людські оселі.

Його ясне обличчя сліпучо віддзеркалювалося в сонних вікнах, куди він інколи з цікавості заглядав через нещільно затягнуті завіси.

Наш сад, залитий рожевим світлом, почав наповнюватися дивними звуками, що лунали чи то із недалекої балки, чи з лісу, який впритул підійшов до дому, чи, може, із самої землі...

Ця розмова, а воно, мабуть, так і було, тривала аж за північ. Потім звуки почали затихати, лише майже нечутно кілька разів стріпнула крильцями пташка, повертаючись з боку на бік у своєму гнізді посеред густої горіхової крони, та скидалася риба в невеличкому ставку.

Місяць, переступаючи з хвильки на хвильку, лагідно заспокоював воду, ніжно гладив її і знову вкладав спати.

НА ВИСОЧИНІ

Карпатські хребти, вкриті лісом, простягаються від обрію до обрію.

А піднімешся на котрийсь верх — диво давнєє: навкруги скелі та бескиди підтримують одні одних, тягнуться до сонця, сягають чолом хмар.

Униз квапливо збігають гірські джерела, б'ють з-під каміння струмки, переливчасто виграваючи срібними дзвіночками. У них відбивається блаватне небо і золото сонця.

Далину вповивають смуги туманів, а ген-ген, на найвищих верхах, — мерехтять бузкові сніги, дивні й незрозумілі на початку літа.

І над усім цим світом чується клекіт орлів, що ширяють на міцних крилах у безмежному просторі, недремно пильнуючи свої володіння, даровані їм іще з первовіку.

МАКСИМЧУК ВІКТОР ПЕТРОВИЧ

Народився 17.04.1963 року в селі Вашківці Сокирянського району Чернівецької області. Мешканець міста Вижниця. Голова Клубу творчої інтелігенції Вижницького району, член національних спілок журналістів та кінематографістів України, головний редактор журналу «Німчич». Поет.

ОСІННІ АКВАРЕЛІ

(цикл)

На мене осінь хлинула, як павідь.

Дмитро ПАВЛИЧКО

1.

Уже світанки росами омиті,
І листям жовтим вересень горить...
Я дочекався бабиного літа,—
Прийшла до нас ця неповторна мить.
Що в ній мені?... Зосталась лише згадка,—
Твої слова і дотики руки.
Ми долю, мила, почнемо з початку,
Удвох пірнемо в юність крізь роки.
Лиш бабиного літа павутина,
Мов нитка долі, що з'єднала нас,
Виблискує на сонечку незримо,—
Кохання наше несучи крізь час...

2.

Осінній лист впаде мені до ніг,
Прозорий звук замре на виднокрузі.
Я вдячний долі за мільйон доріг,
За мить життя, яка дарує друзів.
О, доле, я завдячую тобі:
За мирний день, за зорі в небі чистім,
І за натхнення в творчій боротьбі,
За помисли мої світло-іскристі.
За осінь цю, з туманами в імлі,
За друзів, що не зраджують у горі,
За те, що я ходжу по цій землі
І відчуваю Господа опору...

3.

Я люблю мокре опале листя... Воно нагадує мені рідну Вижницю, рідні Сокиряни, самі перші осінні дні мого життя, які вкарбувалися у пам'ять. Особливо будять спогади листя тополі — не жовті, як у клена, не малиново-сизі, як у шипшини, а бурі, товсті, сіро-зелені, до яких доторкнувся мороз. Вони застеляють дорогу і траву біля дороги. Коли йдеш по ньому, відчуваєш вологе шелестіння, розкидаючи ногами кучугури листя. З неба ніжно спадає маленький дощик, швидше вгадується, ніж відчувається. Він наче і не падає на землю, а так і висить нерухомо, ледь видимою павутинячою плівкою...

А в душі жага радості, незвіданих відчуттів і щемливе почуття невідомості, самоти, чому навіть і назви не підбереш...

Душа так і бажає плентатися під мелодію
роздумів, під мелодію цього осіннього вітру, дощу,
опадаючого листя...

Яке це задоволення...

4.

Пахне листям осіннім зітлілим,
Запах стелиться ген до села.
Пахне подихом вітру, як літом,
Що пронизує наші тіла.
Пахне хмарами ця рання осінь,
А дощами туман у імлі.
Лише вітер куйовдить волосся
І здіймає пилюгу з землі...

5.

Над нами ще пливуть роки,
Тускніє часу позолота.
Твій стан і твоя тінь руки,
Як голосу осіння нота,—
Як мить, майнуть. Як мить, втечуть.
Колись таки і кануть в Лету.
В житті цім хочеться збагнути —
Себе, людину, цю планету..
Осінній день вінчає рік,
Вінчає пору — ніжна просинь...
Цю долю нам Господь прорік...
Це щастя — глянути у осінь...

*

*

*

Я не бажаю ні на мить
Минулі роки повернути.
Час пролітає, час летить,—
Я хочу бути... Просто бути!
Те, що було, вже відгуло,
Вже відійшло та відшуміло.
Хоч душу мою обпекло,
А все ж таки переболіло.
Для чого заздрить молодим,
Чи більш веселим і щасливим?
Спізнав я полум'я і дим,
Спізнав я дощ, спізнав я зливи.
Я не бажаю ні на мить
Минулі роки повернути.
Час пролітає, час летить,—
Я хочу бути... Просто бути!

ГАЙНЮК (БОЙЧУК) ГАЛИНА ВАСИЛІВНА

Народилася 2000 року в селі Рунгури Коломийського району Івано-Франківської області. Вчителька початкових класів. Захоплюється біатлоном. Учасниця об'єднання літераторів Коломийщини «Суцвіття».

КВИТОК

Один квиток, втікаємо від себе.
А вам куди? Стокгольм, Варшава, Вена?
Мені би в казку, ну або до тебе,
Де рідні руки і душа шалена.
Вар'янтів так багато, обирайте.
І ціла карта. Куди їхать будем?
Давай у Осло чи у Емірати,
Почнем нове життя, усе здобудем.
Париж? Я не з романтиків, на жаль.
Ямайка? Не для мене ця облуда.
Й відкрилася майбутнього вуаль,
А я все жду, немов якогось чуда.
А знаєте? Від себе не втечеш.
Я залишаюсь... Вінниця, Тернопіль,
Тут Харків, Львів, далекий Севастополь,
Бо краще свого ти вже не знайдеш.
Один квиток мені в Карпатські гори,
У рідні Рунгури — моя тут Батьківщина.
І не потрібне вже те ваше море,
Лиш рідна хата й під вікном калина.

* * *

Ми хотіли бути не в моді,
Серед гір загубитись в ночах.
Я шукав себе не у тобі,
Я шукав себе у віршах.
Серед чистого поля колосся
Золотим розливалось врожаєм.
Я любив запах твого волосся
І свій сум запивати чаєм.
Після днів монотонних, однакових
Сили нас покидали. До речі.
Ти любила вечорами плакати,
Я любив цілувать твої плечі.
Ми шукали себе серед тисячі,
Що шукають примарні світи.
Ми шукали себе в ночі місячні,
Та ніяк не могли віднайти.
Я, здавалось, тону в безодні,
Що знаходилась в твоїх очах.
Ти шукала себе до сьогодні,
А знайшла лише в моїх віршах.

ЧОМУ ТИ НЕ МОЯ?

Згадаю вечір, дотики руки,
Як цілунки дарувала ти,
Та в твоїх снах з'являюсь вже не я,
Скажи, прошу, чому ти не моя?
Між нами давно спалені мости.
«Я ще люблю»,— більше не промовиш ти.
Та не забудь мені твоє ім'я...

Скажи, прошу, чому ти не моя?
Не приголубиш, не обіймеш, не прийдеш,
А мої почуття не знають меж.
Не милі навіть співи солов'я.
Скажи, прошу, чому ти не моя?
Зустрінемось випадково — не впізнаєш,
Скажи, чому ти погляд свій ховаєш?
І чоловік з тобою — то не я.
Скажи, прошу, чому ти не моя?
Скажи, прошу, чому ти не моя?
Та в тебе вже давно своя сім'я.
Погляд сховаєш, слів не віднайдеш,
А я люблю... Люблю тебе без меж.

ПАЛІТРА ЖИТТЯ

Розмалюю цей день усіма кольорами:
Жовтий — це лагідна усмішка мами,
Червоний — кохання шалене й палке,
Блакитний — це небо безхмарне й легке.
Морозний світанок загляне в віконце,
Оранжевим кольором визирне сонце,
Рожевії мрії з собою несе
І ніжним теплом огортає усе.
Зелені турботи і сині думки,
І в серця саду знову квітнуть квітки.
Фіолетові сни чорна ніч привела,
Кольори у палітру життя улила.
Коричневим — затишок стане мені
У рідній хатині, а не в далині.
Білою плямою світло-ясною

Маленький синочок лепече зі мною.
Кольори я збирала кожного дня
І нарешті готова палітра моя.
Розмалюю життя своє різними фарбами,
Щоби світ засіяв лиш яскравими барвами.

ОСІННІЙ ВЕЧІР

Осінній вечір листям шелестить,
Поснуло все, лиш тільки ліс не спить.
В саду закохані прощаються уже,
Самотня мати своїх діток жде.
Вночі надворі тільки тишина,
Чиясь дівчина там стоїть одна.
Її миленький знову не прийшов,
А місяць в небі вже давно зійшов.
На ганку кішка лапки зігрівала,
Сусід там до сусідки заграва,
Бо ніч зняла всі маски із лиця,
Здавалось, що не буде їй кінця.
Та вже світанок стукає в віконце,
І будить світ увесь із неба сонце,
І у турботах знову всі тонуть,
Тієї ночі їм не повернуть.
Сумна берізка заплітала коси...
І вмить прийшла до нас чарівна осінь,
І огорнула затишком хатини,
Не оминула жодної родини.
І серце знову й знову вірить в диво,
А осінь зробить світ таким красивим...
Поснуло все, лиш тільки ліс не спить,
Осінній вечір листям шелестить.

НОВОРІЧНЕ ДИВО

Ти прийди до мене наяву чи в сні,
Новорічне диво принеси мені,
Розділи зі мною цей самотній вечір,
Відігрій долоні, обійми за плечі.
Проведемо разом цю святкову мить,
Затріпоче в грудях, в серці защемить...
Хоч би на хвилинку зупинити час,
Новорічна ніч ця ніби лиш для нас.
Як не сяють зорі високо вгорі,
То запалю в серці твому ліхтарі.
Ми разом сьогодні і хай заздрять інші,
Я тобі читати буду свої вірші.
Я повірю в чудо, я повірю в казку,
Ти прихोдь сьогодні, ти прихोдь, будь ласка.
І під бій курантів загадай бажання,
Щоби зустріч наша стала не остання.
Ти прийди до мене і тоді, можливо,
Я повірю знову в новорічне диво.

БОЛТИШ (ВІНТОНЯК) ОЛЕКСІЙ ЮРІЙОВИЧ

Народився 03.09.1965 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де й проживає. Поет-пісняр, на вірші якого написали музику відомі композитори В. Чорний, Н. Кривець, М. Жогло. Є постійним учасником літературного об'єднання «Едельвейс» при публічній бібліотеці села Космач.

Я — ГУЦУЛ

Летять роки, приносячи печалі,
На скронях вже біліє сивина.
Мене чомусь давно не ваблять далі,
Не хочу я заморського вина.
Бо так кохаю край свій писанковий!
Я — гуцул! І цим сказано усе!
Свої пісні присвячую любові,
Гуцулочці, що в Космачі живе!
Радій, Космач, цвітуть твої Карпати,
Хай цілий світ побачить цю красу!
Олекса Довбуш ліг тут спочивати,
І я свій спокій теж отут знайду...

Я ТУТ НАРОДИВСЯ

Об'їздивши пів світу, я вертав додому
Розігнати смуток, відігнати втому.
Тут пройшло дитинство, в росах босоного,
І кохання перше, що було казковим!

З бережка на берег кладка прогинається,
Там живе кохана, що не забувається,
Повернутись в казку серце моє прагне,
Бо мене до неї і понині тягне!
Йду Космацьким плаєм, попід берег — річка,
Весело хлюпоче в Пістиньці водичка!
І мені від цього на душі приємно,
Бо я тут родився, мабуть, не даремно...

НЕ ВІДЦВІТАЙ!

Не відцвітай! Лишися незрівнянна!
Як запах трав, як щебет солов'я.
Чаруй красою, зоряна трояндо,
Найкраща в світі квітонько моя...
Літа хай не володають тобою,
А серце хай не згубить доброти,
Щоб все життя, проживши із любов'ю,
Ти в старості не знала самоти...
Квітуй на радість, зіронько прекрасна!
О доле! Зупини цю щастя мить!
Ідуть роки, любов моя не гасне,
Бо ватрою гуцульською горить!!!

НАСНИЛАСЬ КАЗКА

Наснилась казка дідуся Панаса,
Яка мене в дитинство повела...
Козацькі вуса, ніжності гримаса —
Дітей навчали правди і добра!
Сіренький зайчик теж лягає спати,
Його хатинка — кущик і трава...
А біля мене — моя рідна мати,

Така щаслива, добра й молода!
Хоч білий пух давно вже ліг на скроні,
І дідуся згадають не усі...
Його тепло, як мамині долоні,
Що не дадуть замерзнути душі!

ПІСНІ ЛЕСЯ БОЛТИША

ЦВІТИ, МОЄ СЕЛО

Прийшла весна, мої Карпати зацвіли,
Тут, де роки моєї юності пройшли.
А я пройдуся Ставником,
По рідній вулиці пішком,
Я — космачанин! Я горджусь своїм селом!

Я тут родився, тут зустрів свою весну,
Тут одружився, бо кохав її одну!
І хай дізнаються усі:
Дівчата кращі в Космачі!
Цвітуть гуцулочки в нев'янучій красі.

Я — космачанин, я горджусь своїм селом,
Тут люди щирі й поділяться своїм добром.
І хай в душі цвіте розмай,
Перлина гір — гуцульський край.
Цвіти моє село, цвіти і процвітай!

В МЕНЕ ТИ ОДНА

До ювілею дружині

Розцвітай, розцвітай, розцвітай!
Бо земля прокидається з сну.
Зустрічай, зустрічай, зустрічай!
П'ятдесятую свою весну.

Приспів:

Все на Твою честь — нині і завжди.
Зірочкою сяй, сонечком світи...
Зірочкою сяй із гірських вершин.
В мене Ти одна, в Тебе я один!

Не сумуй, не сумуй, не сумуй!
Що так швидко біжать роки.
Голос серця свого почуй
І на поклик його іди!

Приспів:

Все на Твою честь...

НЕВ'ЯНУЧА ЛЮБОВ

Жива в мені, жива
Нев'януча любов,
Їй хочеться тепла...
Докинути би дров...
Роздувши той вогонь,
Вернутися до мрій,
Та не потрібно це
Цариці сніговій...

Приспів:

На серці лід, в душі зима,
Десь моя Герда ще в дорозі,
Та королева снігова
Мене кохати вже не в змозі...
Я віднайду любові слід,
Впаду і підіймуся знову,
Мене не спинять сотні бід,
Останнє буде Ватерлоо!

Жива в мені, жива,
Їй суджено цвісти,
Палити корінь зла
Промінням доброти!
А сонечко моє
Розтопить в серці лід.
Мов казкою живу,
Здолавши сотні бід!
Приспів:
На серці лід, в душі зима...

БАГРЯНА ОСІНЬ, НЕ СПІШИ

Не помічаємо в бігу,
Як молодість прощення просить,
Коли найпершу сивину
Багряна осінь нам приносить...

Багряна осінь, не спіши!
Хай всі милуються красою,
Ми йдемо поруч до зими,
Мені так хороше з тобою...

А цей чарівний листопад
В осіннім вальсі закружляє,
І батьківський безлистий сад
Нагадує, що все минає...

Багряна осінь, не спіши!...

ДАНИЛІВ ГАННА ДМИТРІВНА

Народилася 12.10.1966 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де й проживає. Вчителька зарубіжної літератури. Голова поетичного об'єднання «Едельвейс», яке діє при сільській бібліотеці.

ДО НАРОДУ

Хто ми є, люди? Якого ми роду?
Звідки ідемо, куди і чого?
Сонце не буде світити народу,
Що відцурався імення свого.
Мову забули, котру, соковиту,
Краплями пили з «живим» молоком,
Долю минулу, сльозами омиту,
Знов увінчали терновим вінком.
Рвімо кайдани та чвари лишімо,
Волю засіймо у кожен город,
Виполім кукіль, пшеницю зберімо
І доведімо, що ми є народ!

2003-2005.

* * *

Чи то вже так судилось Україні
Страждати і терпіти, і чекати,
Що Милосердний Бог зішле руїні
Оновлення, ще й ласку Благодати?

Молитву шлють Отцю-Творцеві щиру
Всі спрагли, змучені, засмучені та вірні,
Вдихають запах ладана і мира,
Ждуть обіцяного в проповіді Нагірній.
Блаженності чекають християни,
Хоча й не всі чесноти їм під силу.
Знов відкриваються Христа священні рани —
Добро не в змозі зло здолати миром.
Одвічне і тривке протистояння
Високого і низького триває.
Гряде спокута за тяжкі діяння.
Тернистий шлях у світ, що зветься Раєм.
08.09.2020.

ШЕВЧЕНКОВЕ СЛОВО

Зродилась віра, зродилась мова,
Вогонь надії іще не згас,
Бо на сторожі поставив Слово
Великий геній — Кобзар Тарас.
Те Слово віще — вода цілюща
Мільйонам спраглих в пустелі днів.
Воно, як криця, мов правда — суще,
Його донині ніхто не вбив.
Було в неволі, було в кайданах,
В огонь кидали, пекли в устах.
Воно ожило, хоча і в ранах,
Молитва з нього стала свята.
Любив Шевченко його до скону,
Проніс крізь бурі чужих степів,
Хотів для нього поваги й трону,

Своїм нащадкам те заповів.
Не вмерло Слово, живе і досі,
Але благає рятунку в нас:
Любові й шани такої просить,
Як мав у серці Кобзар Тарас!

Березень. 1997р.

ДО МЕТИ

(пісня)

Кров рясніє у жилах,
Серце б'ється сильніше,
Коли «Слава Україні»
Над Майданом гуде.
Тут гуртується сила,
Нас все більше і більше
У нестримнім бажанні
До свободи іде.

Піднялися студенти —
Золота наша молодь,
Щоб у вільній Європі
Крокувати віки.
Їх юначе завзяття
Не здолав навіть холод,
Побороти ж хотіли
Беркутівські кийки.

Та народ український
Став на спротив сваволі
Свою честь боронити,

Людську гідність нести,
Мирним впевненим кроком
Йдемо до кращої долі,
Й неодмінно досягнем
Ми своєї мети.

Листопад, 2013р.

НАСТАЛА МИТЬ

(пісня)

Покосили хлопці трави,
Ждали на погоду.
Грім гуркоче, серце болить
За долю народу.
Приспів:
Вставайте, хлопці, не спіть, дівчата,
Бо ваша ненька давно не спить,
Бо вас чекає Україна-мати,
І довгожданна настала мить.
Орати поле, траву косити,
Спориш полоти, всі бур'яни,
Пісні співати, щастя просити
Вміють найкращі дочки й сини.

Не всі сіно поскладали,
Не всі посивіли,
Бо за рідну Україну
Голови зложили.
Приспів:
Вставайте, хлопці, не спіть, дівчата...

Вже онуки орють ниву,
Розженуть негоду
І завершать славно жнива
Для свого народу.
Приспів:
Вставайте, хлопці, не спіть, дівчата...

ОСІНЬ І ДУША

І знову осінь... Падають дощі
На зсохлу землю і зів'ялі квіти.
Бреду кудись в балоновім плащі,
Тепло шукаю, душу щоб зігріти.
І знову осінь... Жовкне все навкруг.
Природа наче пензликом малює
Ліс омертвілий, стоптаний моруг¹,
Моя душа її щось не хвилює.
І знову осінь... Сипле падолист,
Вже темні ранки світяться морозом,
Та я любові не втрачаю хист,
Бо для душі найбільша це загроза.
21.11.2018.

ЯК КОЛИСЬ

Обійми мене, обійми
Міцно-міцно та ніжно-ніжно
І від світу закрий крильми
Мою душу, святую і грішну.
Захисти мене від негод,

1 Діал. Моруг — те, що і моріг.

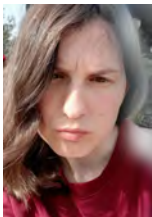
Забери від людських пересудів,
Бо в житті було безліч пригод,
А ще більше за них — Іудів.
Обніми мене і зігрій,
Як колись на зорі-світанку.
Я полину на поклик мрій
В сни рожеві до самого ранку.

21.11.2018.

НАЗАВЖДИ...

Поведи мене в солодкі сни,
В буйноцвіття запашного саду,
В дивний щем п'янкої вже весни,
У безмежний простір зорепаду.
Подаруй привіт очей ясних,
Мов гарячий полиск першоцвіту,
Забери від клопотів рясних
Зустрічати запізніле літо.
Заплети синь ранків чарівних
У вінок достиглої пшениці —
Буде оберегом сил земних
Від осінніх бур і блискавиці.
Зиму прожени із наших днів,
В холод і мороз зумій зігріти,
Щоб єднання чистих почуттів
НАЗАВЖДИ у серці залишити.

18.05.2005.

КОМІСАРУК ТЕТЯНА МИХАЙЛІВНА

Народилася 17.02.1984 року в Коломиї. Займалася підприємницькою діяльністю. Фрілансер, фотограф, художниця. Виставляє свої картини на благодійних ярмарках, кошти з яких ідуть на добротворчність.

ПРОЙДЕНЕ

Гуляє осінь тротуарами
І скоро буде вже зима,
Коли гірлянди перші вдягнені,
То на підході вже вона.
А осінь ця піде собі,
Трошки недооцінена,
Така чарівна,
Із теплим сонячним промінням.
І що не збулося тепер,
Так само вже не збудеться,
А все, що сталося нехороше,—
Забудеться.

2019 р.

СНІГ

І все засипле сніг,
І навіть не згадаєш,
Все, що було не так, минулий рік.
І все пробачиш всім, можливо,

Це, навіть, не важливо...
Важливо, що туди, де добре,
Завжди повертаєшся.
І тихий та спокійний білий сніг...

2019 р.

НЕСПОВНЕНЕ

Знаєш, хлопчику мій красивий,
Ти сподобався мені чомусь,
Ти такий простий й особливий,
Я дивлюсь на тебе, дивлюсь...
Сидимо ми з тобою двоє,
Все одно, що молодший ти,
Розмовляємо і я розумію,
Що я думаю так, як ти.
Я не знаю, що буде далі,
І чи я з тобою лишусь,
Мені ніхто так давно не подобався,
І сподобався ти чомусь...

2004 р.

ЛЕВИЦЬКА НАДІЯ ВОЛОДИМИРІВНА

Народилася 22.03.1984 року в селі Тулуків, в минулому Снятинського, а нині — Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканка м. Івано-Франківськ. Вчителька образотворчого мистецтва.

* * *

Душа веде незнаними шляхами,
Так, ніби тисячі століть жила,
Бо прагне знати: «...Що ж там далі!?
Чому у світ земний прийшла?...».
І розвівають страх надумані бажання,
І йдеш вперед страхам наперекір,
Бо здобуваєш досвід у пізнанні,
Все менш зважаючи на біль...
Гартую серце болем сплячим!
Спішу знаходити найвище!...
Тернистий шлях не завжди бачу...
Ішла не раз і попелищем...
Казкар шукає вічно дива!
А той, хто змерз, — й іскорки тепла!
Та поки ідемо — щасливі!...
У цьому пізнанні саме життя.

2020р.

* * *

Що ж ви, люди, наробили?!
Перед Небом завинили!
Нищили найкраще і святе!
Платить нам Земля тепер за це!
Ріки розливаються!... То — сльози!
Грози розбиваються в пороги!
Плачете: «Майно вода несе!»...
Думаєте, люди, не про те...

2020р.

* * *

Пахла Земля! Від того серце мліло,
І досі ноги чуяли тисячоліття!
Земля ця зцілює, бо зернами засіяна
З першого дня Сотвореного Світу!
Згадай той дотик босий до Землі...
Візьми у пальці хоч найменшу грудку...
Ходили предки тут твої!
Земля зазнала радостей і смутку!
Тримай цю грудочку свою,
Сховай її далеко — в Душі людям,
Додай у грудку радісну сльозу
І подивись, що з того буде:
І ліпиться трипільський завиток,
І ліпиться маленька намистинка...
З минулого в майбутнє є місток —
І ти в її теперішнім піщинка!
Зумій прожити цю красу,

То ж бачити усе тобі дозволять!
Якщо й одному ці прикраси донести,
То ці грудочки раптом заговорять!
Пахне Земля!...

2020р.

* * *

Ти — роду славнозвісного,
Що носив вишиванку,
Як оберіг предвічностей,
Як сонце на світанку!
Це — полотно нескорених!
Це — воля в кожному подиху!
Це — кожен хрестик кольором
Вершить безсмертя образом!
Ти — роду славнозвісного!

2020р.

* * *

Я й досі вірю, що буває так,
Що любов не знає сліз і віку,
Що вона між людьми у роках
І її післясмак — Душі втіха!
Що в серцях дозріває щодень
Плід буття, як прекрасна перлина!
Вберегти б її вірно лишень!...
До останнього дня!
До загину!...

2019р.

* * *

Ти спав...
А Янгол?!...
Поруч був.
Молився над твоїм серцем і тілом...
А ти гадав, що Він тебе забув?!
Як же ми, люди, віримо у них несміло!...
Твій Янгол
Тихо-тихо промовляв:
«Мій Господи, прости його творіння!...»
До ранку ніжно твої крила розправляв...
І ти, крізь сон, відчув Його тремтіння.
Він крила
Ніжно-ніжно розправляв.
Ти їх оббив...
Згубив з них пір'я!...
Крізь сон Господній дотик відчував...
А Янгол знав — у тім спасіння!
Він твоє серце укривав
І в тім страху, що ти розплющиш зараз свої очі,
Рукою Він повіки прикривав,
Щоб ти не бачив:
Янгол твій — Він кровоточить!
І, якби ти спитав: «Чому?», —
Ти зрозумів би зміст Його роботи —
Ходити за тобою без страху...
Іти з тобою вперше вкотре!
Ні! Він не спить!
Він завше є!
Вкладає в твої крила всі опавші пера!
Він поведе!
Він захистить!
Він просто мовчки біля тебе!

2020р.

* * *

Душі моєї сад засипав листопад...
І кожен лист — моя достигла думка...
І лінії долонь в один змішались ряд...
Цей лист мовчить осінньо надто сумно...!
Від тих прощань, від цих розлук
Вже відвикаю вірити у вище.
Листки опалі — Душу відберуть...
Та можна впасти того листка нижче!
Гілки стрічань... Де в них — нема!
Хто Сонце викрав з-під самого серця?
Прийшла у Душу осінь... Так!... Вона!
І листопадом весь мій біль зірветься!...

* * *

Скажи мені:
Куди цей світ спішить?
Ми, іноді, не те у Бога просим...
І забуваємо, що кожна-кожна мить —
То нашого життя розкрита простинь...
Ми засинаємо...
В чеканні вічнім ми.
Усе, що миле, десь там! Буде!
І просинаємось з бажанням боротьби!
В чім ми були!?
Де нас забули?!

Скажи мені:
Тому моя Душа тремтить,
Що марно сили тратимо без віри?
Але так часто все наше життя —
Та сама відлунавша мить,
Де цінувати ми її не вміли!

2019р.

ПОДОЛЯК ГАННА ВАСИЛІВНА

Народилася 07.04.1955 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області. Вчителька зарубіжної літератури та християнської етики. Учасниця літературного об'єднання «Едельвейс» при сільській бібліотеці.

ВЕСНА

Весною сонечко всміхається,
Радість у серце повертається.
Зникли уже нотки журби,
Посміхнися, друже, і ти.
Годі тобі сумувати,
Тугу в серце заганяти.
Ген цвіте уже розмай,
В серце радість ти впускай.
Бачиш: бузьки прилетіли
І в свої гніздечка сіли,
Скоро в мамі і у татка
Будуть малі бузенятка.

БІЖАТЬ РОКИ

Роки біжать, роки біжать,
Як ті струмки весною,
А треба встигнуть все сказати
І стати на герць з бідною.
Життя складне, життя складне,

Його лиш той достоїн,
Хто суть збагне, хто суть збагне,
Хто буде справжній воїн.
По правді жить, по правді жить
І не кривить душею,
Життя криниці не замулить
Зневагою своєю.
Ти знай, ти знай:
Життя — одне і іншого не буде,
Подбай, подбай, скоріш подбай,
Що скажуть про тебе люди.
Чи руку ближньому ти дав,
Коли той з болю знемагав?
Чи добрим був, чи добрим був,
А чи про Бога ти забув?

ШЕВЧЕНКОВІ

Заквітчалась рястом Україна —
Твоя рідна, Тарасе, земля,
І вкотре вітає тебе, свого сина,
Збулись пророчі твої слова.
Був нелегкий до волі той шлях,
Про який ти писав у віршах,
Кров'ю була полита дорога,
І стогнала від ран Україна-небога.
Та омріяна воля прийшла,
Й засіяла веселка над світом,
Україна піднялась з колін,
Заквітчалась уся синьо-жовтим цвітом.
Україна твоя зараз знову в огні

Й плаче, як чайка, від ран.
Знову треба боротись вже вкотре за волю,
Ми з твоїми віршами ішли на Майдан,
Ми за волю стояли стіною.
Україна ніколи не вмере,
З нею віщеє слово, Тарасе твоє,
Збережемо навік ми твій Заповіт,
Що над світом гримить уже стільки літ!

ЧЕКАННЯ

Тремтить у матері на віях сльоза,
А сина з війни все нема та й нема...
Може, марно так виглядає його вона,
Може, забрала у неї ця клята війна?
Там, на Сході, гуркочуть «гради»,
А тут, біля хати, стоїть сива мати,
Синочка свого виглядає, кровинку свою,
А він у цей час у жорстокім бою.
Закінчився бій, син весь в ранах стогнав,
Та ворога з землі своєї прогнав,
На мить маму згадав...і знову в кому упав...
А мати все жде, виглядає,
А син там, на Сході, у муках вмирає...
І кличе все маму, голубку свою,
Вона ж виглядає дитину свою.
Молилася мати за сина, молилась,
І звідки-то сила у нього з'явилась?
І переміг син муку свою,
Як тоді злого ворога в лютім бою.
Дочекалась мати, дочекалась

Свого захисника,
Як же понівечила його клята війна!
І покотилась по щоці сльоза,
Мати сина до грудей притиска.
То ж коли вже кінець цій жахливій війні?
То ж коли не страждатимуть вже матері?
Святий Боже, Ти нас захисти
Й Україну святу збережи!

БАЛАДА ПРО МАТІР

Мати сина сповивала,
У травах купала,
В любові ростила,
Здоров'я для нього
У Бога просила.
Ось вже й виріс, гожий,
Весь на батька схожий,
Радісне, усміхнене лице
Ще й серце ніжне, золоте.
Міг би ще учитись,
Міг би працювати,
Та пішов Вітчизну
Рідну захищати.
Ворог нахабніє,
Ворогу все мало,
Суне із Росії,
Як в гадюки жало.
Гатить з мінометів,
Руйнує, вбиває,
Все на своїм шляху
Кров'ю поливає.

Син схиливсь на хвилюку
Мамі подзвонити,
Та ворожий постріл
Не дав домоворити...
«Ти не плач, матусю,
Ти не побивайся,
А мене ти скоро
В гості доче.....».
Мала мати сина
В свати посилати,
Мала мати сину
Весілля справляти.
Тепер мусить, бідна,
Класти в домовину
Єдину кровинку,
Єдину дитину.
Мати свого сина
Слізьми поливала,
Ворогів проклятих
Кляла, проклинала...

ПАМ'ЯТІ МОЄЇ МАТЕРІ

Плакала осінь дощами,
Заливалися очі сльозами,
А на білому нашому світі
Не стало ще однієї мами.
Відлетіла горлицею в інші світи,
Була для всіх узірцем доброти,
Не змогли тебе від смерті спасти,
Прости своїх діток, прости...
Тепер ти приходиш тільки у сни,

Все хочеш врятувать нас од біди,
І у сні ми шепочем: «Не йди!
Будь, рідненька, з нами завжди!».

ПАМ'ЯТАЙ

Пам'ятай героїв, пам'ятай,
Що боронили наш рідний край,
Вони ж бо у бій пішли,
Щоб краще жили ми.
Ти шану їм віддай
І в Господа благай
Їм тиші і спокою,
Хай їхні імена
Будуть завжди з тобою.
Вони ж бо ще хотіли
Працювати, учитись, творити,
Та не дав їм любити і жити
Ворог лютий і несамовитий.
З півночі сунув, як гад,
Вогнем полихав його «град»,
Нищив, трощив, руйнував,
На землю нашу рідну зазіхав.
Знищити нашу мову захотів,
А нас перетворити на рабів,
Думав, легко підкоримось ми
Й згинем в чорному димі війни.
Ворогам ніколи не вийде, не вийде
Побороти нашу волю,
Україна їх не буде —
Вона виборе кращу долю!

Україна має свої сини-соколи,
Їх не збороти нікому й ніколи,
Як Фенікс, в небо злетіли вони,
Щоб відродитись і перемогти.
Пам'ятай їх імена, пам'ятай!
Про їх подвиги ти пісні складай.
Вони ж бо це заслужили,
Своїми грудьми нас захистили.
За них Богу помолись,
До землі їм поклонись,
Їхній подвиг пам'ятай,
Україну захищай!

ГОЛУБКА І ГОЛУБ

Голубка і голуб воркують,
Кохання на крилах несуть,
Злоби й ворожнечі не чують,
Любов'ю зігріті живуть.
А що їм громи й блискавиці?
А що їм людська суєта?
До голуба горнеться мила,
І світ цей добрішим става.
Всміхніться любові же, люди,
Відкрийте серця для добра,
І світ цей прекраснішим буде,
Відійде назавжди злоба.
І вогник любові надійний
Ви завжди в душі бережіть,
Забудьте ви чвари й напасті,
У мирі й любові живіть!

САВЧУК МИКОЛА ВАСИЛЬОВИЧ

Народився 14.07.1959 року в селі Великий Ключів, тепер Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканець м. Коломиї.

Письменник, гуморист і сатирик, лауреат кількох літературних премій, автор та упорядник 90 книг; друкується від 1979 року; Почесний краєзнавець України; журналіст. Приватний підприємець.

З нових віршів

* * *

Як поєднати на землі оцій
Мале дитя, огорнене любов'ю,
І вояка, який спливає кров'ю,
І олігарха в ванні золотій?

Як порівняти на землі оцій
Залізо, що на звалищі ржавіє,
І квітку, що у травах червоніє,
І сонце, що проймає сніговій?!

Як порівняти на оцій землі
Господаря, що косить, жне, оре
Й чиновника, що хабарі бере,
І пиячка, в якого очі злі?!

І в кого, підкажіть мені, спитати:
Як все це може одночасно існувати?!

* * *

Вже моє дитинство даленіє,
Вже від нього спогадом ледь віє,
Вже його тумани заступили
І снігами завірюхи вкрили.
Вже його ліси відгородили
І на срібну браму зачинили.

А десь там, за тими відгородами,
Хлопчик бігає подвір'ям і городами,
КосичкИ зриває кольорові,
Літачки пускає паперові.
Він все має, що людині треба —
Тата, маму і безмежжя неба.

Я його побачив крізь тумани,
Крізь чагарники й снігів савани,
Він до мене дріботить ногами,
Я ж, немов прикутий ланцюгами.
Він біжить і посмішкою сяє,
І мене, мов друга, обіймає.

В нього очі сині, в мене сині,
Я себе впізнав у тім хлопчині...
Він летить у сад мені нарвати
Медуниць солодких скуштувати,
Кличе гратись лАпанки, скакати,
Просить хатку скласти коло хати.
Він радіє... Я ховаю щем...
Заридали небеса дощем...

ОСІННЄ

Навколо мода осені панує,
Цеглово-жовтий, аж космацький крій.
І дуб крислатий, вже старий, не чує,
Що втік від нього жолудяний рій.

А хтось доїть з невидимого вим'я
Дощів небесних світле молоко,
І трусяться, відчувши передзим'я,
Високі буки в сірому трико.

Ця осінь жалить вітром, наче оси,
І без опеньків пні стоять сумні,
З дерев звисають жовтогілля коси,
Рахуючи свої останні дні.

Утративши і силу, і принаду,
Ніяковіють трави на землі,
І, звечора віддавши совам владу,
Спить на горішках вивірка в дуплі.

І знов ця пані шурхотить листками,
Її печаль не потребує слів,
Бо пан давно у вирій із пташками
Здійнявся, але назад не прилетів.

Він десь її за хмарами чекає,
Та це побачити звідсіль дарма.
Тут парк, паркан, а там усе безкрає...
І восени там осені нема.

* * *

Я хочу бути молодим:
Струнким, як спис, легким, як дим,
Бадьорим, радісним, сййним,
Готовим до громів і зим,
Я хочу бути молодим!

Але життя велосипед
Везе мене вперед, вперед,
Туди, де ковалі кують
Й людину, мов підкову, гнуть,
І де з людини силу п'ють.

Хоча в поїзді цій швидкій
Я не позбувся давній мрій,
Коли цікавило мене,
Чому життя дано одне
Й з веселого стає сумне?

Чому у нас не два життя?
Прожив би перше без пуття,
Було би друге — каяття,
Всяк став би чистий, мов дитя, —
Якщо ми мали б два життя.

Але життя велосипед
Глухий, летить вперед, вперед,
Зупинок, вороття нема...
Десь там — безмежна далина...
І крутяться самі педалі
Все далі й далі, далі й далі...
А що ж там далі?

* * *

Світ став, як знаєте, не тим,
Без ком поети пишуть і без рим.
Художники малюють як завгодно,
Незрозуміло, але модно.
Зірки естради нот не знають,
Але співають, а співають.
І навіть бідні жебраки
Не підбирають копійки.
А ті, що мали б нам служити,
Кричать, щоб їм поклони бити.
А ті, що мали б захищати,
Самі ще люблять нападати.
З усього бізнес поробили,
Все, що прекрасне — перерили.
І всі на всіх ображені,
Горді й невірноважені.
Так світ перемінився,
Що й Панбіг зажурився...

* * *

А про тих, що на вроду гірші,
Щось не пишуть поети вірші.
І про тих, що пройшли Голгофи,
Не складають поети строфи,
І про сиріт, калік, поранених,
І про зраджених та обманених.
Всі ці теми немодними стали
І, здається, з Шевченком пропали.

* * *

Розчинилася ніжність у людях,
Деся поділось тепло і добро.
В багатьох замість серця у грудях —
Лиш поскрипує сухо ребро.

* * *

Які досягнення технічні й наукові!
Які у світі пиха, мода, шик!
Які стратеги й олігархи гонорові!..
А ще зо два-три віруси й гаплик.

* * *

Ба де ті дівчатка погубилися,
Що не пили, не курили і не билися?
Де вони поділися й пропали?
Ой, вони бабусями вже стали...

* * *

На планеті тісно, людно тут і там.
Навіть в небі тісно...дронам і пташкам.

* * *

А дівчат, що спілкуються матами,
Якось важко назвати дівчатами.

* * *

А щастя з нами грається
То лапанки, то хованки.

2020р.
м. Коломия.

ЮЩАК УЛЯНА МИРОСЛАВІВНА

Народилася 27.01.1986 року в селі Сопів Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає. За освітою — фінансист. Працює бухгалтером.

*

*

*

Заплету у волосся літа,
Що так щедро даровані Богом,
І віночком з тепла і добра
Уквітчаю життєву дорогу.
Павутинне мереживо днів,
Тихі сутінки, спокою повні,
Зберігаю на згадку собі,
Бо втечуть, як вода крізь долоні.
У краплині живої роси
Бачу велич безмежного світу,
І частинка цієї краси
В моїм серці горить самоцвітом.

РІДНЕНЬКА МАМО

Поговоріть зі мною, МАМО,
Ще кілька слів, іще хвилинку,
На серці так спокійно стане,
Безслідно зникнуть сліз краплинки.
Поговоріть ще трішки, МАМО,
Про що-небудь, хоч про погоду,
Своїми ніжними словами
В моїй душі пріспіть негоду.

Мені Ваш голос — вічна втіха,
Мов лік цілющий, гоїть рани.
Хай береже Вас Бог від лиха,
Живіть сто літ, РІДНЕНЬКА МАМО!

ЩО ТРЕБА ЖІНЦІ?

Що треба жінці? Чи складне питання?
Чоло потрете... Ох вже ці жінки!
А жінці треба вірного кохання,
Теплого серця, мужньої руки.
А жінці треба, щоб здорові діти —
Нехай пустують, дім «перевертають»,
Та як приємно бачити й радіти,
Коли щасливі ніжно засинають.
А жінці треба мамину пораду,
Підтримку батька, бо для них дитина.
Ще жінці треба платтячко й помаду,
Щоби цвіла, як навесні калина.
А жінці треба плакати й сміятись,
І навіть без вагомої причини,
А іноді й на самоті зостатись,
Щоб і душа, і тіло відпочили.
А жінці треба ще горнятко кави,
Смачну цукерку, тістечка шматочок,
І гарним настроєм ділитиметься з вами,
Солодким буде в неї голосочок.
Не треба дарувати зірку з неба,
Бо щастя, знаєте, в простих речах.
Скажіть, хіба багато жінці треба?
Чи правду знайдете в моїх словах?

* * *

Ображена, забута. Затужила.
Найперше — за онуками й дітьми.
Лиш задля них життя своє прожила
І ревно вчила бути їх людьми.
На схилі літ подяки не чекала,
Лиш добре слово чи водиці склянку,
За ту любов, що всю роздарувала,
За ночі, недоспані до світанку.
І вірила, що те добро вернеться,
Бо як інакше — то ж закон природи,
Та знову самотою день озветься,
Ніхто не прийде, бо нема нагоди.
Чи треба вам нагоди, любі діти?
Та ж материне серце не залізне!
Її не стане — будете жаліти...
Любіть, шануйте, поки ще не пізно.

* * *

Я Вас люблю, так хочеться сказати,
Ні, не кохаю, а лише люблю,
Адже мені не можна Вас кохати,
Я заборону цю перетерплю.
Я б радо прийняла від Вас кохання,
Та всі мене зненавидять за це.
До Вас іду, немов на полювання,
Щоб тільки погляд уловить один, і все.
Вже вибачте мені за цю відвертість,
Не осудіть за істину, молю.

Це швидкоплинність? Чи то пак, залежність?
Я ж не кохаю, а лише люблю...

* * *

Стоїть старенька край дороги за селом,
Все виглядає вона сина, виглядає,
Його так довго гріла під крилом,
А він тепер свою Вітчизну захищає.
«О, не чекай мене, матусю, не чекай,
Не виглядай мене, рідненька, край дороги,
Я не повернусь, бо мене нема,
Моя душа уже полинула до Бога...».
Війна, війна! О ненажерлива війна!
Ну скільки ще тобі потрібно смерті?!
О Україно, ненько дорога,
Скільком синам іще судилося померти?!

У СВІТІ РІДНОЇ МОВИ

ЛЕСЮК МИКОЛА ПЕТРОВИЧ

Народився 25.02.1940 року в селі Ковалівка Коломийського району Івано-Франківської області, проживає в Івано-Франківську. Доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри слов'янських мов Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, заслужений працівник освіти України, лауреат літературних премій імені Івана Франка, Василя Стефаника та Марійки Підгірянки.

МОВА чи ЯЗИК¹

ЩЕ РАЗ ПРО ЗВЕРТАННЯ І КЛИЧНИЙ ВІДМІНОК

Дуже важливо звернути увагу на кличний відмінок, який, на жаль, під впливом російської мови, як уже про це йшлося, у нас наполегливо ігнорується. У російській мові збереглися лише залишки колишнього вокатива на зразок *мам, пап, Мань, Тань, Саи, Маи*; в українській, як і в інших слов'янських, — це повнозначний, повноцінний відмінок (а не клична форма, як казали за нього зневажливо!), який не можна ігнорувати. На жаль, тепер дуже часто можна почути, як дитина звертається до матері: *мама* або просто *мам! мам!* Треба виправляти, **мама** варта того, щоб до неї звернутися *мамо, матусю, матінко* і под. Отже, не *мама, тато, Петро, синок, мо-*

1 «Мова чи язык» — Книжка Миколи Лесюка (Івано-Франківськ, «Місто НВ», 2017р., с.84-86).

лодий чоловік, *Василь Іванович* дай(те) мені щось там, а *мамо, тату, Петре, синку, чоловіче, Василю Івановичу*, дайте, скажіть, візьміть і т.под. Десь я занотував, як співав Ждан (Жадан), якого вибрав був Олег Скрипка на шоу «Голос країни»: **«Тато, тато, за тобою серце стоне, Пробач мене, татусь, прости!»**. Подивімося, скільки тут помилок в одному реченні! По-перше, не *тато*, а *тату*; не *татусь*, а *татусю*; не *стоне*, а *стогне*; не *пробач мене*, а *пробач мені*. Шкода, що наші співаки виконують будь-що, хай би попросив хоча б свою шкільну вчительку, щоб перевірила текст пісні, яку він написав чи для нього написали.

Дуже часто цю норму порушують в офіційних листах, зверненнях, адресах (до речі — вітальний *адрес*, але поштова *адреса!*), пишучи: **«Шановний Василь Іванович, поздоровляємо Вас...»**, замість **«Василю Івановичу»**. А загалом, було б добре (повторююся), якби українці таки поверталися до свого питомого **«Шановний Пане»**, **«Шановна Пані»** (у звертаннях, як уже про це йшлося, ці слова бажано писати з великої літери). Це зовсім не польське, а загальнослов'янське звертання, яке заслуговує на повну реабілітацію, бо «пан» — це не тільки той, хто панує над кимось, це пошанування будь-якої людини. До речі, у кличному відмінку закінчення також можуть бути різні: у жіночому роді — **о, е ю** (*мамо, сестро, сестричко, сестрице, Катре, любове, Катрусю, матусю, Віруню* тощо), у чоловічому — **е, у о, ю:** (*брате, Іване, народе, Петре, Миколо, Василю, синку, сину* (колись було *сине: Ісусе, Сине* Божий, *помилуй нас!*)). Таке розмаїття закінчень не завжди має пояснення, часто при виборі спрацьовує аналогія, тому варто частіше заглядати в правопис чи у словник.

ПРО НАГОЛОШУВАННЯ ДЕЯКИХ ІМЕННИКІВ

Ще кілька слів про наголошування іменників. У нашій мові наголос вільний і рухомий, на відміну, наприклад, від польської, чеської, словацької. Тому в наголошуванні слів дуже часто виникають помилки. Усі випадки відхилень від норми не зможемо охопити, але деякі наведемо. Передусім це наголошування іменників жіночого роду в називному відмінку множини. Отож часто можна почути: приніс *кнИжки* (замість *книжкИ*), прийшли *бАби* (треба *бабИ*), посідали на *лАвки* (треба *лавкИ*), історичні *пАм'ятки* (замість *пам'яткИ*) тощо. Виникають певні труднощі в наголошуванні слова *пані* у множині. Одні кажуть: *шановні пАні* і *панове*, наголошуючи перший склад слова *пАні*, інші наголошують другий склад. Беручи до уваги систему наголошення інших іменників жіночого роду, що мають наголос на останньому складі (*книжкИ*, *лавкИ*, *бабИ*, *жінкИ*, *ямИ*, *стежкИ*, *сорочкИ*, *копійкИ*, *хатИ*, *мамИ*, *молитвИ* тощо), можна б схилитися до наголосу на другому складі й у слові *пані*. Повторимо, що в російській мові в наведених словах наголос ставиться на другому від кінця складі: *бАбы*, *мАмы*, *кнИжки*, *лАвки*, *Ямы*, *свЕчки*, *копЕйки* і под., а в українській наголос падає на останній склад.

Звичайно, тут оглянуто далеко не всі проблеми, що стосуються словозміни та правильного вживання іменників, тому бажано час від часу відновлювати свої знання, заглядаючи в підручники чи в словники.

«Мова чи язик?», с.92-93..

МАЛКОВИЧ ІВАН АНТОНОВИЧ

РАДІОДИКТАНТ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЄДНОСТІ

Щороку 9 листопада, в День української писемності та мови, проходить радіодиктант національної єдності.

Цьогоріч ювілейний 20-ий радіодиктант в Україні писали вперше у форматі онлайн. Текст для радіодиктанту написав наш земляк (уродженець села Нижній Березів) — відомий письменник, лауреат Національної премії України імені Тараса Шевченка, генеральний директор видавництва «А-Ба-Ба-Га-Ла-Ма-Га» Малкович Іван Антонович, а читала в ефірі «Суспільного» популярна акторка Римма Зюбіна.

ВИКЛИКИ КНИЖКОВОЇ ЕРИ

Наприкінці минулого тисячоліття читачі стурбовано запитували: «Невже електронні носії витіснять традиційну книжку?» Але коли Джоан Ролінг написала «Гаррі Поттера» і її серія романів розійшлася стомільйонними паперовими накладками, це питання втратило свою гостроту.

Сьогодні більш-менш зрозуміло, що електронні носії, принаймні поки що, не створюють кардинальної загрози паперовим книжкам. Проте з'явилися

вони не випадково. Гадаю, це Бог так готує нас до далеких мандрівок. Це він підсунув нам гаджети, щоб ми змогли колись забрати з собою на інші планети свої улюблені книжки, музику, фотографії, картини, — бо як інакше вдалося б це зробити?

Отож доки Ілон Маск ще тільки на півдорозі до інших світів, паперова книжка в безпеці. Однак деякі науковці стверджують, що коли люди нарешті зможуть зачати і народити в космічних умовах нове життя, то таке людське життя буде схоже радше на знайомий кінематографічний образ «енелятка» — з великою головою, очима на пів обличчя, слабкими м'язами. Для нього, на відміну від нас, такі приємні відчуття, як гортання сторінок, запах паперу, будуть невідомі. І ось, напевно, вже аж тоді й запанує ера електронної книжки.

Але й це не страшно: головне — читати, і не так важливо, з яких носіїв. Бо книжки — це знання й емоції, які, на відміну від щоденного потоку інформації, залишаються з нами надовго.

09.11.2020.

З ІСТОРІЇ РІДНОГО КРАЮ

ГЛАГОЛЮК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

Народився 12.02.1951 року в селі Репужинці Городенківського району на Івано-Франківщині. Мешканець Коломиї. Кандидат історичних наук, доцент, заслужений працівник освіти України. Голова МРТ «Просвіта» імені Тараса Шевченка. Нагороджений орденом «За заслуги III ступеня» та рядом інших почесних відзнак.

З ЮВІЛЕЄМ ВАС, ШАНОВНИЙ ВАСИЛЮ ПЕТРОВИЧУ!

152-ЛІТТЯ «ПРОСВІТИ»

«Просвіту» шанобливо називають матір'ю українських громадських, культурно-просвітницьких організацій і товариств. Ця організація є найповажнішою за віком, 8 грудня 2020 року їй виповнилося 152 роки.

«ПРОСВІТІ» завдячуємо нашими політичними здобутками, протидією агресивній московщині, боротьбою за українську мову, піднесенням національної свідомості, відновленням Української держави в 1918 і 1991 роках, змаганням за українську державність.

Відзначення чергової річниці від дня створення 1868 року «Просвіти» відбувається в час цивілізаційного вибору, що стоїть перед нашою нацією. Альтернативи європейському шляху для нас не існує. А це вимагає об'єднання всіх патріотичних сил.

Рекомендуємо в дні відзначення 152 роковин «Просвіти» пожавити її діяльність, поповнити ряди просвітян вступом у цю поважну організацію представників сільської і міської інтелігенції, молоді, духовенства, підприємців, поважних господарів у кожному населеному пункті.

Просимо членів «Просвіти» передплатити просвітянські газети «Слово Просвіти», «Галицька Просвіта», «Вільний голос» та інші місцеві видання. Тільки через них буде можливість доносити необхідну інформацію, формувати активну громадську позицію, висвітлювати освітню, культурно-просвітницьку діяльність Товариства.

Щиро вітаємо просвітян, наших прихильників з Днем народження «Просвіти».

Бажаємо міцного здоров'я, довгих років життя, творчої наснаги, успіхів у праці, культурно-просвітницької діяльності в ім'я втілення світлих ідеалів, утвердження і зміцнення справді вільної, багатой і могутньої Української правової, соціальної держави, в якій процвітатиме добробут і щастя кожного її громадянина.

8 грудня 2020р.

ПОРОХ МАРІЯ ЮРІЇВНА

Народилася 31.08.1955 року в смт. Заболотів Снятинського району Івано-Франківської області. З 1974 року — мешканка м. Косів. Медсестра. Автор багаточисельних статей в періодичній пресі про відомих людей Гуцульщини. Членкиня клубу інтелігенції ім. І. Пелипейка та РО «Просвіта», м. Косів.

НОВА ЛАВРЕАТКА ПРЕМІЇ ім. ТАРАСА МЕЛЬНИЧУКА

Марія Боєчко пише вірші та пісні, вишиває, захоплюється красним письменством, народною творчістю, фотографією, любить мандрувати рідним краєм.

Вона народилася 15 травня 1953 року в селі Мишині Коломийського району Івано-Франківської області. Закінчила Мишинську восьмирічну школу (1968), в 1972 — шкільний відділ Коломийського педагогічного училища з Червоним дипломом. Згодом, 1978 року, завершила навчання на історичному факультеті Чернівецького державного університету.

Працювала піонервожатою і художньою керівницею Ходак-Велицької восьмирічної школи (Верховинський район), музичною керівницею Ценявського та вихователькою Ковалівського дитячих садків. Від 1985 року — вчителька початкових класів Ковалівської середньої школи (тепер Ковалівський ліцей).

Від 1997 року вона позаштатна кореспондентка Коломийської районної газети «Вільний голос».

Пані Марія є засновницею, головною редакторкою, упорядницею і співавторкою творчого проєкту — літературного альманаху « Джерельні дзвони». Починаючи з 2001 року, щорічно виходять нові колективні збірки, все більше творчих краян пристають до кола поціновувачів поезії та пісні. В одному зі своїх віршів Марія Боєчко зізнається:

...найбільше я люблю
Пісні і мову солов'їну,
І друзів вірних, і рідню,
Й кохану землю — Україну.

І це не просто декларація. Марія Іванівна гуртує навколо себе добрих людей, організовує творчі сили Коломийщини і Косівщини на сподвижницьку працю з вивчення історії свого краю, дослідження скарбів фольклору, записів різдвяних колядок, вертепів, великодніх пісень та ігор. А як вона вміло організовує презентації «Джерельних дзвонів» — так, що це стало святом, яке переросло в традицію! І дуже жаль, що 2020-го року у зв'язку з пандемією не відбулася чергова — двадцять третя! — презентація альманаху, присвячена Тарасові Мельничуку.

Марія Боєчко живе в щоденній праці, для неї має значення кожна хвилина, яку вона боїться втратити, не наповнивши корисним змістом. За це здобула собі незаперечну повагу й авторитет серед усіх, хто її знає. В одному з недавніх віршів вона виповіла кредо власного розуміння сутності людського буття:

А все так просто...і важливо:
По правді жити на цім світі,

По совісті...і милостиво...

Як в Божім сказано Завіті!

Марія Боєчко — авторка поетичних збірок «Спа-
лах серця», « Лети, пісне моя», «Я возвеличую лю-
бов», « Дитинства світла мить», «Українській дівторі
про дерева і кущі», «Пролісок», «Три дороги», «Вірю,
надіюсь, люблю»; упорядниці п'яти етнографічних
збірників: «Співокрай», «Співанкова тайстра», «Ве-
сільні барви», «Різдвяні дзвони», «Великодні дзво-
ни»; історичного нарису «Ковалівка. З глибини віків
до наших днів».

Творчість для п. Марії — єдина зброя, якою жінка
відганяє від себе невиліковну хворобу, зневіру, розпач,
відчай. Творчість дає їй силу підтримувати інших, до-
помагає бачити добро і красу довкола, щедро ділитися
скарбами своєї душі з усіма, хто цього потребує.

За невтомну працю на освітній ниві та подвижни-
цтво Марію Боєчко номінували титулом «Українська
Мадонна», нагороджено медалями «За заслуги перед
рідною землею», «За заслуги перед Коломийщиною»,
«За заслуги перед Прикарпаттям». Марія Іванівна є
лауреаткою літературних премій імені Марійки Під-
гірянки та Леся Гринюка.

26 травня 2020-го року вона стала лавреаткою
Коломийської міської премії імені Тараса Мельничу-
ка. Цю високу відзнаку присвоїли Марії Іванівні Боєч-
ко за книги «Сад моєї любові» та «У світі диноквітів».

Долучаємося до привітань із почесною відзнакою
і бажаємо п. Марії здоров'я і здійснення нових твор-
чих задумів!

ЯСІНСЬКА ОКСАНА ВАСИЛІВНА

Народилася 22.03.1974 року в місті Коломиї. Завідувачка Музею писанкового розпису — філії Національного музею народного мистецтва Гуцульщини та Покуття імені Йосафата Кобринського.

А НАШІЙ ПИСАНЦІ ВЖЕ 20 ЛІТ

Двадцять років тому, 23 вересня 2000 року, на зламі двох тисячоліть, у рік відзначення 2000-ліття Різдва Христового в середмісті Коломиї було урочисто відкрито сучасну оригінальну споруду, побудовану спеціально для єдиного у світі Музею писанкового розпису.

Музей, що є філією Національного музею народного мистецтва Гуцульщини та Покуття імені Йосафата Кобринського, було відкрито 1987 року в приміщенні церкви Благовіщення — пам'ятки архітектури кінця XVI ст. (1587). Поява музею в той час мала величезне значення для збереження цього давнього виду народного мистецтва й відродження традицій писанкарства. Адже тоді в Україні, за винятком локальних осередків Карпатського краю, писанки вже не писали.

У 1990 році експозицію музею демонтували, а будівлю церкви передали релігійній громаді. Упродовж кількох років музей містився в непристосованому для нього приміщенні. Тож постала нагальна

потреба в новій спеціальній будівлі для музею, про що в своїх зверненнях до урядовців різного рангу наголошувала генеральна директорка Національного музею народного мистецтва Гуцульщини та Покуття імені Й. Кобринського Ярослава Ткачук.

Завдяки розумінню й активному сприянню тодішнього голови Івано-Франківської облдержадміністрації Михайла Вишиванюка в Коломиї було споруджено приміщення у формі найбільшої у світі писанки, висота якої сягає понад 13 метрів. Спроектував будівлю, в основу якої лягла ідея коломийського художника-вітражиста Володимира Блащука, івано-франківський архітектор Ігор Шумин. Концепцію сучасної експозиції музею розробила Ярослава Ткачук. Проекти інтер'єрів здійснили коломийські митці Василь Андрушко та Мирослав Ясінський, однак за браком коштів їх було втілено тільки частково.

Нове оригінальне приміщення музею постало за рекордний термін — усього за 90 днів. Як будівельники, так і музейники працювали і вдень, і вночі, щоби встигнути до урочистого відкриття нового приміщення Музею писанкового розпису в рамках проведення X Міжнародного гуцульського фестивалю.

Відтоді унікальний музей став справжньою візитівкою міста й області, які стали називати писанковими, набув ще більшої популярності як в Україні, так і за кордоном. Туристів приваблює насамперед оригінальна споруда музею та можливість ознайо-

митися з розмаїттям самобутніх мініатюрних творів. В експозиції представлено близько трьох тисяч унікальних експонатів: писанки, мальованки, дряпанки, створені на курячих, гусячих, страусових і навіть перепелиних яйцях. Також у колекції представлено декоративні яйця, створені й оздоблені різними техніками. Загалом музейна збірка налічує понад 12 тисяч експонатів з усієї України та понад 13 країн світу, зокрема Канади, США, Польщі, Чехії, Словаччини, Румунії, Угорщини, Франції, Данії, Швейцарії, Китаю, Індії, Австралії, Аргентини, Ізраїлю, Туреччини, Індонезії, Пакистану, Єгипту...

З кожним роком зацікавлення мистецтвом писанкового розпису зростає. Щороку мистецьку скарбницю відвідує близько ста тисяч туристів з усієї України та понад сімдесяти країн світу. Почесними гостями музею були президенти, міністри, представники дипломатичних кіл і міжнародних організацій, королівських династій європейських країн, відомі діячі, про що засвідчують писанки з їхніми автографами, нанесеними з допомогою писачка та розтопленого бджолиного воску на поверхню шкаралупи. Власне, цю традицію було започатковано під час урочистого відкриття унікальної споруди.

Музей писанкового розпису має чималу географію міжнародної співпраці, дав поштовх для започаткування й проведення в Коломиї щорічного Всеукраїнського фольклорного фестивалю «Писанка», став мистецьким осередком єднання писанкарів з різних куточків України та світу.

Щороку мистецтво української писанки, багатство її орнаментальних композицій музеї яскраво популяризує за кордоном — на фестивалях і виставках у Гуменному й Свиднику (Словаччина), Крефельді, Ретінгені, Ліндларі, Фрехені (Німеччина), Кракові, Ополі (Польща). Натомість музеї радо приймає виставки як з України, так і сусідніх країн — щороку в середньому відбувається п'ятнадцять різножанрових виставок сучасного декоративно-ужиткового й образотворчого мистецтва з музейних колекцій і приватних збірок.

У 2002 році в рамках Міжнародного фестивалю «Коломийка-2002» відбувся II Міжнародний з'їзд писанкарів та наукова конференція і виставка творів учасників з'їзду з України, Словаччини, Канади, США, Франції, Польщі, Румунії. Щороку в музеї відбуваються міжнародні конференції, семінари, круглі столи за участі науковців, мистецтвознавців, відомих писанкарів і митців, на яких порушують питання збереження традицій, сучасного стану та розвитку писанкарства.

Впродовж року в музеї відбуваються різноманітні мистецькі акції та літературні зустрічі для дітей і дорослих. Успішно діє Школа писанкарства, де діти вчать традиційного розпису, знайомляться з історією, давньою символікою писанки та регіональними особливостями писанкарства в Україні, опановують також інші техніки оздоблення яєць. Для туристів музеї пропонує майстер-класи з писанкового розпису та інших видів народного мистецтва,

які проводять наукові співробітники музею, а також народні майстри протягом року.

За час своєї діяльності музей отримав визнання серед мистецтвознавців, науковців, широких мистецьких і громадських кіл, відвідувачів різного віку, соціального статусу, уподобань, а також від багатьох культурно-мистецьких і туристичних інституцій. Зокрема, в 2007 році Музей писанкового розпису став учасником Всеукраїнської акції «7 чудес України» та отримав спеціальну відзнаку в номінації «Визначна пам'ятка сучасної України». В 2017 році найвідоміший у світі сайт про подорожі «TRIPADVISOR» відзначив музей «Сертифікатом про досконалість» (Certificate of Excellence), який надали музеєві за високий туристичний рейтинг. Згаданий популярний сайт оприлюднює статистику від 500 мільйонів інформаційних джерел світового рейтингу спеціалізованих закладів туристичної сфери.

Наприкінці 2018 року елемент «Традиція гуцульської писанки» увійшов до Національного переліку елементів нематеріальної культурної спадщини України, який на розгляд Експертної ради Міністерства культури України було подано Музеєм писанкового розпису та Національним музеєм народного мистецтва Гуцульщини та Покуття імені Й. Кобринського, музей також став партнером проекту «Створення віртуального музею нематеріальної культурної спадщини України».

Однак за час двадцятирічної діяльності й активної експлуатації будівлі накопичилось і чимало про-

блем, які потребують нагального вирішення. Торік (2019) за кошти музею було розроблено проектно-кошторисну документацію для зовнішнього й внутрішнього капітального ремонту та облаштування навколомузейної території. Депутати Івано-Франківської облдержадміністрації під час виїзної сесії, що відбувалась в Коломиї, після відвідин Музею писанкового розпису ухвалили рішення передбачити в бюджеті на 2020 рік кошти для капітального ремонту музею (майже 7 млн.грн.). Проте через світовий карантин їх так і не було виділено. Але відрадно, що, незважаючи на виклики часу, частину капітальних робіт, від яких залежить відновлення насамперед будівлі-писанки, розпочато.

24.09.2020.

20- ліття нової будівлі Музею писанкового розпису урочисто відзначили презентацією оновленого й ошатного розпису фасаду найбільшої в світі писанки. Цій святковій події, що відбулася перед «Писанкою» 22 жовтня 2020 року, передували ремонтно-реставраційні роботи, здійснені за кошти лише добровольців, за що висловлюю всім щиро вдячність.

З повагою ОКСАНА ЯСІНСЬКА.

12.12.2020.

МУЗИЧНА СКРИНЬКА

ПІСНЯ ПРО КОСМАЧ

Слова Анни Подоляк і Марії Боєчко

Мелодія Марії Боєчко

По-між го-ра-ми там мо-є се-ло, зо-ло-те се-
ло, ча-рів-не се-ло, ко-жен з ва-ми туї при-ві-
та-єть-ся, кра-са з му-ріс-тю тут сірі-ча-єть-ся.
А кос-мач-то є на-ша пи-сан-ка, а кос-мач-то
є на-ша ви-шив-ка, а кос-мач-то є стріт-ка рі-чень-
ка, то гу-цу-донь-ка, то ма-рі-чень-ка.

Поміж горами там моє село,
Золоте село, чарівне село...
Кожен з вами тут привітається,
Краса з мудрістю тут стрічається.
А Космач то є — наша писанка,
А Космач то є — наша вишивка,
А Космач то є — стрімка річенька,
То гуцулонька, то Маріченька.

Довбуш тут ходив, він панів губив,
І котилася горами слава.
Дзвінка милого в гості чекала,
Наряджалася, косу чесала.
Та як він прийшов, біда сталася,
Куля Штефана в тіло вп'ялася...
Бо любов була та зрадливая,
Ой ти, доленько нещасливая...

Тут аркана так гуцули утнуть,
Що аж горами верхи загудуть.
Тут за волю в бій повстанці ішли
І від ворога всіх нас вберегли.
Ми героїв тих пам'ятаємо,
За їх подвиги прославляємо.
Україну ми любим над усе —
Наш Космач у ній, як весна цвіте!

СПОГАД

Слова Параски Янкошук

Мелодія Марії Боечко

про-те-ті-ли вес-ни, про-шу-мі-сто лі-то, о-сін-ня
ве-чі-р'я в рос-ті при-ве-ста. о-бій-на-ла ту-то
ро-ки пе-ре-вес-ло, за-ли-ши-ся тіл-ки спо-гад про
жи-ття. ро-ки, ро-ки ве-се-лі і мі-ли-ві, ро-ки
мо-ї, пе-ше-ки чо-ро-бі-лі. від-те-ті-ли, роз-та-
ну-ли в ім-лі, тіл-ки спо-гад ли-ши-ли по со-бі.

Пролетіли весни, прошуміло літо,
Осінь надвечір'я в гості привела,
Обійняла туго роки перевеслом,
Залишився тільки спогад про життя.

Приспів:

Роки, роки, веселі і мінливі,
Роки мої, лелеки чорно-білі,
Відлетіли, розтанули в імлі,
Тільки спогад лишили по собі.

Незабутня юність промайнула швидко,
Доля дарувала щастя з полином.
Роки незаметно в часі розплилися,
Вже сидять онуки за моїм столом.

Приспів: (той же).

І життя прожите, все моє багатство —
Це рідна хатина, що гріє теплом,
Це всі мої діти, вся моя родина
Й садок посаджений родить вже давно.

Приспів: (той же).

СПІШУ ЛЮБИТИ

Слова Ганни Данилів і Марії Боєчко

Мелодія Марії Боєчко

мелодійно

Я роз-мі-ня-ла шіс-де-сят, а-ле в бу-ші
мо-їй не о-сіню. Ро-ки, нов ле-бе-ді ле-
тять, та сер-це знов ко-хан-ня про-сить. Ле-
тять ро-ки, ле-тять ро-ки, на-зад у-же їх не
вер-ну-ти, на кро-нях вид-но їх слі-ди, а
ле в бу-ші їх не за-бу-ти.

Я розміняла шістдесят,
Але в душі моїй не осінь.
Роки, мов лебеді, летять,
Та серце знов кохання просить.
Летять роки, летять роки,
Назад уже їх не вернути,
На скронях видно їх сліди,
Але в душі їх не забути.

Вже скроні вкрила сивина,
«Цунамі» срібним налетіла,
А ніжна трепетна струна
Торкається мого тіла.
Струна любові і надій
У серці моєму ще грає,
На крилах задушевних мрій
Моє кохання ще літає.

Так швидко квапляться літа,
Час неможливо зупинити,
Пора минає золота,
Спішу щодень життя любити.
Нехай мені вже шістдесят,
Але в душі моїй не осінь,
Хоча роки летять, летять,
Та серце ще кохання просить.

20.11.2020.

ЛИСТОПАД

Слова Марії Боєчко
Музика Галини Соколишин

задушевно

Лис-то-пад, лис-то-пад, лис-то-пад, не спі-ши з лю-бо-
ві мій сяд, в сяд мо-є-ї ду-ші, мо-їх мрій не
ле-ти, лис-то-пад, і не вий. Хай ко-хан-ня
ще дов-го цві-те, Пе-лис-ки ще вог-нем хай
жев-рі-ють, бо ли-ше нам лю-бов при-не-
се о-те щас-тя, я-ко-го всі мрі-ють.

Листопад, листопад, листопад...
Не спіши у любові мій сад,
В сад моєї душі, моїх мрій
Не лети, листопад, і не вий...
Хай кохання ще довго цвіте,
Пелюстки ще вогнем хай жевріють...
Бо лише нам любов принесе
Оте щастя, якого всі мріють...

Листопад, листопад, листопад,
Ти у вальсі з листками кружляєш...
Кожен день на яву і у снах
Осінь, милу свою, обнімаєш...
Хочу бути щаслива, як ти,
І у вальсі з коханим летіти...
Не спіши, листопад, не спіши
Мою душу дощем остудити...

Листопад, листопад, листопад,
Ти приходиш якось невпопад,
А я в мріях лечу у весну,
В неповторну дівочу пору...
Але час, наче річка, пливе
У осінній життя листопад...
І роки, немов листя, несе
У сад спогадів — юний наш сад...

Коломийська ЦРБ. 2018р.

Ковалівка. 2019 р.

Нижній Березів. 2019 р.

Уторопи. 2018 р.

Космач. 2020 р.

Ковалівка. 2017 р.

Музей "Писанка". м. Коломия.
Фото Володимира Діхтенка (Чернівці). 2020 р.

РЕДАКЦІЙНО-ВИДАВНИЧА ГРУПА
"ДЖЕРЕЛЬНИХ ДЗВОНІВ - 24"

Марія Боєчко

Михайло Павлюк

Віталій Стефурак

Ігор Генік

Уляна Федур

Ірина Блонська

Іван Боєчко

Мирослав Ільків

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА.....	3
НА ПОЕТИЧНІЙ ХВИЛІ	5
АНДРІЙЧУК НАЗАРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ.....	5
БОДНАР ГАННА МИХАЙЛІВНА	9
БОЄЧКО МАРІЯ ІВАНІВНА.....	11
БРИТВАК ГАЛИНА ДМИТРІВНА.....	17
ВАСИЛЬЧУК МАРІЯ ЯРОСЛАВІВНА.....	22
ВІЙТЕНКО ІВАН ДМИТРОВИЧ	26
ВІНКОВА ОЛЕКСАНДРА СТЕПАНІВНА	30
ВІНТОНЯК ДМИТРО МИКОЛАЙОВИЧ.....	33
ГАНИШЕВСЬКА МИРОСЛАВА ВАСИЛІВНА.....	40
ГОЛІНЕЙ НАДІЯ ВАСИЛІВНА.....	43
ГУМЕНЮК МАРІЯ ГРИГОРІВНА	47
ГУМЕНЮК (САВАРИН) НАДІЯ МИКОЛАЇВНА.....	50
ДЗЮБА МИХАЙЛО ТАДЕЙОВИЧ	53
ДОВГАНЮК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ	56
ДОЛІНСЬКА ЮЛІЯ ВАСИЛІВНА.....	59
ДОСІНЧУК ЛЮБОВ ОЛЕКСІЇВНА.....	67
ЗАДОРОЖНЯК ЮРІЙ ПЕТРОВИЧ.....	72
КЛАПЧУК БОГДАН СТЕПАНОВИЧ.....	76
КЛИМ'ЮК ОКСАНА СТЕПАНІВНА	85
КНИЖКО БОГДАН КІНДРАТОВИЧ.....	89
КОСЮК ГАННА ІВАНІВНА.....	92
ЛИНДЮК КИРИЛО КИРИЛОВИЧ.....	99
МАНЖУЄВА НАДІЯ АНТОНІВНА.....	103
НАДВІРНЯНСЬКИЙ РУСЛАН ЗІНОВІЙОВИЧ.....	108
ПЕТРОВАНЧУК ВАСИЛЬ ДМИТРОВИЧ	113
ОСАДЧИЙ АНАТОЛІЙ ІВАНОВИЧ.....	118
САВ'ЮК ГАННА ІВАНІВНА.....	121

ТИМОФІЙ НАТАЛІЯ ІВАНІВНА.....	129
ЯНКОЩУК ПАРАСКА ДМИТРІВНА	136

ЗАРОБІТЧАНСЬКА ПОЕЗІЯ.....146

БАКАЙ ЙОСИП ОЛЕКСІЙОВИЧ	146
БАРНЕЦЬКА ОКСАНА ІВАНІВНА.....	151
КОРИЗМА ГАЛИНА КАЗИМИРІВНА.....	157
МИХАЙЛЮК ОЛЕКСАНДРА ВАСИЛІВНА.....	163
ПРОКОПІВ ГАЛИНА ОЛЕКСІЇВНА	167
РИБЧУК (БОДНАРУК) СВІТЛАНА МИКОЛАЇВНА....	170
СИМЧИЧ МИРОСЛАВА ВАСИЛІВНА	176

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ.....181

ГАНИШЕВСЬКА МИРОСЛАВА ВАСИЛІВНА.....	181
БОЄЧКО МАРІЯ ІВАНІВНА.....	185
КНИЖКО БОГДАН КІНДРАТОВИЧ	189
ПОДОЛЯК ГАННА ВАСИЛІВНА	194

ПРОЗА.....195

БІЛЕНЧУК ГАННА ДМИТРІВНА	195
ГОРОДНИЦЬКА (ІВАНЧУК)	
ЯРОСЛАВА МИХАЙЛІВНА.....	198
ЛЕСЮК ЮРІЙ ПЕТРОВИЧ	206
ПАШНИК ОЛЕНА МИКОЛАЇВНА.....	212
СТРУК ЯРОСЛАВА ДМИТРІВНА.....	215
ТИМОФІЙ ГАННА ПЕТРІВНА.....	222
ШЕПЕТЮК МАРІЯ МИХАЙЛІВНА	226

НОВІ ІМЕНА В ДД-24233

ГРИГОРУК АДЕЛЯ ГРИГОРІВНА	233
---------------------------------	-----

МАКСИМЧУК ВІКТОР ПЕТРОВИЧ	241
ГАЙНЮК (БОЙЧУК) ГАЛИНА ВАСИЛІВНА.....	245
БОЛТИШ (ВІНТОНЯК) ОЛЕКСІЙ ЮРІЙОВИЧ	250
ДАНИЛІВ ГАННА ДМИТРІВНА	255
КОМІСАРУК ТЕТЯНА МИХАЙЛІВНА	261
ЛЕВИЦЬКА НАДІЯ ВОЛОДИМИРІВНА	263
ПОДОЛЯК ГАННА ВАСИЛІВНА	268
САВЧУК МИКОЛА ВАСИЛЬОВИЧ	275
ЮЩАК УЛЯНА МИРОСЛАВІВНА.....	281

У СВІТІ РІДНОЇ МОВИ.....	285
ЛЕСЮК МИКОЛА ПЕТРОВИЧ.....	285
Мова чи язик	285
МАЛКОВИЧ ІВАН АНТОНОВИЧ	288
Радіодиктант національної єдності.....	288

З ІСТОРІЇ РІДНОГО КРАЮ	290
ГЛАГОЛЮК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ.....	290
152-ліття «Просвіти»	290
ПОРОХ МАРІЯ ЮРІЇВНА	292
Нова лавреатка премії ім. Т. Мельничука	292
ЯСІНСЬКА ОКСАНА ВАСИЛІВНА	295
А наші Писанці 20 літ	295

МУЗИЧНА СКРИНЬКА	301
Пісня про Космач	301
Спогад	303
Спішу любити.....	305
Листопад	307

Літературно-музичне видання

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ – 24

“Писаний Камінь”

Косів

2021

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ІФ, № 5083
Косівський р-н., м. Косів.
тел.-факс.: 067 3420747
E-mail: evrika-pk@ukr. net

Підписано до друку 27.12.20. Формат 84х60\32.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Тираж 400 прим. Замовне 542.

Головний редактор
Відповідальний за друк
Технічний редактор
Помічники редактора

Обкладинка
Намисто
Нотний запис

Марія Боєчко
Михайло Павлюк
Віталій Стефурак
Ірина Блонська
Іван Боєчко
Ігор Генік
Уляна Федур
Мирослав Ільків

Б 76 Джерельні дзвони – 24 / Альманах – Косів:
Писаний камінь, 2021. – 312 с. 8 кол